

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Her oğul babası tarafından takdir edilmek ister...
Ve her baba en az bir kez oğlunun kabranmasıdır...
Bu kitap, oğlarla hep gurur duyulan, kabranmağa bir kez değil,
bir ömür boyunca layık olan bir babaya ithaf edilmiştir.*

Babama.

Ve bir de, tabii ki,

*Dünyanın heresinde alurca olan,
hangi toprakta yetişmişse yetişsin,
gerçek olan, gerçekliğini, babasını kaybetmeyen,
kaybetse dahi geri kazanmak isteyen,
kokuşuz yaşamaya bir türlü razı olmayan*

Sabici gülleri...

Ücretsiz PDF Kitap Ar

Ey Gül, sen hastasın;
Ulayan fırtınada,
Geceleyin uçar
Göle görülmez kurt,
Senin kıl sevinç yatağına balda;
Ve onun karanlık gülü aşkı
Senin yaşamaya yok ediyor.

William Blake

Bir bahçeye giymek gerek.
Hoş teferruç¹ kılmak gerek
Bir taze gül kokmak gerek.
Ol gül hergiz² solmaz ola

Yunus Emre

Ücretsiz PDF Kitap Ar

1 Açılma, ferahlarım, sevir

2 Hiçbir vakit, hiçbir suretle

Öndeyiş

Efes! İbrikler şehri. Aynı anda hem Artemis'e, hem de Meryem Ana'ya ev sahipliği yapan şehir. İçinde hem egoyu, hem de ruhu barındıran, kibrin ve tevazuun, esaretin ve özgürlüğün iç içe geçtiği şehir. Efes! Zıtların birbirine dolandığı, insan gibi bir şehir.

Bir ekim akşamında, işte o şehrin, Efes'in yakınındaki Melles suyu kıyısında oturuyorlardı. Güneş, kızıla boyadığı Balbul Dağı'nın ardına saklanmak ürettiydi. Göklerin dilini konuşanlar, yaklaşan yağmura müjdelemişlerdi her ikisine de.

"Saint John halka Meryem Ana'dan bahsediyor," dedi genç kız. "Ağlayan, homurdanan, küfreden kalabalığı sen de duyuyor musun? Binlerce insan, yeni gelen dinin, tapındıkları tanrıçayı yasaklamasına isyan ediyor; ayaklarını yere vurarak tempo tutuyor, hep bir ağızdan bağırıyorlar: 'Meryem de kim? Bir Artemis'e taparlar mı!'"

Ücretsiz PDF Kitap Ar

"Bağ ver ana," dedi genç kız. "Halkın önce çekilendirip, sonra da tuzağı bir hayal o sadace."

"Ürün hakkında çok şey biliyor gibisin!"

"Onu kendisi bildiğin gibi bilirim."

"Madem öyle, biraz ondan bahsedemey misin?"

"Ürün hakkında."

"Dinleyebilirim."

"Pekili," dedi genç kız. "Dinle o halde... Artemis. Nam-ı diğer Diana. Çok tuzağı. Okuma imkanı gelen tath bir ölüm' sunmak için kullanıyor. Özgür ruhlu ama tutuk, bağımlı fakat yine de ki, bir. Sancıları kıvrıman anırsı Leto, bir meyten ağacına yaslanarak dağıttığı ona ve..." Bir an darda, derin bir nefes aldıktan sonra ekledi:

"Ve ikizini..."

Birinci Bölüm

İkisi de bir...

Yalnızca bir. Evet, tabii ki. Tabii ki yalnızca bir çiçe var.

Hayır, bu doğru değil. Gözlerim iki çiçe görüyor.

Ama belki, belki de çift görüyorum, belki haldü sadece bir çiçe olma parası var?

Ne yarak ki hayır, o kadar sarhoş değilsin, çift görüyor olamazsın. Gerçekten de iki çiçe olmalı.

Tamam, peki, iki çiçe var. Ama neden iki tane? Neden iki?

Aman Tanrım, nıpatıp aynı görünüyorlar. Boyları, şekilleri, renkleri tamamen aynı, hatta kılıfı olanı üstün tarihleri bile aynı! Evet, anlar... onlar ikiz çiçeler!

Ama nasıl olur? Nasıl bir çiçe bir anda iki oluverir? Nasıl?

Ve neden?

Hakkında...

Ücretsiz PDF Kitap

San Francisco'nun, köşefere tam tepeden bakan, en büyük ve en güzel evlerinden birinde, son bir ayda hemen hemen her gece yaşı-

Beni günlük işlerinden haberdar etmeyi unutma, olur mu? Nasıl mı? Benim için günlüğüne bir şeyler karala, fotoğrafımla konuş, bana öyküler yaz...

Mezuniyet töreninin saati belli olur olmaz bana bildir. Akşam yürüyüşlerini de bırakma sakın. Derslerine devam ediyorsun, değil mi? İş başvuruları nasıl gidiyor? Hepsini bir yana, eskiden olduğu gibi güzel öyküler yazmaya başlayınca mutlaka haberim olsun.

Kim bilir belki de çok yakında, en nihayet öykü yazarı olmaya karar verdiğinin müjdesini verirsin bana. Seni en büyük düşünü kovalamaktan alıkoyan sebep ne ki zaten? Ama her zaman olduğu gibi, seçim yine de senin. Sonuçta benim tek dileğim, senin mutluluğun.

"Mutluluğun," dedim de, bu mektupta anlatacağım şeyler seni bir süreliğine mutsuz edebilir yavrum. İnan bunu hiç istemezdim. Ama ne yazık ki başka çarem yok. Affet beni.

Aslında birazdan söyleyeceklerimi seninle karşılıklı olarak konuşabilmeyi arzu ederdim. Ama çarpık çurpuk el yazımdan ve her yeni paragrafta bir parça daha eğilip bükülen harflerimden de anlaşılacağı gibi, artık anlatacaklarımı ne yüzüne karşı söylemeye, ne de bu mektupta ayrıntılara girmeye gücüm var. Şu an tek dileğim, Tanrı'nın bana bu uzun mektubu tamamlayabilmem için gerekli gücü ve cesareti vermesi.

Nereden başlayacağımı bilemiyorum... Bilsem de başlayamıyorum. Çünkü başlamak, seni yirmi dört yıl öncesine, bir yaşında olduğun günlere götürmek demek. Babanı kaybettiğimiz günlere. Daha doğrusu, kaybettiğini zannettiğin günlere.

Diana, sevgili yavrum... İşte... İşte artık bilmeni istediğim de bu. Babanın ölmediği ve bizi terk ettiği. Yanına ikiz kardeşin Mary'yi de alarak...

Benim yaşadığım acılan senin de yaşamaman ve babası tarafından terk edilmiş biri olarak büyümemen için, bunca yıl, babanın öldüğüne inanmana izin verdim ne yazık ki.

New York'ta yaşarken her ay ziyaret ettiğin, babana ait olduğunu sandığın o mezar taşını bile bunun için yaptırdım. Baban ikimiz için de ölmüştü nasıl olsa.

San Francisco'ya taşınınca da bir anlamda geçmişin izlerini gende bırakmış olduk. Burada hiç kimseye babanın yaşadığından veya Mary'den bahsetmedim.

Mary'yi bizden koparan babanın onu bir daha görmemize izin veremeyeceğini biliyordum. Sana anlattığım bu hikâyenin bir benzerini, baban da Mary'ye anlatmış olacaktı.

Şu anda çok haklı olarak, bütün bunları sana niçin şimdi açıkladığımı soruyor olmalısın. Anlatayım Diana'm...

Hastalığımı ortak bir tanıdığımızdan haber alan baban, kendince günah çıkarmak istediğinden olsa gerek, yaklaşık bir buçuk ay önce adresimi Mary'ye vermiş. Ama ona hastalığımdan veya senden bahsedilmediğini biliyorum.

O günden sonra, Mary'den haftada bir mektuplar almaya başladım. Zarflarının üzerinde gönderenin adresi bulunmayan toplam dört mektup. Yakında yanıma geleceğini ve bu nedenle çok mutlu olduğunu söylüyordu. Ama bir hafta önce, ondan şöyle bir not geldi:

"Annem, yokluğuna dayanamıyorum artık. Eğer sana kavuşamayacaksam, yaşamamanın bir anlamı yok benim için. Her an canıma kıyabilirim... Mary."

Mektuplarımdan taşıyabildiğim kadarıyla, kocın o kadar hayat dolu birisiydi ki böyle bir şey yaşamı olabileceğine hâlâ ikim emiyor. Adana bıldıgı hâlide, neden yanına gelmediğine de bir türlü anlam veremiyorum.

Mary'nin bu notu yetmezmiş gibi, dün bir de babam aradı.

Beni yirmi dört yıldır ilk kez arıyordu, sevin duyar duymaz Mary'yle ilgili olduğunu anladım. "Mary'den bir haber aldın mı?" diyerek söze başladı.

Mary'nin yattığı iki hafta önce gönye bir veda mektubu -alttaki mektup tabii dün faksledi- bırakarak kâğıtlara karıştığını söyledi. Onu her yerde aradıklarını, arkadaşlarıyla görüştüklerini, ama onunla ilgili hiçbir iz kestiremediklerini anlattı.

Diana'm, Bir tanem... Benim elimden bir şey gelmiyor artık. Korku ve endişe içindeyim. Senden tek istediğim, kocını bulup ona sahip olman.

Sana böyle bir sorumluluk yüklemek, seni zor durumda bırakmak, adına acılar eklemek, inan beni çok üzüyor. Ama günde, hayati boyunca bana kavuşmanın hayaliyle yaşamı, canına kıymaktan söz eden bir kız bırakıyor olmak, beni daha fazla üzüyor.

Bana olan düşkünlüğünü bildiğimden, bu son arzumı hiç düşünmeden yerine getirmeye çalışacağından güçhe duymuyorum. Ama yine de Mary'yi bulabilmek kolay olmayacak gibi görünüyor. Elmiade Mary'nin nerede olabileceği hakkında en ufak bir bilgi yok.

Tek ümidimiz Mary'nin yazdığı mektuplarıdır, kendisi için kuduğu sıradaki bir dünyanın kapısını benim için açılması olmalı. Derinlere gömülmüş mektup ama bir o kadar da gerçek olan bu düşünce Mary'nin de yitirilen bir şey olduğunu düşünürken, bu kadar zorlu bir iş için mektuplarımdan bir şeyi ağzıma almamla başta olduğunu inanıyorum.

Senden, Mary'nin dünyasına adım atarak, onun gerinde bıraktığı izleri takip etmemi istiyorum yarın. Böyle bir iş onun ikizinden daha iyi kim yapabilir ki?

Gimardaki bilgiler bir saray iminin yanı sıra, "Zeynep" ve "Sokrates" isimleriyle sıralı. Bu isimler onu bulabilmek için yeterli olmayabilir. Ama şu an için denemekten başka şansımız yok.

Mary'nin mektupları artık sandığın içinde, sandığın anahtarı da mücevher kutusunda.

Diana, artık tek arzum, sen ve Mary'nin en kısa zamanda bir araya gelmeniz. Tıpkı eskiden ben de olduğunuz gibi.

Ve bu gerçekleştirmede, Lütfen bana yardım.

Diana'm, tatlım, bu an bir veda an değil. Hiçbir an değil. Unutma ki, her an görüşüyoruz. Ve seni çok seviyorum.

Annen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.com>

16. Exupéry kitabın sonunda "Koyun gülsün yedi mi, yemedi mi?" sorusu-
nu soruyor ve bu sorunun cevabının her şeye delil olduğunu söylüyor.

St. Exupéry çok haklı. Bu sorunun cevabı garptiden de her şeyi değiştiriyor. Ama biliyorum ki hiçbir bulaşık bunu anlattırmaz.

14

Dünya Mary'nin bebəsinə yazdığı vətəni xatırlatma əsəri. Kəndin adını daşıyır.

References

Reprints and other information are available from the publisher.

Subsequent structural analysis of the data

Dün St. Exupéry'nin Küçük Prensi'nin uzun yıllar sonra tekrar okudum. Kitap tamamen değişmiş. Benim için kitapta değişmeyen tek şey gülmeye başlanıncaya kadar okunması. Bir de bile tabii ki Küçük Prensi'ne gülmeye başlamış olmanın oyması değil, öğrettiği şey.

Ücretsiz PDF Kitap

Dişarı tekniği pipelere dâirdir. "Söyleyin bana, pipeler," dedi. "Bil-hayriyâna siz söyleyin, bütün bunlar ne anlama geliyor. Sence de deli saçması değil mi? Bir kutup okuyup ev terk etmeler... Bir gül uğruşu kapılara kâşkâmal... Ne dersek bunlar? Gülsine geri al mı? Gülsine sorarak olmak"

Hayır, hayır. Küçük Prens'teki göçün ne anlamı geldiğini ya da onun o bir için ne ifade ettiğini bilmek istemiyorsam ben. Üstünde bile değil bulur. Tek bilmek istediğim, hiç tanımadığım bir kuzen evine tek değil sonra da canını kıymak istemesinin bedelin nedir benim için. Bile sadece bunu bilmek istiyorum."

Susuz. Az önce çatığı pışkılardan jandı de yardım dilendiği için kendine kızmıydı. Ama onlardan başka kimse sormadı ki bu sorular? Başka kim sormazlarsa da diğlerdi ki?

rsivi - <https://rantey>

Kısa bir sessizliğin ardından mektubun arşivinde barındırılıp atıya bırakıldı.

"Beni bağışla, anne," diye mırıldandı, kağıt topunun küle dönüşünü ifade eden bir yüzle izlenirken.

3

Kapı zilıyla ırkılarak uyandı. Bağı çatlıyordu, hafif melodisine eğilmeden, zil her çalığında boğak gibi beyrine saptırıyorlardı.

"Bayan Lopez!.. Bayan Lopez!.. Kapıyı açın lütfen!"

Bayan Lopez'den bir ses çıkmayınca, bağış onun izin göndüğünü hatırladı. Kanepeye tutunup doğrulmaya çalışırken sendeledi. Ayakta zor duruyordu.

Yan emekleyerek yan sarrıdarak kapıya ulaştı. Görsellik kamerasının ekranında, gelinin Gabriel olduğunu gördü. Bugüne kadar kendisine gönderilen birçok hediye paketini ve çiçeği getiren postacı.

Kapıyı açtı.

Gabriel, topu neredeyse çenesine değen, san kurdelelerle süslenmiş bir paket tutuyordu elinde. Kırmızı kâğıda sarı renkte, aynı renk tozlu bir kağıda, emelâk ile yazılmış bir not vardı. "Bayan Lopez!"

"İyi günler, bayan," dedi Gabriel. "San Francisco'nun en güzel kızıma gönderilmiş bir paketim var. Acaba onun burada yatarıp yatmadığını biliyor musunuz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.com>

"Paket getirmek için biraz erken değil mi, Gabriel?"

"Özlem her ne kadar doğru adres almış," dedi Gabriel gülmeye başladı.

Sept 1996

1998

"You, as leader, often were silent?"

Dünya paketi aldi ve kayıt defterine kendi adresinden başka herkesinlere birimce kandırdı. Gabriel'in her namuslu gibi, "Hayranlık bin tekrar bulupdurana kadar hoşçakal," diyecek edilemeğine fırsat vermeden kapıyı kapattı.

Hediye paketi almak her zaman heyecan verirdi Dürri'ye. Ama bu sefer durum biraz farklıydı. Ne paketin içinden çıkacak şeyi, ne de onu kime gönderdiğini merak ediyordu. Paketi para buraltı.

Salona döndükten, aynaya bopyunca utanan aynada, manı gömle-
gindeki yapıp belelerini fahi etti. Ve o anda annesini hatırladı. Bu
gömlerde kaçka yajamaya alıtiğı bir durumda bu, aklı ne ile meş-
gal olama olan, karpasına çıkan kaçak, görürmüştü önemisi bir şey
bula, Dura'nı annesiyle yajamaya geri götürmeye yetiyordu. Bir
rık, bir koku, bir kelime ve şimdi de lekele bir gömlek ... Bu göm-
leği utan aldiğı gün ve sevinde annesiyle arısında geçen konuş-
ma nihayet sariki dürmisi gibi canlandı.

O gün, Diana için aradın bir alışveriş günü olmaya aslında. Magazendayken, önce yeni bir gömüğe ihtiyacı duyup duymadığını düşünmüş, ardından, zaten yeterli kadar alışveriş yaptığı konusunda kendini ikna etmeye çalışmış, ama sonunda bir mağazaya girer girmez daha karamsar.

Gözetimini anımsatma gösterirken, Gözetimdeki 1100 dolaylık etti.
İleretsiz RDE Ki

Anneni gövdesiyle etkileşim böyle bir baktıktan sonra kuzuna so-

Figure 1

"Danku gaetede Paris'te dūrurdenen mīlāpırden haberi
 okıyan mı, Dara?"

¹⁰⁰ "Was, neben einem unregelmäßigen?"

"Descartes"ın yellege 125.000 dolara alıcı bulması da...

"Yaaa! İyi ki gitmemişin. Sen satın almadan, benim de içimde kahedi. Hızın bak, benim göndüğün kesin olan yeleğinden daha iyidir."

¹⁰“Tami, kumaha 125.000 dolar, Diana.”

"Ha tamamam, şimdi anladım. Sen bana, 1100 doların birle bir gıcık için at bile olduğunu söylüyorlar çalışıyorlar, değil mi arkadaşım?"

Armanın böyle düşünmediğini adı gibi biliyordu ama, işi birliğe varup, bu an önce yeni gömleğini görsel rahatlığıyla diğerlerinin yanına asmak istiyordu.

"Bir konuda haklım yavrum. Senin gördüğün Descartes'ın peşinden çok daha yak. Descartes'ın peşine, ne içpeş, ne de kağıt... Ne Donna Karen, ne de Prada... Hatta bir mağazaya gidersen, baş döner bile etmez."

"Eziz, o kadar da olsun anar, fiyat karşı makul, o yolda Düran
beni görmüş sonuça."

"Doğru. Descartes gibi insanları, hayvanları küçük parçalara
değer karandırmıyorlar. Bir de tam tersini yapıyorlar."

Noted:

"Kurumlar parçalarının insanlara değer kazandırdığını"

Arsivi - <https://rante>

Kendini iyi hissetmek için düşünce alan tek şey kendinim.

"Ne demek istediğini anlıyorum, anneciğim, ama herkes üzeninde her şeyin en iyisini görmek istiyor. Daha karışıklaştı karışıklaştıkça, kollar önce ayaklı dolabından sağ telime kadar şöyle bir sınıyor, ancak oradan sonra bir "mashaba" diyorlar. İki gün üst üste aynı şeyi giymen, yüzüne bir garp bakıyorlar.

Beni kılıf kıyafetlerde değerlendirmeleri hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Ya da insanların gözlemindeki o yapışkan algıyı görmek, huzle couthare koklayıyorum, Cartier'im, Maserati'm, parfüm banyon bakkındaki fişlekçilerini duymak, inan anneciğim, bunlar bana hiç ama hiç keyif vermiyor. Ama sen de biliyorsun ki, ko-namamur itibarıyla, herkes, her zaman, her şeyin en iyisini bekliyor benden."

"Ve sen de bu beklentiyi karşıyorsun, o kadar."

"Ne yapayım anne, dağ başında yaşıyorum ki."

Ardından, "Anneciğim kabul et," diye ekleniyti en sevimi tanıyıcı. "Diana Stewart artık bir marka oldu. Bu markanın eleğmanında emeği geçen, gece gündüz demeden bana ovgüler yağdığım hayranlarımı, ben nasıl olur da hayal kırıklığına uğrattım?"

Oysa beş yıl önce, o iki belimenin doktorun dudaklarından dolukluğunda anılan Diana'nın hayatındaki binçok şey bir anda değişmişti.

"Annemi kaybediyoruz," demişti doktöre.

Etra dolabının bulunduğu mutfak epey uzaktıydı.

İki Diana için her geçen gün daha da büyüdüğünden, saklanan mutfaka, mutfaktan yatak odasına, yatak odasından banyoya giden yolların uzaması da doğaldı. Sen bir ayda, alt katteki spor salonuna, yüzme havuzuna, üst kattaki teras ve en son odasına uğruyordun, enayi giden yolların da uzayıp uzamadığını bilmiyordun. Bilmek de istemiyordun.

Mutfaka vardığında bir bardak su doldurup bagına daktı. Bir bardak daha. Üçüncünün içinde iki tablet aspirin eritipt içti.

Salona geri döndü. Kanepeye yoseldığı anda, telefonu çalmaya başladı. Umrusarmadı. Üçüncü kez çaldı. Beş. Altı. Yedincide cevap verdi.

Genc bir adam bağırıyordu:

"Merhaba, ben Mustafa Özgür. Müşteri Hizmetleri departmanı."

Telefonu kapatıp masanın üstüne attı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.com.tr/>

Doğru mıydı bu? Gerçekten doğum günü müydü bugün? Bunu bir bakımdan mı öğrenecektim?

Oysa bugüne kadar doğum günlerini işle çıkart, o gün için hatıraların arasından planlar yapar, gün boyunca kendisini kutlayıncı, n'neyle bir yere not ederdi. Annesi bununı arayı hiç kimseye kapmamıştı.

Onun geçirdiği ilk doğum günüydü bugün. Bundan sonra da bütün doğum günlerinin ilki...

Geçen deddi.

Ağlamak istemiyordum. Hicla salonun uzak köşesindeki dolaba bu doğru yarıydı. Bekle çıkınca kışkırtıldıktan sonra güldüğünü buldu. Yere oturup annesine yamaşa başladı.

Sevgili anneciğim.

Hep benimle olduğunu söylemişin ... Eğer diyeyse, o halde seni neden bu kadar biliyorum!

Az önce doğum günüm olduğuna öğrendim, biliyor musun!

Annem ... Neredesin!

Bugüne kadar sana yazmadığım için başıyla beni. Tek sebebi, güğün günden ben günümünü ilk kez şimd'ki aşırı olmam.

İhtiyaç, tıfılların yüzünden sana kağıt değdim. Belki ilk günlerde biraz karam, biraz kırık olabiliyim ama, hepisi geçti. Eğer bugüne kadar bu gerçekten benden gözlemişen, bunu öyle olmasa gerektiği için yapmışsındır.

Ama bu kadar çok yazmadım, yazmadım. Bütün günün bir saat kuşu endişeye geçirmeye sebep olduğu için onu hiçbir zaman affetmeyeceğim.

Sana gönderdiğ' mektupları bile okumadın. İnanabiliyor musun! Belki de çoktan dönmüşün. Başla beni.

En çok neye inanıyorum, biliyor musun!

Tutmadığım bir söz yüzünden seni içimde yazatmayı bile başaramıyorum. Her şey seni hatırlatıyor ama bu işleri daha da kötü yapıyor. Seni hatırlamak bana sadece acı veriyor. O kutu ortaya çıkmayı olaydı, bu böyle olmayacaktı.

Babam olacak o adamı da merak etmiyorum. Mektubunda, "Baban bizim için de ölmüştü," dediğine göre, eminim ki haklı sebepleri vardır.

Neyse, unuttum bunları. Ben senin sorularını cevaplamaya çalışayım, anneciğim...

Bugün okulun son günü. Hızlı okulu ilk üç içinde bitirebileceğim. Mezuniyet töreni, 19 Mayıs Pazarı, saat beşte. Orada olabilmemi ne çok istedinim, bilemezsin...

Doğruyu söylemek gerekirse, aklım yürüyüşlerle devam etmemişim. Ama şu, yorgunluğum bir geçiş başlayacağımdır.

İş bapırlarına girince... Daha geçen hafta şehrin en iyi iki futbol bûrosundan iş teklifi aldım. Bu ayın sonuna kadar onay bekliyorlar, ama hangisini seçeceğime karar vermedim henüz.

Biliyorum, sana sorsam, hepsini bir kenara bırakıp öykü yazan olmamı söylerdin. Bunu yapabilmeyi ben de çok istedim, anneciğim. Ama sen de biliyorsun ki, öykülerimi bir tek sen beğeniyorsun. Beklenen işi olmadıklarımdır, düşünüyordun.

Bu işi de çok istiyordum. Ama senin de dediğin gibi, çok istiyordum. Hem ben öykü yazan olmayı senin o güzel öykülerini dinleyip hayal ediyordum. Senin öykülerinle anıları kazanıyordum her şey. Ama

artık sen yoksun. Öykülerin de yok. Bir daha hiç öykü anlatamayacak. an bana bir kitap yazmaya kalksam, onu okuyamayacağım. "Güzel olmuş Diana'm," diyemeyeceğim hiç.

Şimdi, söyleyebileceklerim bu kadar azmışım. Umarım iyi olduğumun haberi bir şekilde sana ulaşır.

Bir süre güllerini giendiğinden ayrılmış Diana. Bu sayıya, bir anlığına da olsa, annesinin kendisinden bir haberi beklediğini hissettirdiği için yazmıştı. Ama saçmaydı! Ölümler kendilerine yandırıp mektupları okuyamaz, ölü anneler de kızlarının iyi olduğunu haberi alamazlardı.

Gündüğünü kapayıp annesinin ona doğum günü hediyesi olarak verdiği el yapımı gülmüş çerçevesin yanına gitti. Annesi ölmeden yaklaşıp bir ay önce, her bir kenarı siyah gül motifleriyle süsli bu çerçeveyi ona anlatarak, "İyi ki doğdun, yavrucum," demişti. Kelimelere dökülmeden söylenen şeyi anlayan Diana, "Daha doğum gününe iki ay var, anne," diyeceği salıqları göstermemişti.

Bu ona annesinden kalan en değerli hatıradı. Parmaklarıyla çerçeveyi süsleyen dört siyah gülü okuduktan sonra, çerçevesinin içindeki yaralı dörtlülüğü tekrar tekrar okudu:

"Hayır, sandığın gibi değil!
Sen beni hiç kaybetmedin.
Her şeyle salımların sana
Hatıraların atıncıdır..."

"Yarısından bir damla yaşı çıksaydı, 'Hayır, anne, aklı senin yandığı gibi değil, senin aklımda kalmış' diyeceklerdi. Sen de yok."

5

Diana paketin annesinden gelmiş olduğunu tırtıl edevak hele kendilerini sızdırmaya başladı. Bu pak paketin bile ona doğum günü hatırlatmaya yetmediğine bir türlü inanamıyordu.

İçinden bir şişe şampuanı, kalp şeklinde bir kralat, bir doğum günü kartı ile beraber bir aşk mektubu çıktı. Hepsi bir kucaklaşıp çöpe atmak üzere ayakta kalkacağı sırada kapa bir kez daha kaldı. Anladığından buğün ona rahat yoktu.

Ekranları, davetsiz misafirlerin Isabel ve Andrea olduklarını gorda. Yakın arkadaşları Isabel ve Andrea... Onun saçıyla başıyla, güldükleriyle, ne kadar eğlenceci, ne kadar popüler olduklarıyla ilgilenen "yakın" arkadaşları.

Anna aynı zamanda, Isabel ve Andrea gibi arkadaşları sayarın- de her zaman, "İşbir edilebilir, bir arkadaşın bir arkadaş Diana. On- de her zaman, "İşbir edilebilir, bir arkadaşın bir arkadaş Diana. On- wart" olabiliyordu.

Kendisine söylenip söylenmediğinden emin olamadı. Şöyle bir çevresine baktı, başka "küçük hanım" göremeyince sesin geldiği yere döndü.

"Küçük hanım," diye yinede yağlı zenci ona bakarak.

Bir basar parçası üstünde bağdaş kurarak dilenen bu kınacak, bu saçlı adamı orada hep göürdü. Küçük sıyah gökleriyle sarık, bu her şeyi inceden ve diğer dilerlerinin aksine yoldan geçenlere bakmazmış, ama diğer meslektaşlarından ayrıyordı. Bir farkı da, omadığı hanım köyesine "Fal 44" yazmış olmasındı.

Diana şajırmıştı; bağışa kadar belki yüzlerce kez bu falci-dilencinin önünden geçmesine rağmen, yağlı zenci ona daha önce hiç seslenmemişti.

"Bana mı dedin?" aralarında parmağıyla kendine işaret etti.

"Osa aradın mı?" diye sordu yağlı zenci.

"Kimi aradın mı?"

"Onu?"

"O da kim?"

"Sen bilmiyorsun, ben nereden biliyorum?"

Diana bu garip, garip oluğu kadar da acımsız bulduğu diyale-gi daha fazla sürdürmek istemiyordu. Belki adaman başına güneş geçmişti, belki kendisine dalga geçebileceği birini arıyordu, belki de fal meraklılarının ilgısını çekmek için değişik yöntemler geliştirmekle meşguldü; sebebi hangisi olursa olsun, oradan bir an önce ayrılması için yeterliydi.

Serdi aralarında hiç konuşma geçmemiş gibi yoluna devam etmek istiyordu da, yağlı zencinin kendisine tekrar seslenmesi ilginçti.

"Gel bakalım hanım, sana istedi baksana. Gel, belki onun nereden ol-duğu çıkar bu falda."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun, bilene de istemiyorum."

O sırada, yağlı zenci başka göz atamazda önündeki su dolu ha-duşa kale besner bir şey bulup, gileşen suya bakmaya başlaray-mıştı. Hayret daha bir yün dudakıyla, "Ooo!" dedi. "Neler de ge-riyorum öyle... Senin gibi biri. Tepki senin gibi?"

Diana oluğu yere çaktı kaldı.

"Kim benim gibi?" dedi yolkunarak.

"Ha şöyle küçük hanım, gel otur paraya."

Diana bir sobot gibi denlenti yaptı.

Yağlı zenci bardaktaki suya karıştırıp parmağıyla Diana'nın yü-züne sürdü. Ondandır gelebilecek bir tepkiye fırsat vermeden söz başladı:

"Aradığın ya da aramadığın, işte o senin gibi. Aynı sen! Yap sen, boyu sen, kağı sen, gözü sen..."

Diana'nın suratından soğuk terler başlandı. Ne yapacağına, ne di-yeceğine, ne soracağına bilmiyordu. Ama barmın üstülike bir açlı-lantası olmalıydı. Fal diye bir şey yoktu. Sibir yoktu. Bu dilencinin Mary'den haberdar olup olmasına imkân yoktu!

Onun palıvolarının teki olduğuna ortaya çıkarmak için sordu:

"Nerdeymiş peki o?"

"Uzakta değil."

"Nerede?" diye östeledi Diana zencini yükselterek.

Yağlı zenci onun avucuna ağız içine o pis sudan bir miktar daktı.

Birkaç saniye suya baktıktan sonra, parmağı bir vade, "Uzak-tadır," dedi. "Uzakta olacak ve tehlikeye düşecek yakındır."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Diana.

"Bana doğru baktı. Arkası dönük olduğundan, Diana onun neye

halklığı görünürdü. Ama sonunda merak edip, o da bacağı çe-
virdi.

Yaklaşık yirmi metre derinliğinde, bir sokak ressamının oradan
halklığı görüldü. Fark ediliği anlayan genç adam, denize karşı
duran resme döndü çabucak.

Diana yağı emciye "neler oluyor," anlamında bağıttı. Yağı emci,
"Ayn sen olan o kimsa, apte e ressamla tanışacak bir vakitte," dedi.

Diana ayığı fırladı. Hatırlı en başta barışa oturmakla yaptım
miden, diye düşünür. İhtiyaş belbelle kendisiyle dalga geçiyordu,
Karışık yörünge, kaharetlerini insaniyet sınırları bir hane aldığını belli
eden bir ifade vardı en başından beri.

Diana kula eriden uzaklaşmaya başlamıştı ki, yağı emci arka-
dan bir kez daha seslendi.

"Oku. Yarınlar oları aç ve oku."

Aç ve oku? Bu söz, akıldan atılan hain bir ok gibi, Diana'nın sı-
rtına saplanmıştı.

Bu da mı bir tesadüf? Bu sözün, açp okumadığı Mary'nin
mekteptenyle ilgili olabilir miydi? Kulaş Allah bulduk olmuştun
ana, bu kez gençse dönüp bakmadan yoluna devam etti.

Bir an önce eve giderek, bu olayı geride bırakmak istese de, res-
samın yarından geçerken yaklaşıldı. Ressamın, yitirmiş resmine
dönük duruşundan yararlanarak, neler olup bittiğini anlayabil-
mek için, daha önce hiç görmediği bu pusul gençsi şöyle bir süzdü.

Tahminen kendisinden birkaç yaş daha büyük, bağday tenli,
uzun boylu, yapılı biriydi. Kula, kumral saçları dağılmış. Üstü-
ne bordo, eski bir tişört, altına da dır kırmızılardan delinecek ka-
dılar incelemiş bir blucin giymişti. Sandaletinin rengi, üzerindeki ka-
la ten tulumu yitirmişti. Ressamın başından

Ressamın başından, kendisinin yarından geçerken yaklaşıldı.
görenler denizlere yalınmıştı. Babirinden çok fark olmayan,

adace derisi, gökyüzü ve maviye boyanmış olan ressamın üzerin-
de, "SİSİ" yazan etiketler asılıydı. Her birinin kendine özgü bir di-
beni vardı.

Ressam kendisinin ve resimlerinin üzerinde görünür bakışları
fak etti. Başını çevirip, tri eli gösterini Diana'ya dikti:

"Nasıl yardımcı olabilirsiniz?"

"Sadece bakıyordum."

"Görmedim mi?"

"İffendin?"

"Resimlen sevdin mi?"

"Renklerdeki ton seçiminin harika, tebrikler."

Ressam bir şey söylemedi.

İhtifazın karşılığında en azından bir teşekkür bekleyen Diana,
ressamın sessizliğini koruması üzerine, "Hoşçakalın," diye ekledi.

Ressam el sallamıyla yetindi ve Diana'nın yarından ayrılma-
mı beklemeden turaline döndü.

Bir sokak ressamının onu uğurlama turali -ışretlikde bağla- bu,
ama hiç umurunda değildi Diana'nın. Yine de, ressamın tamamen
kaba, kendisinin de sevimli olduğunu düşünerek paktan büyük
adamlarla karşılaşmıştı.

8

Saleha uçan pervaseden geriye yalnızca, ince bir yarak ka-
kusıyla tavana tık veren lambanın üstünde belli belirsiz tüten bu
duman kalıyordu. Diana, krevdi krevdi yükselen dumana bakarken,
pervanın kendin neden azepe attığın düşünüyordu.

Karanlıktan aydınlığa kaçmasını emreden bir işgüdüye kulak
vermiş olmalıydı. Buğa doğru telaşla kanat çırpması, ona çepeçer-
ce kapatan koşluğa birisiyandı tash. Belirsizliğe uyandı. İpki er-
yip gitmeyi, bir omuz boyu karanlıktan uzmaya teşvik etmişti o.

Mary'nin mektuplarını açıp okumak da, bir anlamda kendini o
pervane gibi azepe atmak mıydı acaba? Annesinin varlığını yerine
getirmeyi denemesini nedeniyle içine düştüğü karanlıktan kaç-
mak mı demekti? Eger eyleyse, bu karanlıktan, belirsizlikten, sade-
latsizlikten kaçayım diye, toplu o pervane gibi kendini eritip bi-
tirmeyi göze almak mıydı o da?

Artık bu işi düşünmekten vazgeçmeliydi. Annesine verile-
niş bu işi düşünmek, neçün kimsin olduğuna... Annesine verile-
niş işi düşünmekten vazgeçmeliydi. Annesine verile-

niş işi düşünmekten vazgeçmeliydi? Annesine o bencil nota yolla-
yan Mary'de miydi? Ona bu ağır yükü yükleyen annesinde miydi?
Yoksa annesini eriden koparan Tann'da mıydı belki? Belki her-
kuvvetinde, belki de hiç kimse de.

Bu sorunun cevabını da bilmeyişinde ana, kayıtsız düşüleri-
nin çoktan elinden çıktığını hissedebiliyordu. Sanki, kontrolü de-
ğışen her olay, düşünce, duygu ve hareketlerini belirleyen,
bir yerlerde eren adına alması kararı, hiç haberi olmadan yü-
rüşüne kontrol ediyordu.

"Kader mi?" diye sorguladı bir an için. Eğer kaderse, daha evvel
sevni bule dayımadığı bir dilekçeyi, birkaç saat önce söylediği o
garp sözler de bu kaderin bir parçası mıydı?

Şimdi yerinden kalksa ve Mary'nin mektuplarını açıp okusa,
buna kerkis izadesiyle mi yapmayı olacaktı? Yoksa, onu bilmediği
bir yerlere varakleyip getiren, yavaşca yeni bir hayranına mu-
hat ediyor olacaktı yalnızca? Ya da ikisi de aynı şey miydi?

Bilmiyordu.

Ama bildiği bir şey vardı. O pervaneye saygı duymağı.

Ayağa kalktı. Anahatını mücevher kutusundan alarak, antika
sandığın bulunduğu odaya geçti.

Sandığın yavaşca açtı. Mary'den gelen mektuplar bruden bir
çantada duruyordu. Çantayla birlikte salona döndü. Yene oturup
arkasını kanepeye yasladı.

Çantanın içinden her biri farklı renkte dört büyük ve bir küçük
not çıktı. Küçük zarfın Mary'nin annesine son yolladığı not dur-
du. Büyük zarfın birbiri dört kadar namahrumdukları.
Bu dört zarfın birbiri dört kadar namahrumdukları.
Bu dört zarfın birbiri dört kadar namahrumdukları.
Bu dört zarfın birbiri dört kadar namahrumdukları.

Mektupları azaflarla aynı emdiydi. Sanaıyla, kumun, yeşil, beyaz, güney... İlk üç azafla New York, dördüncü ile köpek azafla ise San Francisco postanelerinin dalgalarını taşıyanları Diana'nın dikkatini çekti.

Dernek Mary San Francisco'ya kadar gelmiş, diye geçirdi için. den. O azafla birden aklına dilecinin sözleri geldi. "Uzakta gel, de," dermiş dilemci. "Uzakta değil," demişti!

O anda cevaplamak üzere kafasına üşüyen üç beş soru, güzel renk azafla baş olduğuna fark etmesiyle önceliği, "Dördüncü mektup nerede!" sorusuna bıraktı.

Diğer sorular da hiç vakit kaybetmeden geri döndü: Mary San Francisco'ya gelmişse, neden anasını görmeye gelmedi? Hali buralarda olabilir mi? New York'ta mı yaşıyor?

Bir cevaba ulaşma arzusuyla önce mektuplarını hepsine bir göz attı. Ardından ilk mektubu dikkatle okumaya başladı:

1. Mektup - "Başkalarına İtiraz"

14 Subat

Anam,

Diyadin pırıkerler çıkarıyor, göz gürliyor. Eskiden yetişiminde bulup korkutan tehdidin, ilk göğsüne uşunmak isteyip de seni yanımda bulamadığım geceleri hatırlıyorum.

Tam bu manzaryla kışın yine sensizliğe gömülmek üzereyim ki, babam yanıma geldi. Senin hayatımda ilk defa bir azafla mektup yazdım.

O anda dışarıda hava birden bariyer salma geçiyor. Simgeler dışarı çıkıp çizimlerin fotoğrafları çıkıyor içimden, "Ve muhtemelen" diyorum. "Sonunda anımla kavuşacağım!"

İşet anımlarım, inanılmaz ama gerçek. Çok küçükken başladığım seni arayan serüvenim muhtemelen neticelenmek üzere. Tam bir ay sonra yanına geliyorum!

Uzun yıllar sonra tekrar sana kavuşacak olmak bana tatlı bir mutluluk veriyor. Ama aynı zamanda içimde beni tanımayan bir burlukluğu hissediyorum.

İşte akl bu nedenle, bir süredir beni daha yakından tanıman sağlayacak bir roman yazıyorum. Seni ararken başımdan geçenleri konu alan bir roman. Ah, anımlarım... Bu sonu olmayan arayış boyunca neler yaşadım bir bilsen. "Başbakan"ına kafa tuttum, bir okyanus aşımı ve hatta bir güle konuştum!

Elsanda şu anda kitabımı sana gönderebilmeyi çok istiyordum. Ne yazık ki henüz hazır değil. Ama ben yine de öykümü seninle paylaşmak istiyorum.

İşte bu yüzden, haftada bir yazacağım mektuplarla sana onun kısa bir özeti yapmaya karar verdim. Mektupların her birinde, sana uzanan yolculuğumun farklı dönemlerini anlatacağım.

Dönemleri kendimce, "İtiraz," "Yol" ve "Yok Oluş" diye adlandırdım. Dördüncü ve son dönem, "Yeniden Doğuş" ise ancak sana kavuştuğum an gerçekleşecek.

"İtiraz" dönemiyle öykümü anlatmaya başlayayım şimdi...

İlk, "Yol" dönemini anlatmayı düşünüyordum ama "Yok Oluş" dönemi anımlarım yok!" diye sordum kendime. Bu sorunun cevabını bir türlü bulamıyordum.

Bir an durup düşündüm. Evet belki, dedim kendi kendime, belki sürekli oyuncakların yenilerine ekile ve sürekli daha yitirmeye sahip olabileceğim, sem, hayatımın sonuna kadar onlarla oynayabilirim. Ama benim istediğim oynamak değil ki. Ben anımsıyordum sadece!

Sonuçta, sen yoksan eğer, ben hangi oyuncakla varlığıyla mutlu olabiliydim ki? Diğer yandan, sen varsan eğer, ben hangi oyuncakla yokluğu mutlu edebirdi ki?

Belki oyuncak tutuşundan böylece kurtulabilmişim ama, bir süre sonra seni aramayı tekrar bırakmak zorunda kaldım. Neden mi aklıma gelmiyordu...

Ben büyüdükçe Babamın bana olan ilgisi sürekli artıyordu. Ben çok beğeniyordum ve ne yazık ki bu gerçeği benden hiç saklamıyorlardı. "Yine yazık ki," diyordum çünkü zamanla onların bana olan beğenisinin ve benim bu beğeniyi konuma atıyorum, beni en büyük düşümden, seni arayıp bulmaktan alıkoymuşunu görecektim.

Onlara senden baharlamayı sürdürdüğüm takdirde benden yüz çevireceklerini biliyordum. Bu yüzden bir süre sonra seni aramayı bırakarak, bana duyduğum büyük ilgimin keyfini çıkarmaya koyulurdum.

Babam, büyü ve sihirlerinden oluşan birlece zehirli oku - ki bu okları öldürücü olduğu sonradan anladım - hiç durmaksızın üstüne atıyorlardı. "Sen çok özel bir insan, bu dünyada bir eşin daha yok!" diyorlardı bana. Onlar böyle şeyler söyledikçe, onların uçundaki tatl zehir kanıma karışıyordu.

Her şeye rağmen, ana ve babamın doğruluğundan şüpheye düştüğüm oluyordu. "Gerçekten özel miyim acaba?" diye soruyordum kendime. Anladım ki, ben gerçekten de özelim. Çünkü bu dünyada senin gibi bir insanı bulmak zor. Bu yüzden seni aramaya çalışmıyordum da, kendimi göstermek için Babamla bakmak konusunda kalıptım.

Sürekli onlarla bir arada olmak istiyordum ki, ne zaman "Gerçekten özel miyim?" diye sorarsam, onları hiç deşimiyen cevabını duyabiliyordum. "Evet, çok özelin. Bu dünyada bir eşin daha yok!"

Sürekli aynı soruyu sormaktan ve aynı cevabı duymaktan bıkmıştım ben de. Demek ki, bu kadar çok benim kusurlarımdan artması için duyduğum özgüler de bende sadece daha fazlasını diymeye ihtiyacı vardı. Yoktu.

Daha kötü. Babamın onay ve takdirlerini kaybetmek için sürekli onları beklentilerine cevap vermek zorunda kalıyordum. Ben artık ben olmaktan çok Babamın istediği ben olma yolunda hızlanıyordum. Bir Babam olma yolunda.

Aynı bir süre sonra, duyduğımı değil de, Babamın benim adına seçtiği hayatı yaşayarak mutlu olamayacağına anladım. Bu gerçeği anlamamı sağlayan, yine, seni her geçen gün daha az duyuyor hale gelen kalbim oldu.

Kalbimin, "Mutlususun, Mary!" diye hayatımı içine bir kılıb olarak duyuyordum.

Hakkıydı kalbim. En büyük duyumu terk etmişim, seni aramaktan vazgeçtiğim için kendime o kadar kıngırdım ki, artık ne Babamın beğenenden, ne de onları her yerime kışkırtan ilğinden hız alabiliyordum. Ansa ne ilğindir ki, sonunda mutsuzluğum, dibe vuruyordu, bana seni aramayı sürdürmek için ihtiyaç duyduğum gücü geri verdi.

"Annem nerede?" diye sordum Babamla tekrar gur bir sesle.

Yine o eski cevaplarla karşılık verdiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.com>

"Hayır, sandığına gibi değil!"

"Bu da başkalarından böyle diydük."

"Hi bunları duyduğunuz başkaları yanlış biliyorlarsa!"

"Bak, annemi göremiyorsun; ona bu dünyada kavuşabilecek olan, gö-
rürdün onu!"

"Görmek için sadece gözlerimi kullanıyordum, kaybolurdum karanlık
dünyasında!"

"Hadi biraz mantıklı ol sen artık büyük bir kadın!"

"Hayır küçüğüm," dedim. "Hep de küçük kalacağımı!"

Başkalarına yaptığım bu biraz sana kavuşmam için gerekli, ama kavgı
başına yeterli değildi, anneciğim, bir an önce beni sana götürecektik bu
yol bulmalıydım. İkinci döneme giriyim, işte sana giden o yolu bana
bir rüyada göstermenle oldu. Yine aynı rüyada, "bir bilen'i nerede
bulabileceğimi" de söylemiştin. Çok sonraları, şairin ettiğin o kıy beni
elinden tutacak ve senin gösterdiğin yolda yürütecekti. Ta ki sana
bu dünyada kavuşana dek.

Bir sonraki mektubunda sana o rüyamdan bahsedebilmek dileğiyle...

Mary

9

Dünya annesinin çok sevdiği koyu yeşil takımı giymiş, gün-
lerini ortasından hızlı adımlarla onun mezarına doğru yürüyordu.

Yolu yanlışlığında, annesinin mezarı başında, onun kutsal sa-
kı, sırtıyla giymiş berrak duruşunu fark etti. Mezar, büyük çu-
ra altında tek mezarla, bu yüzden mezarı karıştırıyor olamazdı.
Oyal bir gün olmadığı halde, sebabi bu statüde annesini ayırtı-
gelen kim olabilecekti ki?

Mary?

Dundu. Genye döndü. Ardından, başına mezarı doğru çevirir-
ek, bir süre hiç kapordamadan niyetini izledi.

"Kimden korkuyorum ki," dedi kendi kendine. Yürümeye de-
vam etti. Beş on adım atması soluk soluğa kalmasına yetmişti. Dur-
madı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranta.org.tr>

Birkaç adam sonra, onu profilinden görünce derin bir 'oh' çekti. Ziyaretçi, anasının yanından arkadaşları Bayan Johnson'dı. Orada on sen önceki anısında karşılaşmıştı. New York'ta yaşadığı için pek sık görüşememişlerdi ama, anasının el üstünde tuttuğu birkaç dostundan biriydi.

Ellini yarıya onun omuzuna koydu Diana.

"Sani göğüsüne sevidin, Bayan Johnson."

Bayan Johnson heyecanda döndü. Gözlerinde birkaç yaşla bir aradıysa. Hürriyet, sevgi, endişe, içtenlik...

"Diana! Nasılsın kızım?" dedi Bayan Johnson ona sarılırken, "Sani delilara andın, ama alıyamadın. Mesaj bıraktım telefonuna, ama... Oteldükler iyi olduğuna söylediler ama?"

"Onu dilerim Bayan Johnson, size geri dönerim. Ama şimdi daha iyiyim."

Diana bakışlarıyla Bayan Johnson'u anısına getirdiği sani gülme izleri taşıdı. "Ne kadar da güzelsin..."

Bayan Johnson gözleriyle ona bakıldığını hissetti.

"Diana, benim ağlen bir iç toplanmış var, ağlam da eve dönmek istiyordum. Eğer kabul edersen, bir stüdyo seni bir götürebiliriz."

"Teşekkür ederim Bayan Johnson, ama burada halletmem gereken işler var."

"Nasıl istersen, ama bil ki benim evim, senin evim."

Bayan Johnson Diana'nın metin görmek için kendisini bir hayli zorladığı fark ettiği için bir süre ona, "Görüşmek iyi misin?" der gibi baktı. Bu onun soruyu, Diana da aynı sevinçle, "Nasıl iyi olabiliriz?" diyen bir yüz ifadesiyle yanıtı.

"Diana, senin de hayatın var, bu yüzden..."
"Ama bir kez de ben konuşmak istiyordum. Annen seninle gurur duyuyordu."

"Hiç beklemiyordum. Bayan Johnson, hiç. Her şey bir anda oldu, bir anda değişti. Ben ay düşünce kadar her şey normaldi. Hastalığı boyunca bile. Anam birkaç ay önce kaldığından ben her şeyi düşünemedim. Hiç. Kendini hissetmedim, gözlerindeki o parlaklığı kaybetmedi, bir gün bile, 'Neden böyle oldu?' diye sormadı, 'Neden?' diye bakmadı."

Diana'nın gözüne doldu.

"Ama ben onun gibi değilim Bayan Johnson, ben onun gibi değilim. Ben her sabah uyanıldığında aynı şeyi soruyorum kendime. 'Neden? Neden benim anam?' diye soruyordum. O herkesin anasından farklıydı. Etrafını aydınlatan bir ışık o."

"Öyleydi," dedi Bayan Johnson.

"En çok neye kahroluyordum biliyor musun, Bayan Johnson? Ben, o işi yeterince yaklaşımdan, onunla aydınlatmayı düşünmedim, bir yarıya gibi kaçtım o ışıktan. Tam bir şeyler değişmeye başlıyordu ki... O gitti."

"Neydi değişen?"

"Bir süredir," dedi Diana, "hayata anam gibi bakamamam eksikliği hissediyordum içinde. Onu yeteri kadar keşilemediğim, onun gibi olamamam eksikliği. Bakışlarının, sözlerinin, tutumunun ardındaki gizemi çözemedim eksikliği... Derinden gülenmiş bir huzureti vardı onun, ben de ona alıyordum."

O anda görünce canlanan bir hatırıyla, Diana'nın yüzünde selgün bir gülümseme belirdi.

"Ara ara," dedi. "Ara ara bakıldım ona. Hadi anam, modernin benim de bir huzurem olduğuna söylüyordun, böylece anıtlarına verirdin. O da benim için bana göre. Senin hayatın anıtların hayatıydı. O da benim için bana göre. Senin hayatın anıtların hayatıydı. O da benim için bana göre."

Derin bir iç çekti.

"O anıtları istiyorum vardı Bayan Johnson, o anıtları. Annem gibi olmak istiyordum. Hiç değilse, eni layık bir kas olmak istiyordum. Ne düşünüyorum, biliyor musunuz?" Keşke o, hayatımı daha tüm seçimler bana bırakmasaydı, hatalarıma göç yumasaydı, keşke beni olduğum gibi kabullenmeseydi de, normal bir anne gibi, kızım kendine benzetmeye çalışsaydı. Annemin kas olmak istiyordum, Bayan Johnson, onun kası."

Bayan Johnson gözyaşlarına daha fazla tutanmayıp huşuklarına boğulan Diana'ya sarıldı.

"Oh Diana, sen onun kasını zaten. Anneme o kadar benziyorsun ki... Hem de hiçbir kızı annesine benzemediği kadar. Bundan hiç püfpen olmasın. Belki sende çok vakit geçirme şansına olmadı, belki bu yüzden söylediklerini bir avuçta olarak gördülerin. Ama inan bana yarın, sana çok iyi tanıyorum. Çünkü sen, sesi senden daha iyi tanıyan annenden dinledim ben."

Huşukları bir anda keşildi. "Benim hakkımda ne söyledi siz annem?" diye vurdu hafif bir sesle.

"Geçen yıl, Keşmir'deki sen seyahatinde sık sık senden bahsetmişti. Dünyanın sana nasıl da düşüneceğine başladığından, sıkıp olduğundan artık seni tatmin edemediğinden, her geçen gün daha mutsuz bir olduğundan söz etmişti."

"Evet," dedi Diana bayan eşine. "Yıldızlık bir yıl önce böyle bir düşünce gümepten. Ama bu duruma annemden gılcayabildiğini tanıyorum. Baş yere düşülmüş istemiyordum. Görünürde mutsuz olmam için hiçbir neden yoktu çünkü. Ama demek ki o yine içimi okuyabiliyor."

Bir an gözleri daldan Diana, "Anladığımı senden bana bir belki etmedi ki?" diye sordu. "Belki de değil."

"Orada mı bu konuşuyordun. Anlatırken sevinçten gözleri parlıyordu."

"Sevinçten mi?"

"Evet, bu durumdan bir hayli hoşum görünüyordu. 'Kıym, elim yağmurlarına susmaya başladı bira,' demişti bana. Hatta bir sonraki seyahate seni de davet etmeye düşünüyordu."

Diana bir şey anlamadığını gösteren bir yüz ifadesiyle Bayan Johnson'a bakıyordu.

"Elim yağmurları? Şu her ane elim yanında düşüncü seyahatler mi yapıyor? Şu her bir birer seyahatler?"

Bayan Johnson ona baka baka doğruladı.

"Metakundan her seferinde beni de götürmesini istirdim. Ama kabul etmedi. Dönüşünde seyahatlerle ilgili yaşadıklarını anlattı da, 'Dinledim ve dinlendim,' diye cevap vermekle yetindi."

Diana bir an durup Bayan Johnson'a yabancısı gibi baktı.

"Eskiden bu seyahatler benim için meraklı bir anlam taşıyorlardı. Ama birkaç yıldan beri, annemin tüm gücünü bu elim seyahatlerinden aldığına inanıyordum. Sanki eller hakkında bir şeyler öğrenebilsem, annemi daha iyi tanıyabilirdim gibi geliyor. Bu konuda bana yardımcı olabilecek tek kişi de minnin Bayan Johnson. Lütfen, senden rica ediyorum, Keşmir'de neyle yaptığını biraz bahsedebilir misiniz bana? Ve de tabii ki Roma'da, Kudüs, Tibet ve Fez'de..."

Bayan Johnson bakışlarını kaçındı. Bu konunun açılmasına seher olduğu için sanki parıltıya gibi görünüyordu.

"Annemin ilade yeteneğine hep saygı duyuyordum, Diana. O, en güzel şekilde söylemiş zaten: Dinledik ve dinlendik."

Bu konuda ısrar etmenin bir şeyi değiştiremeyeceğini biliyordu.

"Anlıyorum. O zaman izin veriyorsunuz size başka bir sesle konuşmak istiyorum."

"Bu kadar ser olmasın," dedi Bayan Johnson hafif bir gülümseyle.

Diana onun gülmelerini içine bakarak, nazif bir sesle sordu:

"Annen nerede, Bayan Johnson, annen nerede? Ona ne oldu, bunu bilmek istiyordum. Bu soruyu bundan daha iyi cevaplayabilirizmişken geçmem yoldu."

Kna bir sessizliğe ardından, Bayan Johnson, "Hatırlıyor musun, Diana?" dedi. "Annenle ilk tanıştığım günlerde, ona söylediğim şeyi soruyordun: 'Baban nerede?' Sevgili anneciğin de hep aynı şeyi söylüyorlardı sana: 'Baban Tann'ın yanında yavrum.'"

Diana Bayan Johnson'un cevabını duyan dayımar, az önce son duşu sonandı, Mary'nin yatağında diğinden dışarımadığı soru eldivanına tuttu. Bayan Johnson'un babası hakkında gerçeği bilip bilmediğini kestiremediği için, ona Mary konusunda bir şey söylemeye karar verdi. Ama sözdeği soruya Bayan Johnson'un neden böyle cevapladığını yitir de merak etmişti.

"Doğru, Annemizi kaybeden çocukları avutmak için, Annen Tann'ın yanında" demir gerinde. Ama ben bir çocuk değilim Bayan Johnson, bunu gerçeği söyleyebiliyorum. Lütfen söyleyin, annen yok oldu, değil mi?"

"Çocukları avutmak için söyledikleri her zaman yanlış değildir, Diana. Annen vefat etmeden önce neredeyse, şimdi de orada Tann'ın yanında."

Bayan önce ejdi Diana

Bayan Johnson onun eline uzandı. "Artık biraz da seni annemle bu baya benlikayın istersen. Annen avutma, davetini her zaman için geçirecektim."

Diana, "Bayan Johnson, ben de, ramanda yansıma gelmeye çalışacağım. Size iyi gelebilirler..."

10

Bayan Johnson onu dayınamayacak kadar uzaklaşıncaya, annemizin dibine atırdı. Elini göğüsünün üstüne yerleştirerek bir süre içinden dua etti.

Annemizin onu duyabileceğine inanması da, yine de orada konuşmak istiyordu.

"Güzel annem... Az önce Bayan Johnson'un ne dediğini duydu mu? Sana çok benzediğini söyledi, inanabiliyor musun? Hem de hiçbir kuzen annemize benzemediği kadar benzeyordum sana. İyi kılplı bir Bayan Johnson. Ama sanırım bilmediği bazı şeyler var."

Dün gece Mary'nin mektuplarına şöyle bir göz attım. Ama kısa bir süre sonra hepsini aldığım yere kaldırdım. Sana verdiğim sözün gerçeğe de olsa yerine getirmeyi düşünmüştün bir an, ama olmadı. Yapamadım. Nedenini verem. Yapamadım işte.

Bayan Johnson, "Aynı şeyi söyleyebiliriz, anne. Mary'nin mektuplarını okuduğumda, gözlerim dolar. Sana yazdığı her şeyi düşünmüştün, değil mi? Mary'nin psikolojik bir rahatsızlığı var, değil mi? Biliyorum, buna onun aynı bir öldü-

ğunu söylemiştim. Ama bunu, onu aramaktan korkmıyorum diye
söyemiştim, değil mi?

[illegible]

Hem zaten bu mihran değil ki. Mary hasta. Üçüncü mekna bu okumadan mı? Gullerim nefes alıp veremeyen düşmes, olaşın içinde emir nergis, her yen kaplayan yak ve bir galle konmuştu... Burda dupedua pakes semptomları değil de, nehr? Halkınas von. Buna anlayabilecek kadar Psikoloji okudum ben, güven buna

Mary'nin normal olduğunu anlamak için, ilk mektubunda bahsettiği şeyler peşer satan. Ya ikinci mektubundaki rüyasına ne oluyor? Sende sen rüyasına girip, ona, "Bu bahçeye git, şu kimselerle tanış, şu güllerle konuş," diyorsun, o da sende sonra senin söylediğin yere gidiyor, dediğin kiple tanıyor, bir de istine üstlük onları güllerle koruyarak öğreniyor. Sence bütün bunlar gerçek olabilir mi?

Tine de Mary için üzülsene sen, anırsayın. Mayas deliller için daha belalıdır belki de. Benim için de üzülsene. Belki hâlâ aklım başımda olduğu için acı çekiyorum, belki seni hiç kaybetmediğime bir türlü inanmıyorum, belki yok olduğuna inanmaktan kendimi alamıyorum ama, ben her ne olana olsun aklıma kaybetmeyeceğin, anırs. Gerçeklerden kaçmayacağın. Kendime gerçek üste bir dünya kurmayacağım, Mary gibi. Çünkü ben büyük bir kızım, hep de büyük kalacağım."

Ücretsiz PDF Ki

Menzeldikten eve dönünce gürültü büyük bölümüne uyuyarak geçirmişti. Oysa bir an önce yapması gereken, gündüzleri etelediği pipisi işi vardı. Banka ödemeleri, menzuriyet hazırlıkları, oruçla uğraşması gereken onlarca e-mail...

İçinden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Ama, böyle hoş hoş oturmak da içindeki sıkıntıyı iyice körükliyordu. Sadece hiç biru-
kara alıyava karar verdi.

Bir önceki güne göre daha hareketli olan parka vardığında, kay-
ta bir köşeye çıkarak, martılara etmek parçaları atan çocukları iz-
ledi. Bir süre de marinadaki banklarda oturup güneşin denize gi-
melisini seyretti.

Arsivi - <https://rant.id>

Diğer davacıları genelde bakıp yaşı ve emrinin oturduğu yeri yaklaşıyordu, onun, her zamanki gibi otuzı standığını gördü. Yumandan geçerken durup ona şöyle bir baktı. Tahmininin aksine, yaşlı resatı aralı bile oluyordu. Bugün sağa sola çeviriyor, yoldan griş geçişlere bakıyor, sanki önünde dünün bir gün önce yoluna kestigi kızı değeriş gibi, ona gözünden geliyordu.

"İyi gülden, bugün falma bakmayacak mısın?"

Yaşlı resatı bir süre, ona, "Neden bakesettigini bilmiyorsun" der gibi bakıktan sonra, "Tanıyorsun mu?" diye sordu.

"Hatırlıyorum mısın, benim."

"Sen olduğuna biliyorum. Ama sen kimsin?"

Omsu kendisiyle oyun oynadığından yaphesı kalmayan Diana, başını yme çevirip geri adimlarla yürümeye devam etti.

Birkaç adam sonra bu kez de resama doğru baktı. Yine turalı, nin hapandaydı. Üstünde aynı tıpatikla bluzın vardı. Satılık resimlerini de solda yerlerinde duruyordu. Üzerinde çalıştığı resimde, kulları dalgıncı, kopuklarının arıncı olması dışında pek bir değışiklik yoktu. Diünden farklı bir şey de, resaman Diana'nın gelişini önceden fark ederek, bakesetme ona çevirmiş olmalıydı.

"Bugün daha iyi görünüyorsun," diye sealdı resam.

Ne anı (!) bir selamlama tarzına, diye düşündü Diana. Ama yine de, dışı gerçekten çok közü görünüp görünmediğini kendine sormadan edemedi.

"Resimleri bakmayacak mısın?"

"Göddüğüm kadimla resimde pek bir değışiklik yok."

"Bir dalgıncı daha da haddetmemesi değışikinden sayılmaz mı sen?"

"Seyirlerim otuz mu ki?" dedi Diana alaycı bir gülümsemeyle.

"Dünken resam senki hımbayla bir resimdi. Aman tanrım, çok et-

kiledim!" Sadaca birkaç fırça darbesiyle ettişdiği dalgıncı, dalgıncı içindekileri daha vurmayı başarmışın. Çok çok etkilmişti!"

"Senin gibi mi yani?"

"Ne demek itiriyorsun?" anlamında resama baktı.

"Sende ki fırtına da içindekileri daha çok iyi vuruyor."

Diana başını öne eğdi. "Af edersen, kabaklı etmiş resimdim."

"Sorum değil," dedi resam. "Peki resimde gerçekten ne gördüyorsun?"

"Diğer resimlerindeki martıyı benim gökyüzüne koymadığını."

"İnanı etmiştymi, çok dikkatlisin."

"Öyle derler."

Tam papallılarına ve kaba selamlama tarzına seğnen, resaman eğilmiş birine benziyordu. Diana merakına yenik düşerek sordu:

"Okuyor musun?"

"Hayır."

"Okudun bili?"

"Ekonomi okuyordum, bıraktım."

"Peki ama neden?" diye soran bir ifade yerleşti Diana'nın yüzüne.

"Çok geç olmadan, ekonomi profesörlerinden daha iyi resim yapmayı öğrenemeyeceğimi fark ettim, hepki bu."

"Okula devam ederken de resim yapamaz mıydın peki?"

"Resim yapıyordum zaten, sorun zamanınlık değildi. Sorun, sırtımda her yeni ressamın bir örneğini aratıyor olmasıydı. Sonuçta,

her yeni ressamın bir örneğini aratıyor olmasıydı. Sonuçta, geçen gün sağınıştığıma fark etmeye başladım. Bu yüzden için ayırmak zorundaydım kısacası."

Söyleyecek söz bulamayan ressam, bir bahaneyle yağlı boyanın yanından ayrılıyordu. Anladıkları oradan kolay kolay bilgi sızdırana yacaktı.

Ama az önce, kendisine el sallarken yağlı boyanın yüzünde be-
liren desettir gülümseme, ressamın aklına, "Diana hakkında bi-
de şey anlatmaya hazır vermiş olabilir mi acaba?" sorusuna getir-
mişti. Bu akşam da ona misafir olup şansını bir kez daha deneye-
cekti.

13

Ressam cihandeki buluştuktan çıktığı bir şişe meyve suyuna
baştan ortasına koydu. Yağlı boyacı bir dahaki sefere eli boş gelme-
mesi konusunda uyarmıştı onu dün. Bir de müşterilerini kaçırmam-
ası için park içine boşalmadan ortaya çıkmamasına tembihlemişti.

"Üstelik sakindiyiğine göre, misafir kabul edersin herhalde!"

"Yağlı meraklı olmayanlara her zaman kapım açık."

"Tanım tanam, sorularında başını ağrıtmayacağım bu kez.
Ama merak ediyorum, bugün de yürüyüşe çıkacağını nenden bil-
din? Fala mı baktın yoksa? Dört dolarım yok, baştan söyleyeyim."

"Fala inanmam ben," dedi yağlı ressam. "İnsanlar gelecekteki
dayamak istiyorlar, ben de söylüyorum. Ne yapayım? Senin gelece-
ğini ne bileyim ben, yaşıyor da görürsün?" mü diyyim?"

"Bakalım, fakat ben de merak ediyordum."

"Aca yolumuz evet, ben oradan bir bahane bulmuşum. Şey
görmüş, 'Fal' sadece için içti. Bardak, akşamın için bahane. Ke-

hi birim, gösteriş birim, şöhretlerdeki fakülte berranemek birim, işi, bediğin hep doğru çıkm, külfetkü sara kimse marmarın, Dedim ya, küf cadde için emi. Benim anı yaptığın yânlere okunak. Her şey eride yarın."

"Ne gibi?"

"Mende dün seninle konuşurken küçük hanuma bakırm, 1/2 ne gördüm biliyor musun? Resimleri beğendiğini gördüm. Hakkın pa-tun, bilirim kaç vakte kadar küçük hanım resimlere telkar baka-cak. Al işte sana bekaantı!"

"Benim için yarıyıpı çaktığı söylemeye çalışmıyorsan herhâlde!"

Yaş emci emsalarını sildi. "Ne bileyim ben küçük hanımın için. Psikoloğa berrat hâlin mi var? Sebep değıl, serinç bilirim. Hem sen benden bir kenarı berrak da, berrak kendini anlat. Arıladı küçük hanım çok güzel, ama sen mesin, ne değılsin, emi anlat. Neden geldin, serinç geliyorsun? Bir gerginin bakış var yüzünde."

"San Diego'dan geliyorum. Sahil şeridi boyunca resimler yapı-
rak geri döneceğim. İşte gördüğün ya resim, yar boyunca serinç
proje için emi. Arıladı programa göre emi dün berrak, bugün
30 anı emideki ikinci durakta olmam gerekiyordu ama... Gecisini
biliyorsun zaten."

"Küçük hanuma görince resim bir türlü bitmek bilmedi, değıl
mi? Ah ah, e kıvırmama ne tatlidi. Yakalayınca veya yakalarınca
arılara her şey iyidi işi, berrak emim biraz daha oynadılar."

Görük hâsane derdolu burdaki deniz paralan hâsim
emine boyladı yaşlı emci Barlağı mayve sayıyla doldurup res-
saman emine koydı. Kendini de şipeden bir yudum aldı.

"San Diego'da dikkatli ol."

"İzlediğim kadar emim San Diego'dayım zaten."

Aslen New York'tayım. Bir süre de Boston'da üniversite hayatım

aldı. Sonra okulu bırakıp San Diego'da bir arkadaşımın yanına
çektim."

"Dernek öyle. Senin ihtiyarlar ne dediler peki bu okula berrak-
ma işin? Duyduğuma göre, üniversite merrandığında yi parı var-
mı."

"Ademim hiçbir zaman berrak emide bir beklentim olmadı.
Duturuk gayet iyi. Ama benden daha fazlasını bekliyordı, işi
bu berrak filan olmama. Ayırdığım okulum Harvard emine da
düzene epey dramatiktiymişti. Ama başka öğrencinin yoluna, re-
sin yapmıyordı."

"Harvard mı? Vay be! Dıymıyordum onu. Küçük hanuma berrak-
dan bahsettin, değıl mı?"

"Hayır."

Bir süre masama gırp gırp bakan yaşlı emci, "Etili... Üç d-
timel var," dedi. "A, enayisin; B, enayisin; C, küçük hanuma iten-
yorsun. Bayır işç."

Rusiam gülümsemedi.

"Satmadığın üç beş emine çabıtlık yapan bin emine mi berrak
anlattım emi? Ona kim olduğunu göstermene be emidi. Sen gö-
zemsersen, emine ne olduğunu ne bilecek?"

"Bilenmiyorum. Harvard'da okuduğum için bana farklı bir göle
berrak emi ister miydin, emim değılim. Sonunda kendimden başka
bir şey için sevdierek cezalandırılmak istemiyorum."

"Ne? Kim kimi neden seviyor ve kimi cezalandırıyor?"

"Eğer benden Harvard'da okuduğum için hoşlanacaksa, hiç bo-
lanmam daha işi. Ben, öğrenim değılim çünkü. Zeki em değılim,
berrak em değılim. Değılim değılim değılim değılim değılim."

"Kim olduğunu biliyor musun peki?"

"Ben sadece... Ben sadece benim."

"Sen gel, yine de beni dinle. Göstereni! Küçük hanımın gömgesinden mi, bariş kıy, saçının tepesinde güneş gölükleri falan. Harvard buluşuna artık gibi gelecektin, güven bana. Söyle yama, elvan bittin. Har vard."

Ressam başını salladı. "Yö, bu çok riskli olan... Her zaman senden daha iyi vasıfları sahip başka biri çıkar. Ama senin gibi bir daha yok. Bilirsin, herkesin parmak üç farklıdır. Ben içimde de bir parmak üç olduğuna inanıyorum. Meda eldiven giyerek örttüğünce bir iz."

"Vah vallah, sıvalli evlaat. Eldivenlerden falan bahsetmeye başladın."

"Afedersin," dedi sesim gülerken.

"Peki öyleyse küçük hanımdan ne bekliyorsun?"

"Bilmiyorum, inan bilmiyorum. Yarın yine gelecek mi dersin?"

"Kusursu bakma evlat. Ne yaşadığını bilmeyen birine dört dolarlık hizmetini bedava sunmamam bizi."

Ressam gülmeydi. "Haklısın galiba."

Kısa bir sıvınlığın ardından saatine bakan sesim, "Ben artık gümem iyi olacak," dedi ve şıpka kalıta.

"Her gidiğin bir gelip vardır," dedi yaşlı semci. "O gelipçe domates sapı getsin. Yanında karabiber de olsun."

Ressimlerini dibe yerleştiren ressam, bir süre yıldızları seyretmek üzere şatolusuna urandı. Tam huzurundan denize varan dolunay, açılırlara doğru giderek parıltıyan bir yel çözüyordu. Gülelezi manzaraya dalıp gülerken, ritimde aniden yavaş ediyordu. Bir kızı kenderken, bir kızı da şıpka kalıta. Bir kızı da şıpka kalıta.

14

Üzeri, rutin ve amaçsız bir günün sonunda, Diana annesinin tozluğuna saçla saçla bakıyordu.

"Anne... Hadi diyelim ki fikrimi değiştirdim ve Mary'yi annemden aldım, bu neye yarar ki? Sendeler önce ona gallerle konuşmayı öğreten bu kadının ismiyle mi ulaşacağa Mary'ye?"

İki geçirdi.

"Diyelim ki benderce mil kat edip de, o sarayın bulunduğu ülkeye gittim, diyelim ki sarayın yakınlarında o kadının otelini de buldum. Peki kadın hâlâ yaşıyor mu bakalım? Eğer yaşıyorsa, sendeler önce otelne gelen yabancı bir çocuğa hatırlar mı? Ona gallerle konuşmayı öğrettiyse hatırlar tabii ki. Ama bunun mümkün olabileceğini düşünmüyoruz, anneciğim, değil mi?"

"Hadi buran için Mary'yi hatırladığını varsayalım, bu neyi ifade eder? Eğer Mary'yi hatırladığını varsayalım, bu neyi ifade eder?"

"Artık ona kibarca sorarım: 'Afedersiniz hanımefendi, bilmem hatırlıyor musunuz, onun sendeler önce otelinde kalan bir varis

bu vardı. Ah! Mary... Mary'yi güllelele kovanıyağı öğretilmiş o-
cak çamın. Lütfen söyleyin bana, o nerede şimdi?"

"Kadın bu soruyu daha önce sormuş ne mi yapacak dersin! Bâpuk
olmaktaki önce bana gülünmekle yetinecek, ama sonra aynı sa-
neyi personel ve misafirlere de defalarca sorduğuma göre, na-
naka eteleri terk etmemi isteyecek. Ona, Mary'nin yerini öğren-
meden hiçbir şey kapardamayacağını söyleyince, beni tozla dâ-
nı etmek istemeyeceği için, konsolodaki haber verecek. Ama ben
peki etmeyeceğim! Beni almaya gelen konsolodaki görevlilerine de
sualince meğall edip, onlara soracağım: "Mary nerede? Mary ne-
rede? Mary nerede?"

"Peki ya sonra? Sonunda aklı dengemin yerinde olmadığina ka-
nat getiren yetkililer, elime bir rapor tutuşturup, beni ilk uçakla
ülkeme geri postallayacaklar. Havaalanında yoluma bekleyen beyaz
otokullu adamlar, kolumdan tuttukları gibi, beni en yakın akıl has-
tanesine taşıyacaklar.

"Hab aptı, bu iyi haber! Çünkü Mary'yi ancak orada bulabile-
rim, anımsayırım."

15

Sentez şehindeki bütün uzun boylu, kumral saçlı kızlar o park-
ta toplanmış, uzaklara Diana'ya benzemek konusunda sözcükmiş-
lerdi. Ne yazık ki biraz yaklaşıtlarında uzaklığı aydardığı gü-
rellikini açıp güldürüyor, ressam için geriye yalnızca hayal kırık-
lığı kalıyordu.

Son iki akşamda aynı yerde Diana'yı beklemiş, ama ona göre-
memişti. Programını, kendisine uygun olduğunu düşünmediği bu
bir yarardan alması için kendine kaza da, bu parktan bir tane
aydınlatıyordu.

Akışta deneme yanılma metoduna inancını yitirdiğinden, epy-
da kimseyle dışarı yaşamıyordu ressam. Zamanla, başladığı her
yeni değişim yeni bir aydınlatı selamına geldiğini iyice kavramış, so-
nunda yalnızlığını zahmetsizliğini seçmeye karar vermişti.

Birden, her yılın ona bir sonrakı beraberliği hazırladığı
deneme yanılma metoduna inancını yitirdiğinden, epy-
da kimseyle dışarı yaşamıyordu ressam. Zamanla, başladığı her
yeni değişim yeni bir aydınlatı selamına geldiğini iyice kavramış, so-
nunda yalnızlığını zahmetsizliğini seçmeye karar vermişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.com>

kamın gelecekteki değişikliklere uğradığını fark etmişti. Bunun yanı-
da, dikitlerini çeken bir şey daha olmuştuk: Kim olmasa erkeli olmasa,
akadaplanmasın çoğu, geride bırakılan kişiler vortunda, bu-
zulduğu uğrayanın hep kendileri olduğuna inanıyorlardı. Neden-
se herkes sevgilisini çok özel bir şekilde severken, sevgilisi ona aynı
şekilde karşılık vermiyordu.

Üç yıl önce, son bir akadaplandan ayrıldığında, hem bir arkadaş-
ı, hem de kendisi benim düğünceleste karşı karşıya kalmıştı. Gün-
lerce bu çelişkiyi açıklamaya çalıştım da, bir sonuca varamadım.
Nasıl oluyor da bütün bir düğünde her iki taraf da haksızlığı uğru-
yana kendisi olduğuna düşünebiliyorsa?

Azadlığı açıklamayı en nihayet, bir çift martının uçuşuna tanık
olduğu bir günde bulmuştum benim.

Kaldığı evin ar diğindeki falezlere karmıştı o gün tavalları.
Tam cesne daldığı anda, yakından havalanan bir martı denize
doğru sürüşüne geçmişti. Hemen ardından, karşı kıyılardan falez-
yan bir başka martı da aynı yönde alçalıyordu başlanmıştı. İkisi de
suya çapırmalarını ar bir mesafe kala, seri birer manevra yaparak
göğe doğru yükselişe geçmiş, adeta kanatlarıyla birbirlerine vuru-
şup bir varışta, falezlerin serpişimini bir hayli apara dek yükseliş-
lerini sürdürmüşlerdi.

Bu iki martının uçuşuna izlerken kendince bir çıkarımda bu-
lunmuştu:

Başlanabilmek için, önce bağınması olmak gerekir.

Oysa insanlar çoğu, yeni değişikliklere eski bağlarla gidiyorlardı.
Geçmişten yükükleri ister güvensizlik, ister sevgisizlik olmak, ister-
se de geçmişten gelen bir şeyler, onları yeni bağlarla bağlamıyordu.
İlkeleri çoğu, yeni bağınması öğleniyordu. Daha önceleri değişikliklerin-
de haksızlığı uğradıkları konusunda belki haklıydılar ama, haksız-

lık edenin karşı tarafı değil de, bir tarafı haksızladıkları "geçmişle-
ri" olduğuna düşünmüyorlardı.

İki farklı kıyılarda, aynı gün kendine yetebilmeyi gerektileği-
ğinden bu iki martı, birbirleri için "geçmiş"teki yerlerini terk ede-
bilmiş, eski serpişimine inerek benlik bağlarından ayrılmış, böylece
"ben" olarak göğe doğru yükseltilmişlerdi.

Beyazın martiik cesimler yapma alışkanlığı işte o günlerden
kalmıştı. Ama martin artık tek başına uçmaktan uzağı, alçalı-
cı gün için sabırsızlanmaya başlamıştı. Belki bunu gerektileyece-
ği işi bunları değilci ama, yine de hiç bir yere ayrılmıyor, tepe-
de durarak çıkmaya devam ediyordu.

Hava iyice karardığında, Diana'nın bu alışkan da zahale uğru-
muştu anlaşıyor.

16

Rüpalet, yarım saatlık bir kendi aykırısını bile çok görmeye Diana'ya. Gördüğü belâk pöçük saray ve gül bahçesi sahneleri, si akıldan atmayı denedi önce. Yapamadı. Eğer akıldan çıkarıp, parlarsa, en azından bir anlam verebilmeliydi onlara. Bunu da başaramadı.

Yataktan kalkarak üstüne mavi sporformlarını geçirdi, spor ayakkabılarını giydi. Kasa bir yürüyüş veya restamla ayakta bir sohbet sükrünü dağıtmaya yardımcı olabildi belki.

Hızın üstüne, dilenciden çok bir patnos edasıyla korulara oturan yaşlı emek, Diana'ya fark eder etmez bonuk paralarını saymaya başladı. Bu hareketiyle emek bugün de görmeden geleceğini belli etmek istiyordu sanki. Diana umursamadı. Zaten ondan bir şey beklemiyordu. Zaten emek, emeklemede idi.

Rüpalet, emeklemeden emeklemediğini düşünüyordu. Onun için emeklemediği, "Emeklerin nasıl bugün?" diye sorardı.

"Gördü. Ya seninkileri!"

"Söyle böyle, Bey..."

"Jon ya da Mathias. Sen seç."

"İki tane mi var?"

"Çok kapalı gibi bir şey."

"İani!"

"Mathias bu dünyada kalmak istiyen, Jon ise açıp gitmek."

"Yaa... Nereye açmak istiyormuş peki?"

"Tanı bilmiyorum, sanırım bu dünyanın ötesine."

"Mathias. Bunlarda başka dayanan bir isim değil."

"Öyle derler," dedi Mathias, Diana'nın bir önceki karışımında söylediği gibi.

Mathias gülümseyen Diana, bakışlarını hâlâ martıya olduğu için beşerit bitmediğini anladığı resme çevirdi. Resim hakkında söyleyebileceği bir şey gelmiyordu aklına.

Diana'nın seçiliği ve her an ondan ayrılabilceğini gibi duran Mathias'ı endişelendirdi. Ona daha yakından tanıyabilmek için programını aksatmasın diye sırtı, günlerdir çok kötü bir panzyonda kalmak zorunda kalmıştı. Duşunun buz gibi, afetimsiz bonuk, yatışının dar ve sert olduğu tırdan.

"Şey... Senin de gördüğün gibi bugün pek ilham gelmiyor. Şu kafenin kafede bir kahve içip biraz huyuma değiştirmeyi düşünüyorum. Bana eşlik etmek ister misin?"

Diana buka, saniye sessiz kaldıktan sonra, "olsa da olur, olmasa da" gibi bir tenzile, "Gidabiliriz alında," diye cevap verdi. "Ben de bir şey düşünüyordum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.com>

Mathias elindeki ince sapha banyo tuvaletle çıkartıp barakta
"Günah, günahın öyleyse"

Kahve yaklaştıklarında, Mathias sandığından da pahalı bir
pergamentleri anlatmış.

17

Deriyle kaplı masaları, duvarlarda içki oyunlarıyla yanan me-
şaleler, köşelerde bükür kaplama yangın söndürücüler bulunsun,
müsterilerin demir sandalyelere tünneyerek en beş dolar kahve
içmek için sıraya girdikleri bir yer gelmişlerdi. İçerisi oldukça gö-
rülmüyordu.

San Francisco'da bir avar kalsa buraya geleceği akla gelmezdi
Mathias'ın. Ama ne yapı ki parka yakın başka cafe yoktu.

Pencere kenarında bir masaya oturdular. O anlarında birin
gürses, "Ne alabiliriz efendim?" diye sorda ligdir aksaıyla.

Espresso ve vanilya aromalı filtre kahve söyleyip ona başlan-
dılar sordular.

"Bu kahve benim aldığım gibi değil Mathias"
"Nasıl? İki tane ben aldım. Birini içtim. Diğerini içtim. İçti-
leyeyim, ilham perisi hiç yanıma uğramadı. Ressam, benim ya-
pımdan aptal da bu olma gerek."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

"Bence ilham part değil."

"Değil mi?"

"Benim için ilham perisi denen şey, benim kendisinden çok, onu tanımlayabildiğim şeyi belirliyor. Ben resimler iki gündü beyyor, başına da iki sene sonra bile 'bitti' diyemiyordum. Otelki alanlarda işle büyük fark da yok."

"Evet, bunu soracaktım. Nipte hep deniz, başka tane resim yapmış mısın hiç?"

"Son zamanlarda hayır. Ben de fırsatla bir dönemden geçiyordum. O gün bugündür sadece deniz resmi yapıyorum."

"Nasıl bir dönem olduğuna sormaman bir sakınca var mı?"

"Girdi. Çıldı bir ilhamın sona ermesiyle başlamıştı. Bir gün kıyından çevremdeki bir şeyi kap dokamak, yanına yaldayanları beyiböl sopasıyla tovalamak geçiyor, diğer bir gün ise sessizliğe gömüldüyordum, odamdan dışarı adım atmak istemiyordum. Sonunda, çalkantılarını sadece gergin bezlere, ruh hâlini en iyi şekilde fırınata deniz resimlerine dokmaya karar verdim."

"Peki ya mara?"

"Uzan bir hikâyesi var, dinlemek isteyeceğinden emim değilim."

"Sizden duyeyebiliyim."

Mathias 'anlatmamın olmasa mı?' der gibi baktı Diana'ya. Ama onun uzar bakılan üzerine, ona iki martının uçupundan bahsetti. Anlatırken kula pernağı girmeyince de, Diana, onun resimlerinde ki 'tek martı'ya yüklediği anlamı çıkarabiliyordu.

Garihin kahveleri masaya titilikle koydu. "Başka bir emimin olurdum?"

Bir şey istemiyordum ya da, Diana.

"Hâli deniz resmi yapıyorun, fırsatın dümedi mi yoksa?"

"Deniz denizine de, bu arada özenli bir şey işli ettim. Hep değişti şeyler sanımdeniz matla olabiliyor."

Az önce sadece deniz resmi yaptığıı söyleyen Mathias, şimdi de değişik şeyler sanımdeniz matla olduğuna söylüyordu. Ova 'sarı yüzü' der gibi baktı Diana.

"Şeyle ki, sürekli aynı sahaları resmini yapıp yapıp, sonunda en az değiştirdiğin sandığım şeyin, en çok değişen şey olduğuna güldün."

Bir an emim deniz ve kendisi arasında kaldığı benzerliği anımsayan Diana, "Yani senin değiştirdiğin gibi mi?" diye sordu.

"Yani emim gibi... Her sabah aynıya baktığımda aynı kişiyi gördüğümü sanımdeniz. Arkadaşlarımı bir yıl sonra gör-
dülerinde dahi, aynı kişiyi gördüklerim sanıyordu."

"Doğru," dedi Diana. "Bir fark gönseler bile, bu genelde kila-
nıza veya saç biçiminiz gibi şeyler oluyor."

"Kesinlikle. Gördükleri kimsenin karpalarına yeni biri olarak
günay olma ihtimalini düşünmüyordlar bile. Oyna şahım ben bir
kimsenin birkaç günde bile değişebileceğine inanıyordum."

Bir an yapıldıklarının kendisini nasıl da değiştirmeye zorladığını
düşünen Diana, başına öne eğdi.

Mathias hafifçe onun koluna dokunarak, "Aldemim," dedi.
"Yalnız bir şey mi söyledim?"

"Eo hayır, sözlerin bana bir şey çağırdı, o kadar."

Resim dinleklere masanın üzerine koyup ona biraz daha
saldı. "Ne olduğundan bahsetmek istemir misin?"

"Belki daha sonra."

Mathias, Diana'nın başına eğildi. "Bir şey ister misin? Ben
gönlük karabiye söyleyeceğim."

"Evet, çünkü ben de çikolatalı kurabiye alayım."

"Çikür-dikürün, efendim," dedi garson mahcup bir tavırla. "Bu misafirimize en önce kurabiye servisi yaptığım için buluparam, sadece iki tane çikolatalı kurabiye kalmıştı. Yani bir portakal. Her denize de birer tane servisi yapmam, çünkü de vurduluktan tanımlasam bir sakınca olur mu işte!"

Biri de "Ne yapalım, aykır olsun" der gibi başlarını salladı.

18

Kurabiyeler hâlâ ortalıkta yaktı. Ama koyulmuş sohbet sayesinde, ilmi de bu durumdan çıkartmış gibi görünüyordu. Yine de Mathias, çikolatalı kurabiyeleri başka masaya kapırmamak için bir hatırlatma yapmaya karar verdi. Tam o sırada, garson her birinde bir vurdulak, bir çikolatalı kurabiye olan iki tabakla çıktı.

Vurdulak kurabiyesinden bir tane alan Diana, "Peki hedeflerin mi?" diye sordu Mathias'a. "Resimlerle ilgili..."

"Tek hedefim var. O da, resim yapmak."

"Hedefler gelecekle ilgili olur sanıyordum!"

"Humm, gelecek..." diye mırıldandı Mathias. "Sevdiğim birisi var. Zaman ilerleye doğru akıp gittiği sürece, büyülediğimi hissediyordum. Çıkartmış gibi hissediyordum."

Mathias, sözlerinden de anlaşılacağı kadar, Mathias'ın bir parçası yapıp yapmayacağını merak ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Diana isim odasından aşağı indiğinde saat gece yarısını geçiriyordu. Ötüne başına bulayan mavi boyalara almadan kendisi yatmaya attı. Tahmin ettiği gibi, neysem ve çarşafa boya bulup, Denis ismini yapmadan bedeli, diye düşündü.

Su, aslında ismin temasında değildi; denediği yeni metottaydı. İpe, bir dönem aldığı isim derslerinde öğrendiği tüm karalları bir kenara koyarak başlamıştı. Lorena McKennett'in mistik melodileri eşliğinde, avucuna sıkı sıkı bir tomme mavi boyayı iki elyle damlalar yapı yapı tuzale rasgele yaymıştı.

Uzun bir aradan sonra tekrar isim yapma süreci Mathias'a başlatıldığını hissediyordu bir anlamda. Ondan dinlediği mistik oyku için huzur doldurmuştu. Bu hali kaybetmek istemiyor, hatta annesi için bir şeyler yapıp, pekiştirmek istiyordu.

Gece lambasının önündeki yeşil zarfın, ismi yazmış ve Mathias'ın ismiyle yazmış olduğunu düşünüyordu.

Sevgili Anem,

Çocukluk yıllarımda, Başkalarına rahmet, sana kavuşma düşümleri konusunu düşünürken, yine de, onların beni bir Başkasına çevirme sabırları karşısında guzunun güderek uzadığını hissediyordum.

İpe o günlerde bir gece rüyamda okyanusta akıntıya kapılmış küçük bir sandıkta gördüm kendimi. Üstümde sütbeyaz, geceliğe benzer bir giysi, başımda ise kavuşmuş bir şapka vardı. Ufukta hava açıktı ama, sandıkta beni oraya ulaştırıcak ne bir yelken, ne de bir kürek vardı. Çaresizlikle içinde beklerken, gri bulutların ardından seslendi bana,

"Nay bana dön"

"Neredesin anne!"

"Sen beni hiç kaybetmedin; her an arınıyorum."

"O zaman seni neyin göremiyorum?"

"Çünkü sen benimle değilsin."

"Tek senle olmayı nasıl başarabilirim?"

"Ben kendimde gör"

"Bunu beceremiyorum."

"Öyleyse her şeyi içinde gör!"

İpe bir o kadar uzaklardan sağa doğru bakmaya göt, parlat ve göt, bir el uzanarak, şapkamı çıkartıp başıma beyaz güllerden örülmüştü.

biraz kondurdu. El verin elini anımsayın. Tacim de, bugüne kadar söylediğim en güzel hedye.

Bir süre hedyesin güzelliğini suya vurarak alkinden izledim. Ardından sözleri bir fırtına koptu. Sandal deniz dalgaları arasında, bir o yana bir o yana sallanıyordu. Sandalın içinde yere kapandı. "Anne yardım et diye ağılamaya başladım. Çok geçmeden fırtına dinli, yağmur yağdı, deniz duruldu.

Suya tekrar baktığımda, tacim bupırda görünemedim. O an, banyo et her şeyin uçuş gittiğini hissettim. İyi sızınmış bir deniz kabuğuydum artık. Kanatsız bir şahin, künk bir emek, kokusuz bir güldüm. Ama her şeyi rahmeten şahindim, emektim, güldüm! Bir an önce tacimi aramayıdım.

Gözün eniyebildiği her yere baktım. Sandalda aradım onu. Denizde, adada gökçe... Ama bulamadım.

Sana seslendim:

"Anne! Tacim nerede?"

"Başını öne eğ, Mary!"

Dediğini yapar yapmaz sudaki akıntı, tacimin başımın arkasına kayıncı olduğunu gördüm. Çok geçmeden benimle tekrar konuştun. Ama sesin artık gökten değil, taamdeki güllerden geliyordu.

"Mary yanın... Kaybettiğini zannetmemek için, sende olanı otende anımsa!"

O anda okyanusun ortasından bir saray yükseldi. Sarayın yakınında, duvarlarından rengarenk güller taşan, yünden bulbul, otları dökülen bir bahçe vardı.

"Sesini duymak istiyorsan o bahçedeki yolda yürü. Bahçevanın elini tut ve güller dinle."

"Ona sana çok uzak, aramızda kocak bir okyanus var, hem beni yata ne bırakırsın ki?"

"Korkma, sadece yürü. Eğer yükünü bırakırsan, bu seni taşıy."

Benim yüküm yok ki."

"Şu an seni taşıyacağımı düşünmem ajir bir yükür. Şimdi onu bırak ki el yürü."

"Bahçedeki yol nereye varıyor peki?"

"Bana"

"Ben bu dünyada mı konuşacağım sana?"

"Evet, bu dünyada!"

Bu kişi hiç akıldan çıkmıyor, sürekli onun gerçekleşeceği günün haberi kırıyordu. Bu rüyadan üç yıl sonra bir arkadaşımın ailesiyle çiğdem birayhatte, kaldığımız otelin arkasına, gülenmiş bir gül bahçesi gördüm. Otelin az ilerisindeki Topkapı Sarayı ruymadaki saraya çok benziyordu. O bahçeyi ve sarayı daha görünür görmeyi içimden istediğim anların anısı olabileceğini hissetmişim. Yanlışlanıyım.

Otelin çabası Zeynep Hanım bambaşka birydi. Bunca zamandır beklediğim "bir telen" di o. Bana senin sesini duyuracak kıyafı. Beni günleri köklünde ağırlad, bahçesinde büyüklü gençlere çıkardı ve sadece birkaç günde derinde gülen duymamı sağlayacak yerler öğretti. Tene işte o günlerde kalbime eklenen tohumlar sayesinde, seneler sonrasında bir gülün bana seslendiğini duydum.

Bu rüyayı her gece rüyam dönüyor. Her gece o güllerde bulduğum, her gece o bahçede bulduğum, her gece o bahçede bulduğum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranta.com>

Mary

Bu mektuba ilk kez okunuyordu Diana. Ama bu kez, içinde Mary'yi kendi bir parçasına hissetmişti. Hissinin hayata nasıl da anesini kavraymaya adanmışlığına düşüncüydü. Ondan anesine buke-
diği hüsün gücünü, hiç şüklenmeyen ölemini, onu bulma arzusu...

Bir belki biraz fazla havalı kuruyordu Mary, belki yaşadıkları-
dan çok, yaşamak istediklerini yazmıştı mektuplarında; belki bir
düyde, belki de bir fantazi masalları. Ama şüphesiz gösteren bir şey
çok vardı ki, Mary anesine apekti. Östelik o, kendisinin bir tıdık
beceremediği şeyi başarmış, anesini buca yıl içinde yapılabi-
lmişti.

Ya şimdi, belki de tam anesine kavuşmak işareti olduğunu san-
dığı şu günde, onu sonuna dek kaybetmişti. Kim bilir belki bu
durumdan henüz haberi bile yoktu Mary'nin. Belki de anesinin
ölceğini öğrendiği için carına kıymaya karar vermişti. Suf bir an
önce ona kavuşabilmek için.

Genç anesi ona rüyasında, birbüklerine bu dünyada kavuşa-
cıklarını söylemişti ama... Mary'nin kendisine kurduğu o diğler
dünya, bu sözün doğru çıkmamasıyla yıkılıyordu. Mary anesi-
ne bu dünyada kavuşamayacak artık.

Toplu hüsün gili, diğler diğünde Diana.

20

Birkaç gün önce bitirmişti sessan. Gün ağarmak üzereydi,
ama o hili göre boyunca cevabını bulamadığı soruyla boğuşuyordu:
"Seyir'in anısı 'San Francisco Sahilleri' olarak değiyir-
nen mi?"

Dünyo bu sahilde de sürekli değiyişine göre, yaz boyunca ya-
lılarda küçük bir kulübe kuralar, bütün resimlerini bu parçta ya-
pırdı. Bu çok keyifli olardı şüphesiz, ama yine de bir türlü karar
veremiyordu. İlham dela bir yaz uğrasına, bitireceğini bildiği bir il-
iş-
ip hüsünkar iteniyordu.

Opier güderik kurluktan iki şişe kola çıkardı. Bu hareketi, he-
nis anısı etarısına geçmemiş olan yaşlı anesinin gözünden kaç-
mıdı.

"Seyir'in gili görünyörsün, gel buraya!"

Yaklaşık bir saat önceki kurluktan sonra, anesinin yanına
"Seyir'in anısı koladan başına getirilerek, bu dünyada mı?"
Ran anısı "Seyir'in anısı" diye dememiş miydi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ran>

Ressam bir an durup kırıntıya mı düşmüştü:

"Bir pâyize başlamak kimise de hakandır olur. Yeten kadar sığırılabilir süren. Başından beni biliyordum, ama kendimi tutamıyordum. Laf açtım, onu kabre açmaya davet ettim, anlatım, soğumaya çalıştım. En kötüsü de, onu etkilemek istediğim. Hiçbiri olamazdı. Şimdi de kalırsaydı, ona veda bile etmeden buradan girmeyi düşünürdüm. Sen söyle, ne yapmalıyım?"

"Git."

"Yarandan mı? Çekirdek mi?"

"Bildğin şeyleri serma evlat. Bana göre kal, sana göre git. Ben eğlen derim, küçük havaya tanır, geri, dolay, matlu ol onunda. Ama sen gidersen. Çünkü kendimi kalmaya ikna edemediğin için yandıma geldin. Daha sen yarama oturmada yüzünden gideceğini okuyuştum. İyice yüzleri böyle okurum ben. İki pişe kola dört papul eder. Ben seninle bir adamam üstüne, mesleğime de saygım var."

Ressam bir süre sessiz kaldıktan sonra, elini yüzüne sürer:

"Kana sohbetlerimin izleyeceğim, dostum."

21

"İnsan birkaç günde bile değişebilir," demiydi Mathias. Peki bir günde de değişebilir miydi? Bir gün sevecen, hatırı dayarlı görünene, aynı gün ona veda bile etmeden çekip gidebilir miydi? Son da dışarıda ortalıkta görünemediğine göre, gidebilirdi demek, diye düşünürdü Daria.

Akşam yurtyuşurdu yeni dönmüş, telefon defterindeki isimleri kavgıyordu, bir taraftan da bu kadar insanla ne zaman tanıştığına merak ediyordu.

Onların arasından büyük olasılıkla kızlardan birini seçecek, sohbet için eve çağıracak, çok geçmeden lafi aal konuya getirip, sessizce çıkıp gitmesinin mantığını anlatan birkaç senaryo dinleyecektti orada. Sonunda, ressam tarafından beğenilmediğine dair ilkinin çıkışın dışındakilerin yersiz olduğuna ikna edilecek ve böylece konuyu kapatıp ayrılma kararı alacaktı.

Mary böyle yapmıyordu herhalde, dışarıda Daria.

Telefon defterini sehpasının üstüne attı. Mary de yatağından

Pilot uçağın iniş için alçalmaya başladığını anımsı ederken, uçuş boyunca bir kaç kez okuduğu üçüncü mektup hâli Diana'nın elindeydi.

3. Mektup – "Bir Gülde Yok Oluş"

1 Mart

Sevgi Annem,

Bundan yaklaşık bir yıl önce, yemeden içmeden kesildiğim bir döneme girmiştım. Eskiden yaptığım şeylerden artık tat alamıyor, odamdan dışarı çıkıyordum, genelde vaktimi daha önce hiç almadığım kokular vermeye başlayan güllerimle geçiriyordum.

Seyahatten dönünce yetiştirmeye başladığım güller zamanla odamın dört bir yanını doldurmuştu. Güllerini sulmaya kıyamayan bir çiçekçi gibi hissediyordum.

Ücretsiz PDF Kitap A

Sana bir gün gıyıp bir şey oldu güllerin nefes alıp verilerine dayandı
 bağladın ve bu durum güllerin devam etti. Bazın da ölümlen bitti
 half bir ruşla cıvır saçların arasına dalgıyır ve senin gıyır
 tüm günü başından dıran süpürüyordu

Bir gece bu esnada yatacağımı, gece boyunca daha da uykusuzluğuma ve gılgınlığıma düştümü. Ardından, her yanı kör eden bir gık kaplayınca, Hayatı şakıttı, ama ben hiçbir şey göremiyordum. Çabuk sağırlık hissi vardı bir sessizlik kaplayınca. Bir süre öylece devam eden bu sessizlik, sonunda banyodaki pembe gülleri bana seslenmeye başladı. Ama ses baktığı o kadar değil ki, benden öyküleri, kimsenin

Ses giderek yükseldi, yükseldi, yükseldi... Ta ki o sestem başka hiçbir şey duyamaz, hiçbir şey göremez, hiçbir şey koklayamaz oldum. Sadece gülümün sesini duyuyor, sadece gülümün sesini kokluyor, sadece gülümün sesine dokunuyordum.

Kendimden korkmuştum. Hayır, bu imdânsızdı. Nasıl korkabiliydim ki
ilen orada yoktum. Gül vardı sadece. Gülün ses vardı.

Warrior to Verde Bioscience

John Henry

"Tatamı nanamıyorum! Gülmün seni düşünüyordum nanamıyorum."

*Taslymnam, ingidjen ien diabolide.

“Differenza tra 50 e 100”

"Öğrencileri, öğrencileri okutur için çalışır"

Herotiz

CCCL
The National Children's Learning Centre

Her gün sevinç duyduğuma göre, şimdi annemin sevinç de duyduğunu biliyorum.

Sakıncı'nın söylediklerinden sonra varacak ve annelerin sevinç duyabilecekleri

“Çalışmalar”ı nerede bulabiliriz?

*San onu bulamazsan, o seni bulur!

— 1997

• **James Joyce**

Bunlar benim için duyduğum ilk ve son sözler oldu. İpe o gün bu-
lundu; bilimin, Güçle, Pratik'in gelip de onu evcilleştirmesini bekledi-
ği gibi, ben de Sokrates'in gelişini bekliyordum. Çünkü ademin şu anda
önümde duruyor olmasına rağmen, yine de Sokrates'i görüp dinleme-
den benim sesimi duyuracağımı biliyordum, ancakçim.

Ama merak etme. Sokrates'in beni bulacağından hiç şüphem yok. Gülmeye böyle başladı çünkü. Kim bilir belki Sokrates ile San Francisco'da karşılaşacağım.

Oraya vardığında sana son bir mektup daha yazılmak istediye.

1107

Havaların da yarın saate yakın, herkesinkinden son gün çantasını beklemiş, taksi sorunu iki kez arkasından hücum edenlere kaptırması, koruyucu jöförleri bilmediği bir dilde yaptığı sözleri dinlemek zorunda kalmıştı. Ama en kötüsü, Sultanahmet'te her gördüğü otelde dalgıç olmayan arkadaşlarını aradığını anırtı, yanaklarından sürülen gözyaşlarına çevredekilerden gülmeye mipti. Eğer Zeynep Hanım'ı bulabilmiş olsaydı, bunların hepsini denetleyecekti.

Ayasofya'nın üst katında kurulu bir köşeye çekilip, kapana kısılmış kadar davralara bakarak ağladı. Hırpalanmış, çatlamış duvarlar sanki milyonlarca insanın manevi hatırasına ayakta tutulmuş çivi zımbına karşı omuzlu bir savaş veriyordu. Böyle bir amaç uğrunda renimsenmiş, beşendi belki. Peki Mary'nin buluşmasını diye kurdular ki kurtulmuş olsaydı,...

Mişer yetkililerinin yaptığı üçüncü "Kapanış" ayarından sonra Ayasofya'dan çıkıp, Topkapı Sarayı'na doğru amacına...

camıya bağladı. Sarayın önündeki tarihi çeşmenin yanına sandukada, çeşmelecek yere oturdu. Buranın da kapanacak biliyordu ya.

Bu sonraki gün için açıkta yer bulup bulamıyacağını düşünürken, aniden tepesinde bir ses duydu:

"Varacak bir gündü, ha!"

Bunun kaldığı yerde sesin sahibinin, sandık ile her sokakta yatan birini gördüğü gibi, ona biraz ilgisiyle, biraz da hoşlanmayarak bakan, orta yaşlarda bir tarikat kadını olduğuna göndü.

"Yıkı sormayın. Bütün gün girip çıkmadığım otel kalmadı. Burada da sıkıyım tadını çıkarayım, dedim."

"Evet, açılan başladı ya, biz de yer bulmakta epey zorlandık."

Tarikat kadını sarayın arkasına doğru kavrılan yolu işaret ederek, "Aldında," diye ekledi, "şu taraftaki köşelerde kalmak mümkün ama, yer yokmuş. Ne yapalım, biz de Four Seasons'da kalmak kaldık böylece."

Dünya ayağı dolayarak, işaret edilen tarafa doğru yürümeye başladı.

"Şu köşelerde bir de ben bakayım. Siz Four Seasons'da iyi eğlenin..."

24

Karyasında iki ahşap köşk duruyordu. Şarpanya sıngine boyalı köşk daha büyüktü. Diştan görevildiği kadıyla nezih bir pen benliyordu. Girişi ön taraftaki bahçeden idi.

Diğer köşk ise pastel yeşile boyanmıştı. Girişi hemen sokakın üstünde olduğundan, arkasında bir bahçesi var mıydı, yok may. da anlayamadı.

Kendini bir an önce birinin kapısından içeri atmak istiyor, ama Zeynep Hanım'ı görünce canlandıramadığı için, bu iki köşkten hangisinin onun olabileceği konusunda tahmin dahi yürütemiyordu. Eğer bunlardan biri onunsa tabii...

Künden önce büyük köşke bakmak geldi. Kapısına doğru ilerlerken ön bahçeyi dikkatle süzdü. Sarı, pembe, mor, kırmızı, tansu, çayıp çayıp çiçek bulanamasına rağmen, tek bir gül bile görmedi. Geri döndü. Dar bir kapudan geçerek, küçük zannettiği ikinci köşke girdi.

Karyasındaki görevli telefonda konuşuyordu. Tam on yedi dakika onun görüşmesini beklemesine bekledi. Ondan umudunu kesince, önünden geçen ilk personeli durdurarak, ağzından tane tane çıkarmaya özen gösterdiği sözleriyle verdi:

"Zeynep Hanım burada mı acaba?"

"Nasıl saat önce çıktı efendim, bir saate kadar dönerceğini söylemişti."

"Nasıl yani? Zeynep Hanım mı? Zeynep Hanım mı söyledi bunu?"

Diana'nın dediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışan personel, bunu başaramayınca, ona sadece boş boş bakmakla yetindi.

"Tabii, tabii, Zeynep Hanım söylemiştir bunları, başka kim söyleyecek," dedi Diana ve kendisine daha da girip bakmaya başlayan personelin yanından kaçıp gitmesine fırsat vermeden ekledi:

"Şey, Zeynep Hanım domance ona görmek isteyen biri olduğuna söyleyebilir misiniz ona?"

"Tabii hanımefendi. Bayıran, Çayhanı'da bekleyin isterseniz."

Bu kadar kolay olacağını ummamıştı doğrusu, diye düşündü Diana. Ona bütün gün kabuğu yaşıtan yungus bir anda onun tarafına geçmişti sanki.

Çayhane denilen yer, dört ayrı oturma grubundan oluşur, onemli tarafa döşenmiş, bol ışıklı bir odaydı. Girişte bekleyen altın sırmalı bordo çeltek giymiş garsonun dışında ortalıkta kimse görünmüyordu.

Kaya renâ parka zemine, kiremit, hardal ve marmerin tonlarının aşırlıklı olarak kullanıldığı sade desenli kılımlar seriliydi. Duvarları eski İstanbul evlerini andırıyordu. Haliç'te dolayan kirekeli tekneler, minarelerini göğe erdirmek için birbirleriyle yarışan camiler, Boğaziçi boyunca uzanan, dur pencereli alışıp evler...

Az sonra duvarda ayak sesleri, Diana'yı, daldığı İstanbul manzaralarından çekip aldı. Çayhane'ye giren, yer yer kirlenmiş saçlı nesir banyon arkasında topus yapmış, yavaş saklayan pürüzsüz cildi ve insanın içine işleyen iri baya ması gülden olan, ince yüzlü bir kadındı. Ayak bileklerine kadar uzanan krem rengi keten elbiseleri le son derece sul bir görünüme sahipti.

Denizle güne güne gelişinde, Zeynep Hanım çoktan kullandığı di yama açmış, kendisine doğru koyar adımlarla yaklaşıyordu.

"Annem Tante'm! Gözlerime inanamıyorum. Mary, senin!... Ne kadar da güzel bir kız oluyorsun sen böyle!"

Zeynep Hanım ona o kadar içten sarılsa ki, Diana bir an anasını anımsadı. Ona sarılarken de ilk geri çekilen tarafın anasını ol-
mayacağı hissine kapıldı hep.

"Düş sana böyle bir bakışını," dedi Zeynep Hanım, Diana'nın yüzünün avuçlarının arasına alırken.

"Afedersiniz, sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama, ne yarı ki ben Mary değilim. İsmim Diana."

Zeynep Hanım gılgıladı. "Mary'm, seni unuttu muym ben!"

"Özgüvenim... Onun ikiziyim."

Zeynep Hanım ona şüpheli baktı. "Mary, tadım, senin ikizim yoktu ki."

"Lütfen... Bu konuda bana güvenebilirsiniz. Doğrusuna istes-
seniz, ben de buraya Mary'yi aile sormaya geliyordum."

"Ne yarı, geçen gün, 'Haftaya yanınıza geliyorum,' diye beni arayan sen değil miydin?"

"Ne dediniz? Mary sizi mi aradı? Buraya geleceğini mi söyle-
di? Nerede şimdi el?"

Zeynep Hanım Diana'nın heyecanını frenlemek istercesine ona koluklardan birini işaret etti. Kendisi de kanyundakine oturdu.

"Sen Mary olmadığınızdan eminim, değil mi?"

"Bundan şüphelenmi olmasın. Lütfen, Mary'nin nerede olduğu-
nu ve ne gün geleceğini söyleyin bana."

"Sana inanıyorum kızım ama..."

"Lütfen, Mary ne zaman buraya gelir?"

"Tam on gün geleceğini söylemişti ama, üç dört güne kadar burada olur belki de. Nerede olduğunu hiç bilmiyordum, orada görünmeyecek seneler oldu. Peki ya sen, siz görüşmüyor musunuz?"

"Uzun hikâye... Ama dinlemek isterseniz, ben bunu sizde paylaşmak için buradayım."

"Tabii ki dinlemek isterim. Ama önce bana ne içmek istediğini söyle. Bu arada, aç mısın? İsteddiğini söyleyebilirsin. Ben taze nane ile yulı çay ıçtırırım, tavsiye ederim."

"Tepekür ederim, bir espresso yeterli benim için."

"Espresso da var güzel ama, şöyle bol köpüklü bir Türk kahvesi ne ne dersin? Çay seçmeğin var: Sade, orta, çekirli..."

"Neden olmasın, sade lütfen."

Konuşmaları duyan garson servis için odadan ayrıldı.

26

Garson elinde gülümüş bir tepsiyle dönene kadar, Diana, Zeynep Hanım'a bağından geçenleri anlatmayı bitirmişti.

"Gerçekten üzüldüm, Diana," dedi Zeynep Hanım elini onun elinin üzerine koyarak. "Ama Mary için endişelenme, benim tuzduğum Mary işi kendine tutar çünkü bir kez değildir. Peki sen ne ulun kıym, arkadaşın kadarcıyla hayli var bir dönemden geçmiştir..."

"Kendini toplanmaya çalışıyorum. Bunu bağanbilsem için de mutlaka Mary'yı bulmam lazım. Yardımaına ihtiyacım var. Eğer o bir daha aransa lütfen buraya gelene kadar ona benden bahsetmeyin, olur mu? Ana telefonuma ve yerine ulaşabilirseniz veriririm."

"Tabii Diana, ararsa elinden geleni yaparım. Orada karpışarak olmasın sevindim. Olacağını bili o. Bana umudun var kalmanızı çok iyi."

Zeynep Hanım gıcıkla çaydanlığı ocağına sokmuş, duvarın üstünde tuttuğu kumal bardağı doldurmuş. Diana'nın kahvesinin koptuğu anı duyduğu andan itibaren ocağına bakarak bir ses tonuyla konuşmuş.

"Mary müstahablarında kendinden ne şekilde bahsediyorsun?"

Soruyu duyan daymaz kendisi bir garip hissetti Diana. Zeynep Hanım'la karıştığı ilk andan beri, Mary'nin geleceğini öğrenmesini söylediği talebiyle, Zeynep Hanım'ın nasıl biri olduğuna aklından ta'minen çabıyordu. Doğru ya, güllerle konuşmayı öğreten biriydi el..

Zeynep Hanım'ın bir kez daha baştan aşağı standı. Gözlerinin içi gülen, yüzünde sükunet verici bir yumsaklık taşıyan, hâl ve tavırlarıyla gıybet aklı başında görünür, konuşurken İngilizcesiyle karışık da tam bir karamanefendi duruyordu. Büyük olasılıkla, Mary'nin anı hatırlarını öğrenince önce gülüp geçecek, sonra da Mary'nin neden böyle şeylerden bahsettiği konusunda ona aydınlatılacaktı.

"Biliyorum, size çok garip gelecek ama, Mary bir mektubunda sizin ama güllerle duyabildiğini öğrendiğinizden bahsettiyi"

Unutduğunuz anında, Zeynep Hanım'ın yüzünde parladığını düşünürseniz belki bir belirti yolsa. Ondan bir an evvel bir şeyler söylemesini istiyordu Diana. Gülleri duymaması, Mary'yle oynadıkları bir evlilik oyunundan ibaret olduğuna söyleyebilirdi mesela... Ya da mektupta bahsedilenleri Mary'nin hayal gücünün zenginliğine yazılabilecekti. Böyle bir açılışına bekliyordu çünkü gülleri duyma öğrendiği yaptığı işkar etmeyen birinin yanında kendini hiç de rahat hissetmiyordu.

Bakışların, sözlerinin izleriyle kalbinin dudaklarının tutkun bir şekilde, Zeynep Hanım'ın sözlerine odaklanıyordu.

"Demek öyle söylüyor Mary.. İnanılmaz, değil mi?"

Ne diyeceğini bilmedi Diana. Pafta okuyan annesi, "Evet, inanılmaz şey değil," demesi gelirdi de, son anda Zeynep Hanım'ın ağzını açarak, çin çinle demeye karar vermişti.

"Kendisi 'gerçek' dediğinin yerler de insanınca değil mi?"

Anıların arasında olduğu yerde durup duran Diana'nın, sonunda bir şeyden anımsadığını anımsayınca bir daha kedi dövmesi anımsı. Bütün bu Mary'ye gülleri duymanın öğretilmesini anımsayınca, hiçbir şey imkânsız değil bence."

Zeynep Hanım bir yorum yapmıştı. Ondan bir tepki gelmeyeceğini gören Diana, sonunda dayanmayarak sordu:

"Söylüyor lütfen, Mary'ye gerçekten gülleri duymanın öğretilmesi mi?"

Zeynep Hanım çayından bir yudum aldı.

"Mary gelene kadar misafirimiz ol, Diana. Otelinde gülleri duyuyorlarsa da hizmet veriyoruz bu. Ayrıca eminim ki, bütün personel Mary'nin ikisini ağırlamaktan büyük şeref duyacaktır."

Zeynep Hanım bu şekilde davranışları Mary'nin onurunu mu korumaya çalışıyor acaba, diye düşündü Diana. Yoksa, gıcıkla gülleri duymanın birisiyle mi karpı karıydı? Ya da bambaşka bir sebebi mi vardı bu tavırları?

"Tepkiğiniz ederim. Misafirimizin olma teklifinizi kabul edemem. Ama öğeryeriniz varsa, Mary gelene kadar müstahabını alabilirsiniz."

"Ne yünk ki özel deli. Burada kalınak istiyorsanız tek seçeneğiniz misafirimiz olmak."

Zeynep Hanım sözünü bitirdikten sonra garsona döndü ve Türkçe bir şeyler söyledi.

"Diana, hayli yorgun görünüyorsunuz. İçeriden yeni benzet odasına çıkarsanız. Bir şeyler düşünün olursanız damperinizi giydiğiniz yataca. Bu da Mary gelince tekerat görüyorsunuz nasıl olsa."

Zeynep Hanım'ın, kendisine nasıl davranmasını öğüten, kuralları okuyan Mary olmasaydından dolayı bir kızılgün

güleyemediğini düşünürdü Diana. Bir an, içinden, 'Üzgünüm ama edamı da, Mary'ye boşlu olduğum konukseverliğinizi de istemiyorum,' diyerek çekip gitmek geldi. Ama yapmadı; hayata eğreti enan teklifini kabul ettiğini belirtti.

Geceyi deliksiz bir uykıyla geçiren Diana, sabah erkenden kalkarak kahvaltı salomonu indi. İçeri giret girer, Zeynep Hanım'ın kapıya yakın masalardan barında tek başına oturduğunu gördü.

Yapmak üzere olduğu şey için derin bir nefes aldı. Bana ne Mary'nin gördüğü hayallere inanmış, ne de görsel görünmekten hoşlandığını düşündüğü bir kadına sevinmek için yapacaktı. Tek amacı, Mary'nin nası bu hale geldiğini anlayabilmektir.

"Aldersiniz, rahatla etmiyorum umarım."

"Hayır etmiyosun kızım, ama buradan kalkmak istiyordun."

Derin bir nefes daha alan Diana, kızıyla bir sesle, "Mary'ye öğrettiklerim şeyi bana da öğretmeni istiyorum," dedi.

Zeynep Hanım hiçbir şey söylemeden onun gözetim için baktı bir süre. Sanki gözleriyle, onun gözlerinden içeriye sızılıp, içinde dolayıp, tüm duygu ve düşüncelerini okuduktan sonra, onu tekrar kendisiyle baş başa bırakıyordu.

"Oturamaz mısın, Diana!"

"Bu kabul ettiğini anlamaya mı geliyor?"

"Ne?i kabul ediyor muyum?"

Besbelli aramalarından geliyor, dedi Diana içinden. Belki de işi daha enerjisi görünmek için. Onu kendi oyunuyla yanıltıydı.

"Bana da gülleri daymayı öğretmeni istiyorsun, değil mi? Mary'yi öğrettiğini gibi."

"Niçin istiyorsun bunu, Diana?"

"Mary'yi bu kadar etkilediğine göre mizahçı bir deneyim olsa gerek."

Zeynep Hanım'ın yüzündeki yumuşak, her an gülümsemeye meyilli ifade kayboldu.

"Peki bu, kardeşliğine vermeni isteyeceğin şeye değer mi sence?"

"Nedir benden istediğini?"

"Canın."

Şaka mıydı, yoksa bu da gerçekten bir parçası mıydı, bilemiyor-
du. Hiçbir şey söylemedi. Sadece güldü. Zeynep Hanım'ın da gül-
mesini bekliyordu ama, onun yüzü orada şadesizliğini koruyordu.

"Mary'den de canını vermesini istemiş miydiniz peki?"

"Bunu gerek yoktu ki. Mary güllerin konuştuğu gerçeğine şüp-
hıyla yaklaşan bir can tapmıyordu. Peki ya sen, Diana? Güllen
dayabileceğine inanırsan bir cana mı sahipsin, yoksa buna şüpheli
yaklaşan bir cana mı?"

"Tutun aklına," dedi Diana. "Mary yanınıza geldiğinde sadece
bir çocuktu. Ben o yaştayken, güllerin konuşmasından çok daha
olajandık şeyler yaşadım."

"Ne gibi meseli?"

"Ne gibi, ne gibi... Meseli dünyayı yüzerek dolayabileceğine
inanırsan, açabileceğine, meleklerle konuşabileceğine... Anam

bakırsan Tami'nin yanında olduğuna şüphelenirdi. Ben de tüm dünya-
yı yüzerek dolayıp babamla Tami'nin yaşadığı yeri bulacağımıza, da-
nelerde bulamırsam, kocaman kanatlar takip onu göklerde arıya-
cağımıza, diğer orada da bulamırsam, bir melekten beni babamın ya-
nına göndermesini isteyeceğimize dair kendime söz vermişim. Niçin
mi? Çocuklarımdı çünkü! Gençlik neymiş biliyor musun, ben bun-
ları hep aklıma katarken babamı nereye doğru biliyor musunlar?"

Şaka. Ağlamaklıydı.

"Her neyse, artık bunun bir önemi yok zaten."

"Peki sonra ne oldu, Diana?"

"Ne ne oldu?"

"Babama arımayı ve ona karışacağına hayal etmeyi ne zaman
bildim? Onu bulabileceğin bir yer olmadığını kim öğretti sana?"

Diana ayağa kalktı.

"Çok acır dilerim... Bu bir hataydı. Benim hatam. Bir daha söz
almıyorsam diyeceğinden emin olabilirsiniz."

"Tahmin ettiğin gibi," dedi Zeynep Hanım. "Diana ölmek iste-
miyor... Bu yüzden de güllen hiç dayanmayacak."

Diana ertesi Zeynep Hanım'a dönüp kapıya doğru yürüdüğü
anda, arkasından fısıldanan sesleri tuttu da ona daydı:

"Hayatın değerini en iyi anlayışlar kimseler bilirir insan,
Diana?"

Durdu. Yüzünü çevirmeden öylece bekledi.

Zeynep Hanım kendi sesini duyar duymaz: "Ölümü tatmadın."

Diana masaya döndü. Yere bakarak, "Latince söyler misin
benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Tek bir şey. Gülleri dayabileceğine inanmayan canına kıyma-
rı. Böyle bir ölümü tatmak, sana gülleri dayabileceğin bir haya ve-

ve beni de aldılar, sen benden gülleri duymanın yanı öğütmemi istediğin için istiyorum."

"Bakıyor musun, bu gülleri duyma denen şey ağır benim için kaldığın gibiyse... Yani fiiksel olarak oradan duyulmak size kimsesizdir, size açık söyleyeyim, bunun mümkün olmadığına inanıyorum. Almanın ilâhî edilişinde de en ufak bir marak ıyandırmıyor bende. Ama buna rağmen, "Ben öğreticim," diyorsanız, beryan öğretin o zaman."

"Şartlarım var ama..."

"Ne gibi?"

"Çok basit. Bütün söylediklerime harfiyen uyacaksan. Densin bakmana konuşmada serbestsin, ama devam etmiş sözce sözünden hiç çıkmayacaksan. Densler arka bahçede önceden bakılancağız saatlerde yapılır. Bir dakika bile geç kalma lüksün yok. Eğin geç kalırsan hiç gülmeye daha iyi. Bahçede sadece bahçevana istailen geçebilir, yani benim. Toplam dört ders yapacağız. Gülleri duyuma saatında bir etap dönemi olarak kabul edebileceğini bu üreide, yalın başına etel diyene çıkman yasak. Son bir partin daha var, o da bahç bir ögeçmiş."

"Bu ögeçmiş?"

"Doğal olarak sen, belli bir zamanda, belli bir yerde, belli bir sosyal çevrede sonrasın bir kıran ögeçmişine tabiisin. Eğer bundan başka yürüd sonrasın San Francisco'unda yaşıyorsan ya da bir kaç yürüd önce Karlıkilerde zamanda yetmişyirdin veya gürünme de Güney Pasifik'teki bir adada bürünseydin, o zaman ögeçmişin çok farklı olacaktı. Şu an için doğru kabul ettiğin, mantıklı belli bir düşüncelerin tam temini insanıyore olacaktın belli de."

"Öğretmişler giretildi. Oysa bir gülleri, zamanla, mekânla içinde yaşadığınız sosyal çevreye bağlanış olmanın güçlüğüne de yata. İyi bunun için, öğren, deneyim ve özdeşleşme de ilerleme bir"

insanların ilâhîleşti ögeçmişlerinden alınan gerçekçe. İnsanlar bahçede ne yapıyor, gülleri en başta bütünlüklerle duyulmuş. Başlangıçta ögeçmişlerinin bahçede ileride yitirilen, ağır bir yük."

Dünya bir şey keşletmiş gibi Zeynep Hanım'ın kalbi, "Ne o yitirilmişlikten de en beni taşımam, böyle değil mi?"

"Çok doğru. Nereden duyulan bunu?"

"Tutun benzer bir sözün Mary rüyasında anımsadın duyuyor, Mahşerimlerde yaşadığın kadınlıkla, Mary'nin rüyasında girdiklerin bir süre sonra gerçek hayatta da karşısına çıkıyor zaten."

"Bu çok doğal," dedi Zeynep Hanım. "Dünya gerçeklikten daha mayırdı."

Dünya Mary'nin düşleri hakkında daha fazla konuşmak istemeyişinden sözün tekrar gülleri duyuma konusuna girdi:

"Şartlardan bahardıydınız... Feki, diyelim ki hepimiz kabul ettik, o zaman ne geçecek elimiz?"

"Bahçeye adın atarken amacın neyse, ancak ona eide edersen, Bahçede ne yaptığını değil, yaptığını 'ne için' yaptığını öğretilir. Yani zaman bahçedeki niyetin, gülleri konuşarak bakla ilâhîlerden farklı olmaksun, ne yapıt ki sadece kibir konuşsun. Amacın sadece gülleri duyulmaksa, gülleri duyuram. Bunun istenildiği, ağır bahçeye Mary gibi, anımsı gülleri saatıyla duyulmuş için girmişsen, o zaman da anımsı duyuram. Hepsi bir yana, ağır istediğin bir istediğine değışik bir şeyler yapıyor sadece öğrenmek için, bu da ilâhîdir."

Hir şey koca bir yaka gibiydi. Anımsıyın kadar son derin dahi birine konuşuyor Zeynep Hanım, bir anda, hata alırtıyorsa bir toplun kâğıt yönetimine veya emir başına direktörler yapılmış bir giretilmiş düşüncesiyle. Öncede açıklanmış ilâhîleşme koca da, üstlen birleşimi duyuram değışik gibiydi!

"Bu şey dikkatimi çekti," diye sözler girdi Diana. "İnsanlar da insanınak da, gülleri dayımdemek kulağına çok heyecan verici bir şeymiş gibi geliyor. Ama baktım aksine, derin saydığını o yerleri ve tarlarını... Bilmiyorsunuz. Lütfen yaralıp arılamayan beni ama, çok kutsal, anılamalarıyla dolu..."

"Yalnızca baharın da heyecan vericidir," dedi Zeynep Hanım. "Yalnızca, umutluk, nehirler... Ama insanlığınızın gücünü bir kulağına ditiyis, dayıma soruştis."

Bu sözler senu kalan Diana, "Sadece dört dem demiyizis diye mi?" diye soradı.

"Evet, sadece dört."

"O halde, peki kabul."

Zeynep Hanım ayağına kalktı.

"Eli derinisin yarın sabah saat altıyı on bir geçi. İşleyeceğim ilk konu: Gülleri Dayıma Matematik. Gelirken yanında cebir geometri ya da başka bir kitap getirmene gerek yok. Dedüğün dikkatle başka kapıların önündeki taburelerde ol yeter."

"Sabah 6:11'de mi?"

"Aynen öyle."

Diana sabahın o saatinde kalıma fikrinden pek hoşlanmasa da, başarıyla sonuçlandı.

"Günd, böylese saatlerimizi aynı dakikaya ayarlayalım şimdiki," dedi Zeynep Hanım. "Bu arada az kalsın unutuyordum, işte dersleriniz sırasında gülleri dayımayı başarsanız, seni bir de bizi bekliyoruz."

"Başarabildikçime ihtimal verdiğinize göre, bana bu kutsal şeyi güveniyor olmalısınız."

"Sen kendine güvendiğin sürece ben de sana güveniyorum."

"Gülleri nedir peki?"

"Yapraklar örneğinden görüldüğü üzere, yaprak bir şey."

"Peki ya başarsanız mı?" diye sordu dayı bir gülleriyle. "Sana kalkanları bir arma yok mu?"

"Gülleri temsilis," dedi Zeynep Hanım. "Gülleri dayımayıs, lütfen, gülleri dayınamaları arma olarak yeter."

Tahta taburelerden birine otordu. Zeynep Hanım'la buluşma-
ğı zamana daha beş dakika vardı. Boyunu aşan alışık derin yürü-
den buluşuyı gösmüyordu. Duvarın yüksekliğinin aksine, buluşma
aşılan kapı alışık ve darıdı.

Görüşmasının yolkovası, zihni de Gülleri Duyuma Matematiği
nın ne anlamı geliyor olabileceğiyle meşguldü. Her ne kadar hard
gücünü zorlarsa da, bu tuhaf matematik dersinin içeriği hakkında
en ufak bir fikir yitirmemişiydi.

Yelkovan 11'inci dakikadan üzerine atladığı an, Zeynep Hi-
nan'ın sesini duydu:

"Aklında anlayamıyorsun."

Dana yapıldığı anlık yaşlılığı belli etmemek için gülmeye
Her şeyi ağlayan, Zeynep Hanım'ın duyuncesini okuduğunu ih-
tisal vermemişti. Birinin durumundaki birinin ne düşündüğünü
tahmin etmek hiç de zor olmaya gerek, diye geçirdi içinden. Sab-
ahın köründe, gülleri duyuma öğrenmek üzere bilsem kaçınılır

akşam gelmesini bekleyen biri, derin içtiğini duyuncesini de, ne
düşünürdü başka?

"Tezari akşam kavrayamıyorsun, gülleri duymanın nasıl bir şey
olduğunu size anlatır o zaman."

"Sen hiç şeytin yedin mi, kızım?"

"Tabii ki. Neden?"

"Bir şeytinin tadını bana tarif edebilir misin acaba, diye de-
gıyeyim de. Gel seninle bir anlaşıma yapalım. Sen bana şeytinin
tadını anlat, ben de sana gülleri duymanın nasıl bir şey olduğunu
anlatayım."

"Pekala," dedi. "Zeytin... yağ... tuzlu... yağ gibi... yağlı... yani
şey gibi tad... keskin bir tad var... şey gibi..."

Zeynep Hanım yüzünü buruşturdu. "Ağırına tuzlu, yağlı, kes-
kin bu tad geldi. Neyse ki daha önce şeytin yenmişim, yenmiş ol-
madım, senin anlatıpından sonra hiç denemeden herhalde."

"Tamam tamam, size kusura bakmayın."

"Şimdi artık şeytinin ve gülleri duymanın tadını bir kenara bi-
rikdim de, buluşmaya geçmeden, şu matematik dersini bir maden çı-
kızalım, ne dersin?"

"Buyurun, size dinliyorum."

"Gülleri duyuma matematiği, gülleri duyuma sanatına inanma-
nımsayan herhangi mutlakla günden geçirmesi gereken bir denetim
Çünkü gülleri duyuma matematiği adı altında öğrenilecek formül,
sadece gülleri duyuma konusunda değil, beş duyuya da uygulanma-
nın ve cevap olabilecekleri sayısız olan her soru için geçerlidir. Örne-
ğin, "Olamdan sonra ne olur?" gibi bir soru için."

"Bu gibi sorulara bir cevap vermeden önce, mutlaka şu formülü
kullanmaya getirmeliyiz: Bir bölü sorusu ($1/=\infty$). Bu formüle daha

senin geleceğin. Şimdi söyle bana Diana, ya andı güllerin söyledi, şu parkın sen de duyabiliyorsun musun?"

"Bir de gayet iyi biliyorsunum ki, ben hiçbir şey duyamıyorum."

"Hangi parkı söylüyorlar?"

"Duyamadığını itiraf ettim ya"

"Olun, bir parkı ismi söyle, belki tuttururum."

Zeynep Hanım'ın pes etmeyeceğini anlıyınca, "Pekala," dedi, "Mömin Has Brooks'ı söylüyorlar, Cat Stevens."

"Sence bu tahmin tuttu mu?"

"Tabii ki hayır."

"Hadi bir parkı daha veriyorum sana, bir tahmin daha yap."

"Pekala. Daha Doğulu bir şeye olabilir mi? Rachid Tabadın'ı Rayah mesela!"

"Sence bu kez tutturdu mu peki?"

"Tabii ki hayır. Ne yapmaya çalıştığının sorabilir miyim acaba?"

"Biraz da istatistik bilgisi yoldayızın istersen. Söyle bakalım, tahmin yürüterek güllerin hangi parkı söylediğini bulma ihtimalin nedir?"

"Hiç gibi bir şey."

"Doğru. Söylenen parkı adedi bölü cevap olasılıklarının sayısı, tahmin yürüterek söylenen parkıyı bulabilme ihtimalini verir. Söylenen parkı adedi bir. Gümrümüz kadar, dünyamız dört bir yanında, binlerce yıldız, yüzlerce dilde, milyonlarca sanatçının beşlediği parklar düşünülürse, cevap olasılıkları ne trilyonlar bittir. Bir de onlara, herma yanmadıysa ama güller tarafından bilene şa bilan eklenerek, cevap olasılıkları için sınırsız diyebiliriz, asle değil mi? O halde, tahmin yürüterek doğru parkı bulma ihtimalimiz. Bir bölü sınırsız. İpti gülleri duymayı öğrenmeden önce bilmediğimiz formül, şimdi söyle öyleyse, bir bölü sınırsız kaç eder!"

"Şimdi biliyorsunuz kadarcıya."

"Doğru, ama normal bir sifr olsaydı, bu gülleri duyma ihtimalinin hiç olmadığı anlamına gelirdi. Bir bölü sınırsız, 'İnsel bir sifr' eder."

"Ozel bir sifr?"

"Matematik bilginin beenden daha fazla olduğundan şüphelenmek, Duca. Ama yine de, formülün matematiksel değerinin üstüne, bir söyle bir geçmek istiyorum."

"Herhangi bir kez ele alalım, 1 bölü herhangi bir sayı... Bir sayıyı böldüğümüzü rakam büyütüldüce, cevaptaki birin onünde yer alan sıfırların sayısı da artar. Yani eğer biri sınırsız bölersek, birin içinde sınırsız sayıda sıfır yer alır. Böylece cevap, sifr nokta sifr alır diye sınırsız kadar sürüp gider. Ama bir hiç görmemek daha, cevabın en sonunda mutlaka bir 'Bir' rakamı vardır. Cevap sifr, ama sonunda kadar otode de olsa, 'Bir' ile biten özel bir sifr."

"İpti bu çok önemli. Çünkü bu cevap, bir yandan bize, tahmin yürüterek güllerin söylediği parkı bulma olasılığımızın sifr olduğuna söylerken, diğer yandan da, parkının ismine erişmenin imkânla olmadığına işaret ediyor."

"Sana güllerin hangi parkı söylediğini sordüğümde, sen en doğrusuna yaparak, bilmediğini söyledin. Neden? Çünkü bilmediğini biliyordun. Ben dayımda yanıtlayamadığın ve aynı cevap itiraf olan bir soruyu tahmin yürüterek cevaplamamı anlamazlığın gösteriyordun."

"Gerçek Şarkı'ya zihnin ürettiği tahminlerle değil, ancak tanıklık yetiyle ulaşılabılır. En başta, gülleri kulağımızla değil, ancak kalbimizle duyabileceğimizi iyi anlamamız lazım."

"Her insanın kalbi doğuştan bu yetiye sahiptir. Adında. Ama kalbin sonunda sağa olur ve gülleri duymaz bile gelir. Güllerin parkı söyleyicilerine 'tanık olmak' isteyen bir kimse, önce, buyan-

ken kuybettigi bu yetiyi geri kazanmalıdır. Bu da ancak, sürekli güllerle değinmek, onları sevmek ve o sevgiyi sürekli arttırmakla olar.

"Bahçedeki ilk güldeniminde gülleri dayımayaya bakla. Ama hiç ümitsizliğe kapılmamalıyız. Başta şüpheli olmak üzere, her taktik olamaz düşünce ve bu, bahçede bize dıymandır.

"Bir dağ hayal et... Zırvandeki marınca çok güzel. Onda olamay çok istiyorsan, ama nıveyi kendilerinden çok uzakta göndüğü için ümitsizliğe kaplıyorsan, "Oraya nasıl olsa varırsın," diye vıngıçırırsın.

"Oraya, nıveye varanların adamları serinliklerden daha büyük değildi. Ama oralar, o büyük adamları burburu adamları atırsay sızdırma kişiselirdi. İnkılabın gıvıçıklaştıran mucineler değıl, sızıkliktir. Şay sızık kapıları deldiren de budur. Yırtı birinci yüzyılın sıranagüllerin dayırsın da.

"Eğer güllerin dayıdıleçimizine inanarak, bu gün ondan medıta ka dayars. İhtimal var çünkü, sızın sorunda gıvıncı "Bu" mı? Ve eğer hiçlik yoluna varırsın dek takip edersek, o "Bir'e mutlaka uluğır."

"Peki ya güller hiç konuşmıyorsa?" diye sızdı Diana. "Ya hiç şayık söylemıyorsa?" Onun ihtimaline de ben size söyleyeyim. Güllerin söyledığı şayık şayık ufrısa, formal, ufrı bolı sızınca olar. O da, ufrı eder. Ve bu her ösel bir sızır değil, bıvıyıp dır, her bir sızır! Yani şayık da yok, onları dayırsın ihtimal de."

"Doğru," dedi Zeynep Harun. "İki yıl. Bir burada başla ve burada baki, diğeri ne ancak serinlikte son bular. Güllerin konuşmağına inanıyor muyum?" sorusuna verdiğimiz cevapla, işte bu iki yıldan birini seçmiş oluruz. Bu sorunun sadece iki cevabı vardır. Ya "evet" ya "hayır". Bir üçüncü cevap yok. "Evet" dıyerdik işte ösel sızır, "hayır" dıyerdik işinse serin söyleydiği "İki sızır" sızır bı gıvıncıdır. İşte bu yüzden, "hayır" dıyerdiklerin gülleri dayıdırma bu ihtimal yoktur, zaten böyle bir amaçla da yoktur onları.

Kahkharın dıgıyabıldığı titreyişinden dayımak yeter de artar olacaktır. Bunun ötesindeki sızınca değer vermezler."

"Peki hangi cevabın doğru olduğına kim karar veriyor?"

"Hangi cevabın doğru olduğına bir önemi yok, Diana. Çünkü olan, serin neye inanıldığı. Sor kendine, de ki: "Ben hangisine inanıyorsam?" İşte bu kadar basit. Eğer cevabın, "Güller konuşmaz," ise, bu da güzel, bunun için seni kimse sıyılmaz. Güllerin konuşmağına inanmıyorsanlar olmalı ki, güllerin konuşmağına inanacaklarıdır... Gündüz, gece varolduğı için vardır, gece de gündüz varolduğı için. "Gece mi daha güzel, gündüz mü?" diye sormak zımsa, sen hangisinde yaşıyorsan kendine bunu sor. Güllerin dayıdıleçimize inanıyor muyum?" diye sor.

"Ama bu soruya mutlaka serinlik lazım. Çünkü cevabın "hayır" olduğına bilersen, bahçede yürümek zorunda kalmazsın, orada yaşıyabıleçizgin zorluklara, hayal kırıklıklara, bıvıncılıklara kırılsamak zorunda kalmazsın. Beni dıdermek zorunda kalmazsın en başta. "Konuşacak da dayıyacak," diye, habırlarca, aylarca, hatırlıktı de yollarla bir güllün karpına gıvıç beklemek zorunda kalmazsın. Her şey çok daha rahat, çok daha kolay olur serin için. Sıbkan erikim uatında bahçeye inmek yerine, bütün gün uyuyabılırız mesela. Nasil, bu çok daha keyifli olmadı, değil mi?"

Zeynep Harun bir an durup eklede: "Gerçi bu da, güllerin dayıdıleçimize inanmıyormuşa bağlı. Bir düşün, güllerin şayık söyledığı zaman her için hangisi daha keyifli oldu? Uyumak mı? Vahıı onları şayık söyleyince serin dayırsın ümitsizlikle uyumak mı?"

"İhtimal söyle yani Diana, sen, "Evet, güllerin dayıdıleçimize, diğeri..."

Zeynep Harun bir sızır Diananın cevabına beklede. Onun söylediğini sorusunu üzerine, "Bıvıncıydım," dedi. "Bu cevaba verdiğin için buradısın zaten."

"Ben bir cevap veremedim ki."

"Ama ben dayanamıyordum cevabı duymaya. Bazen seninle yüzleştiğimden daha inandırıcı olur."

Diana seninle ilgili kurtuluşa.

"Ama güllerin parlak söylediğine inanmam, hangi şarkıyı söylediklerini bilmiyorum çünkü bu. Doğru şarkıyı bilmeden uykuya gitmek doğru değildir. Ya onları kendin duyacağın ya da onları duyma birine inanacağın."

"Tubi en güzel güllerdenkindir dayalıdır. İlahi bu sesin kaptırdı. Seni senden alıp, uzaklara götürür ve gül kokusuyla getirirler geriye. Üstüne güllerden uyanmış bir köşe değildi bu. Güllerin artık senin içinden çıkıyordu. Güllerden sorunda olmanın se anlama geldiğini öğrenmişlerdir çünkü."

"Bir dakika," dedi Diana. "Mary babasına bıraktığı veda mektubunda işte tam bu ifadeyi kullanmış. Güllerden sorunda olmanın se anlama geldiğini anlamaya başladığı için evden ayrıldığını yazmış. Daha o anımdan senin yanına gelmeyi aklına koymuş olmalı. O sen için evini terk etmiş olmalı."

Diana bir an düşüncelere daldı. Ardından Zeynep Hanım'ın güllerinin içine bakarak, "Mary senden 'bir bilen' olarak söz ediyordu mektuplarında," dedi. "Benim de bildiğim söylediğim bir şey var. Bir dayı umurları için bir şey. Ama güllerle ilgili değil."

"Anımda ilgili değil mi?"

"Nereden bildiğin?"

"Mary de aynı şeyi merak ediyordu. Sen de Mary gibi yap. Diana. O bundan önce Tami'ye yazmış ve annesinden haber istemişti. Hiç kimse bilmeseydi de, Tami annesine ne olduğunu biliyor. O senin cevap alırsın. Ve anımda, sen Tami'yi dayımasan bile, O seni dayıyor."

Diana'ın olumsuz güllerle Zeynep Hanım'a bakıyordu.

"Tam annesinden haber bekleyen temiz kalpli bir kız cevap verememiştir. Yazmış kollarını kendilerinden ve Kendiünden habersiz. Bırakmış kadın yüreği O... Kimi anımlar, Tami'nin, günahı bilmemesiyle ilgili olmayacak kadın büyük ve yüce oldu. Bu anımlar O'ya O, büyük ve yüce olduğu için bizim en büyük anımlarımızla ilgili değil."

Zeynep Hanım'ın gülleri ısladı. "O bizimle ilgili, Diana. Hen de en güzel şekilde ilgili. Bırak Diana'yı ilgili. Mary'ye, Zeynep'le ilgili. Her birimde aynı aynı, her birimde bir şarkı. O her an bizimle, ama bama bismillah bismillah için, hem de O'ndan olmanın ilanı. İşte Mary, Tami'nin her an bizimle ilgili olduğu bismillah için annesini O'na verdi."

"Ben de verdim. Annemden bama bir haberi alırdım diye yazmış O'na dua ettim, yazıdım, ama bir cevap alamadım. Oğlumun ama, demek ki Tami bir haberi bırakabiliyor."

"O bir cevap verememiştir, Diana. Ama cevaplarını farklı yollarla vermişti. Bazen bir rüya, bazen bir gül, bazen bir anımla yazmış. Bazen de bir dilekti."

"Bir dilekti?"

"Eski bir şey mi söyledim, komu?"

Ne duyacağını bilmedi Diana. Söylenen sözün bir tesadüf olduğu düşünmek istediğinden güllerinde de bir şarkıyı duyuyordu. Zeynep Hanım'ın 'in devam eden' anlamında işaret en diyle.

"Tubi senin gibi, Mary de henüz annesinden bir haberi alamamış. Ama olacak! Hen de annesini kaybetmişin haberi değil, annesini kaybetmeyeceğinin haberi olacaktır."

"Nasıl olacak bu?" diye sordu Diana birak bir sesle.

"Tanrı isterse her şey olur. Tanrı isterse, sen Mary'ye annenin haberi ulaşmak için, altmış yedi sene önce bir kadın ve bir erkek haberi sever. Evlenerek iki yıl sonra bir kız çocuğu dünyaya getirirler. Doktorlar erken doğan bebegen fazla yaparınacağını söylediler de, bebek iyileşir ve büyür... Uzun yıllar sonra, yetişkin bir kadın olarak uzak ülkelerden birine yaptığı bir seyahatin, yakışık bir bahçıvan ile tanışır, bahçıvan ona güllerle konuşmayı öğrettiğini söyler. Kadın ona inanır ve yaklaşık yirmi sene gülleri duyulmuş sanatıyla uğraşır. Bu arada büyük sükmilâs yapar, sen de deliği (!) yüzünden, oji tarafından terk edile, yapıldığı şekilde döşenir ve sonunda İstanbul'a göç eder. Burada bahçeli bir köşk satın alarak, sadece güllerle ilgilenmeye başlar. Bir süre sonra, o bahçıvanın kalbine kırgın tohumlar atar ve sonunda güllerle konuşur"

Zeynep Hanım bir an durup Diana'nın gözlerinin içine bakın. "Bütün banlar ve çevresinde gelişen daha yüzlerce olay nimen gerçeklerle büyük muşun, Diana? Sen, Tanrı bir gül aradığıyla Mary'ye annenin sesini duyurmak istediği için. İşte sen bunun için, bir Zeynep doğur, bir bahçe kurular ve bir gül açar."

Zeynep Hanım güzel konuşuyor, diye düşündü Diana. Ama söylediklen Mary'nin annesini dayıman gibi büyük bir varışını dayandığından, bu sözler pek bir önem taşımayordu onun için.

"Fekilâ," dedi Zeynep Hanım. "Bu kadar önsöz ve matematik ptez. Şimdi yarım saatlık bir anı verelim istersen. Konuşmaktan boğünüm kurada. Sen de bir soluklan, 33 dakika sonra burada buluşalım, olur mu?"

"Fekî. Ama önce bir sorum var: Güller hangi parkı söylüyorlardı?"

"Bana sana söyleyemem," dedi Zeynep Hanım. "Kendin duymak için uğraşmazsan sonra."

29

Taburcülerne döndüklerinde, Zeynep Hanım, "Şuradaki çeşmeye gidip, başını iyice yıkadıktan sonra buraya gelmeni istiyorum, Diana," dedi.

"Ama ben saçımı daha bu sabah yıkadım."

"Bana görevbilyorum kızım. Şimdi lütfen başını yıkayıp yanına gel."

Diana emzalarına sakarak, ağır ağır çeşmeye doğru ilerledi. Su buza gibiydi. Uzun başı da ıslanmaktan kurtulamamıştı. Sabah serindiği içini titetirken, buraya iyi kokuş gelmediğini düşündü. Ellerle saçlarını toplayıp sıktıktan sonra, oldu bir öğrenci edasıyla Zeynep Hanım'ın yanına döndü.

"Şuradaki çeşmeye gidip, başını iyice yıkadıktan sonra buraya gelmeni istiyorum, Diana," dedi Zeynep Hanım.

Bir an için dejava yapıldığını düşündü Diana. Tekrarlanan sözlerle söylenen kelimenin değli, aynı zamanda Zeynep Hanım'ın yü-

riyaseti oluyordu. Bir süre hiçbir şey söylemeden taburde öylece kalırdı.

Ama sonra Zeynep Hanım'ın ısrarlı bakışlarına daha fazla dayanamayıp, çeşmeye gidip suya yemiden yıkadı. Taburine de merkezi, Zeynep Hanım'ın aynı şeyi yeniden isteyebileceği olmasın korkusuna tapıyordu.

"Şimdi oldu işti," dedi Zeynep Hanım. "Artık başlayabildim. Bu arada unuttuğum söyleyeceğim ilk dem-iyi giderim, bir sonraki dem-i sana bir sürprizim olacak."

"Ya? Nasıl bir sürpriz?"

"Sürpriz" dedim ya."

"Anlıyorum. Peki bahçedeyken soru sormama izin var mı?"

"Çaput tabi. Ancak şunu da söylemeliyim ki, amaçna ulaştırmak için her yaptığının nedenini bilmek zorunda değilsin. Eğer burada yaşadıklarını unutmasan, er ya da geç tüm sorularına cevap alırsın. Bahçedeki yolculuğumuz arasında öğreneceğin de senin, öğretenim de... Tüm soruların cevapları sende. Dedüğüm gibi, bir zamanlar gülleri diynme yetisine bile sahiptin. Ben burada sadece sana unuttuklarını hatırlatmaya çalışacağım, hepsi bu. Gülleri düşmek kolaydı. Çok kolay. Tek yapman gereken, ya unuttuklarını hatırlamak ya da öğrendiklerini unutmak."

"Şu anda saçların neden unutulmuş olduğunu bilmek istiyorum yine de."

"Bahçeyi an her soru bir gül tekmudur, Diana. Zamanla il-bi verir, sonra olur ve açar. Sana garanti ederim ki, sen, bir sabah istemem saçların üç ilme iki kez yıkadığın hayat boyu unuttuysaydın. Yağarmış bir şey yapamamış gibi değildin. Ve o yağarmışlık sonunda sana anadığın cevabı ulaştırdı. Ama madem merak ettin, sorunu senin adına cevaplamaya çalışayım. Senden baktın y-karın istediğin çintri o saç-baş Diana'ya aitti."

"Ben zaten Di-a-na'yım."

"Sihirli bir öğeçmiş konusunda anlayamamış mıydık?"

"Ya ikinci kez tekeşluman ne anlamı geliyor da peki?"

"İki yıkamayla Diana'nın saçından kurtulmuştu. Ama saç-pekli olan bilincin hâlâ yerindeydi."

"İkinci kez yıkayarak da, Diana gibi düşünmekten kurtuldum öyle mi?" dedi Diana yipheci bir gülümsemeyle. "Kabaklık etmek istemem ama, benec düpedüz pekalılık bu."

"Hakkın. Çeşmeden akan suyla bilincini arındıramırsın, bu doğru. Ama bir sembol. Şimdiye kadar ama, hiçimsemeyen deride seninde konmuş. Başka bir deyişle, kalbine dışardan bir in. Şu anda öyle belli, ama zaman gelince belginlececek. Belki bildiklerinin artık hiçbir işe yaramadığını keşfettiğin bir günde olur bu. Belki de yağanın bir menderese benzediğini ve yakan çölmeyi sürdürmek için geniş bırakıldığı basamaklara artık dönmeyen gerçekliğini fark ettiğinde."

Diana bir an evvel bahçeyi görmek istediğinden, başka soru sormadı.

30

Eğildiği hâlde, kapıdan geçerken kafasını çarpıpştı Dina. Neye ki kapının eteğinde gerçekten de bir bahçe vardı.

Etrak, günün ilk ıplaklarıyla pembelenen ince bir sis tabakası kaplanmıştı. Bahçedeki renk çimbençlerini gözleyemeyen us, bahçeyi büyük bir hava veriyordu.

Yeni doğanmış altın taşlar güllerin arasından, bahçenin içine uzanan dar bir yol çırpıyordu. Güller gövdelerini güleyen usi delerek, tepelerinde açılan serçeleri eşlik edercesine, hafif bir rüzgârla sağa sola sallanıyordu. Sensizliği, kış sesleri ve mermer havuzdan gelen su perhizi bozuyordu yalnızca.

Aldığı ilk nefesde içine dolan gül kokusu Dina'yı masada bir ilmece tatmıştı. Yanında bir gülmeme belirdi, gözlerini kısıtı ve bu sis öylece durup o havayı içine çekti.

Zeynep Hanımın ayakbağlarını çıkıp da, çışlak ayaklarını toprağı üstünde gredirmeye başlaması, onu dalıp gittiği ilmanden geri getirdi.

"İşidi, benim yaptığını sen de yap, kızım."

Çeyneme giderken takındığı tavırla ayakbağlarını çıkardı Dina.

"Biliyorum, isemsen bir şeyi değiştirmeyecek ama, yine de merak ediyorum. Neden benim bir çift topraklı ayagım var artık?"

"Güller hedyerin büyümesine kaplıp da, hedyeyi vereni unuttuktan korkarlardı."

"Tâbi ya! Ben niçin düşünemedim ki buralı?"

"Güneşliklerini toprağı borçlu olduklarını bir an bile aklılarından çıkarmazlar," diye devam etti Zeynep Hanım. "Bir gün selâcıldansa, ardından tohum olup tekrar toprağı düşeceklerini, toprağı da yalnızca geldikden yeni unuttuysan güllerin tohumlarını kabul edeceğini çok iyi bilirsin. Ayagınıza toprak sürmek, bir anlamda bu de güllere toprağı unuttuğumuzu göstermiş oluyorsanız. Bu güllerin hoşuna gider."

Zeynep Hanım ayaklarını topraktan çekti.

"Şu ana kadar yaptığını ve koruyuşunuzu her şey, gülleri dayama yolculuğuna çıkmadan önceki hanlıkları. Herşey binimle alıktı. Orta bahçede dolaştıkça, kendimizi sadece güllere vermiştik. Aldırma, kalırsanız ve ruhanınıza... Ve her şeyinizi. Hattasın başlayalım, ne deriniz?"

"Siz nasıl isterseniz."

"Bir gül hakkında ne biliyorsunuz?"

"Sizin kastettiğinizi anlıyorum hiçbir şey."

"İşte bu işi bir başlangıç. Sana güller dayamam altın kucakları söyleyebilirim söyleyse."

"Altın kural?"

"Altın kural şöyle den: Önce bir gülü tanı."

Zeynep Hanım sol parmağındaki pembe gülle parmak uçlarıyla elip, palâtan sonra, öbeğini sürdürdü:

"Bir gülü, bir gülden dinlemek gerek. Onu tanımanın tek yolu budur bu."

Bahçenin iç kısmına doğru yürüdüler. Bir süre sonra, Zeynep Hanım aniden durdu. Önündeki sarı gül ağacına doğru eğilerek, "Ne oldu sana öyle San Çiçek?" diye sordu. "Etki koy ağladığını düşünürüm. Mutluluk bahçesinde ağlar mı hiç?"

Diana olup biteni dikkatle izliyordu. Gülden bir ses çıkmıyor, da ama, Zeynep Hanım sanki gülle can kulağıyla dinliyor ve gülle hak vermiş gibi başına öns arkaya sallıyordu.

"Özeldim, bilmiyordun," dedi gale. "Eğer misafirimiz kabul ederse, hikâyemi en başından dinlemek isterim."

Diana'ya dönerek, ıssız:

"Bugün San Çiçek çok uykulu... Biraz onun yanında beklemek, onu dinlemek ister misin?"

"Nasıl yani? Onu duymadığını siz de biliyorsunuz."

"Sen onu duymasan da, o seni duyuyor. Ne dersin, biraz yanına oturulmaz mı?"

"Kendimi biraz garip hissedeceğim ama, madem öyle, otururum."

Zeynep Hanım'ın gösterdiği yere bağdaş kurarak oturdu. Beyaz palâtanı tor toprak üstinde kalmıştı ama, bir güle moral vermek için değeri değermiş!

"San Çiçek konuşurken, ben de onun her söylediğini ayrı ayrı alıttıracağın sana," dedi Zeynep Hanım. Ardından San Çiçek'e döndü:

"Mary'ne izin."

"Çok memnun oldum," dedi San Çiçek Zeynep Hanım'ın ağzından. "Eki hafta Mary sarmıştımsın orası, ama küçük buldun o elmas diğre söylödi."

"Ben de memnun oldum," diye karşılık verdi Diana, kendi kendine konuşuyormuş gibi.

"Sani dinliyorum," dedi Zeynep Hanım tekrar San Çiçek'e dönerek. "Aralar, nedir seni bu kadar dert?"

"Eski dostum Venus'ün, kokusunu kaybedip giden yâdınımsı bögün. Senede bir gün böyle olarsın işte. Bâkıyorum, bahçemide güllen hep sevdiğim görmeye âdışınımı, öleir dilyorum sâden."

"Hiç önemli değil, San Çiçek. Bazen sevdiğ kendini en güzel bir dost uğruna dökâlen göşyânda ifade eder. Şimdi söyle bakalım nasıl oldu bu? Senin arkadaşın olan bir gül kokusunu kolay kolay kaybetmez çünkü."

"Aralaraıya neslâmin vâredığı iki kokulu gülden bahşeyim isterseniz, Venus'ün yüşâdıklarıyla yakından ilgili de."

"Tabi, buyur."

"Gülerden bir gün," diye söze başladı San Çiçek. "Kendi kokusuyla koban bir gül yüştürmek isteyen âla sultânâmsı toprağı sultânât esâmından serpmiş. Ve bahçesini hıyât ışırlığı salırmış ki, gülü hiç solmasın. Bir süre sonra açan gülâmsın âdân 'yânlık gülü' koymuş. Kendi kokusundan bağınması bir kolâğı sahtip elmas diğre gülü hiç urutmasın diye, bu işi âvâllikle seçmiş sâltın. Birim ilâkede, bir gül sâlece kokusuyla varlık âhîbiâdır çünkü."

"Bir zaman sonra, kokusunun halkı tarafından bilânesini isteyen sultânâmsı, gülâmsın sımsı diğre âkîlânesini beyanmış. Sımsı bahçesinin hıyât ışırlından mübarrın kalan gülü bir gün solâk olmuş ama, onun tehyâdâmsından âtârec sıyâmsı gül, sultânâmsı kokusunu ilâkâmsın dost bir yâmsı taşıyâkâmsı—"

"İşte o baharlardan biten Vennis ve ben, büyük bir kıyap meydanına dikildik. Sadece sularımızın kokusunu taşıtacak için ayıyıcı ve sadece onun kokusuna sahip olduğumuz için sevilmeyi bekliyorduk.

"Kıyapımızda iki tip insan yaşıyordu: 'Mary gibiler' ve Başkaları. 'Mary gibiler' bizim salkımın kokusunu taşıdığımızı fark ediyor, ben ve benzeri için daha çok kokumuzla ilgilenen kimselerdi. Başkaları ise onların aksine, yalnızca rengimize, dallanmamıza ve taç yapraklarımıza, kısacası göze görünen yarımamıza önem veriyorlardı.

"Bir gün tıccarın biri kıyapımız yapay güller getirdi. Sahne, çarşeye ve kokusuz güller... Köy halkının onlara ilgi duyacağına hiç yafa tahmin edemedik. Ama çok geçmeden Başkaları böyle de-meye başladılar: 'Tıccarda harika güller varmış. Yaprakları ipek-si kumaştan, smikeli hiç solmuyor, üstelik gövdeleri de dikenli!'

"Sonuçta, köyle bir sürü gül satılı tıccar. Kına zamanında kıyap-mız 'sahne güller köyü' ne dönüştü. 'Mary gibiler' bu durumu iç-lerine sindirmeyip yavaş yavaş köyü terk ettiler. Vennis ve ben de böyle kalakalmıştık: Sevilme beklentisi ve Başkaları.

"Bu durumun bitti deride büyük bir felakete sürükleneceğ-i ni kestirememişik o zaman. Başkalarının sevgisini kazanabilmek için yavaş yavaş kendimizi onların değer yargıları doğrultusunda şekillendirmeye başladık. Onlar göle görünen özelliklerimize de-ğin verdiklerinden, kokumuza önem göstermeyip de yarımamızla ilgilendik daha çok. Daha da düşmeye çalıştık yapay güller gibi, yapraklarımızın daha geç dökmek için çalıştık, hidendüğümüzde taç yapraklarımızın kışmazına diye ağlamadık. Ve ihmal edilen kö-kümüz simasında açmaya başladık.

"Başkalarının beklentisi doğrultusunda şekilden şekile giriyot-smekten neye burunuyorlardık. Büyüyün diyorlardı, büyüyorduk. Parlak kimselerin diyorlardı, parlattıyorduk sessiz bir telale. Ben,

ama görmek istedikleri gibi şekillendiriyor, sonra da sandı dınyo-da çarşaya yolunmuş gibi övüyorlardı.

"Ama aldığımız tüm övgülere rağmen, içten içe sevilmediğimi-z hissediyorduk. Ben kokumuzla ilgilenenler sevilirdi yalnızca. Çünkü bir güle gül yapan, kokumuzla her şeyden önce. Başkaları-ın bize karşı dayadıkları his, olsa olsa 'beğen' olabirdi.

"Bunu içten içe seviyordum ben. Vennis ne bu durumun felak-e-tine değilmiş gibi davranıyordu. Onu uyurması demedim. Başkaları-mın, yatağımıza suzan göle görülmez bir kart gibi, yarımamız yok ettiklerini söyledim ona. 'Acilin. 'Mary' gibi'lerin 'bolunduga bir yere kaçılsın!' dedim. Beni dinlemeli bile. 'Normal değil-sin sen!' dedi bana. Bir şey diyemedim; doğru söylüyordum. Köyle o kadar çok yapay gül satıldığına ki, artık 'normal' kabul edilen, bir-galen kokumuz olmıyordu.

"Ben 'Vennis'e' ilna etmeye çalışırken, bir karınca sürüsü bit-i-verdi yarımamda. Toprağı ejeleterek şöyle yarıldı: 'Sen ondan ça-lan Başkalarına itiraz edin!' Vennis onlara şöyle bir baktı ve 'Lazım olsun!' dedi. 'Karıncalar sarıya her yarı.

"Vennis'e yardım edemeyeceğimi anlaşıncı kendi başıma çı-çarına bakmaya karar verdim ben de. Onun bir an önce yitmişle-ğinden ama, bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bilirsin, güllerin ayakları yoktur. Böylece, heri meydanın köküp ilıcak birini be-kelemeye başladım.

"Sonunda geldiler. İki yarı bir adam, başka bir çocuk ve bir de ben eşek. Çocuk da, babası da, çok yorgun görünüşlerine rağmen, ilini de epeje bilirmemişti. Açıkçası bu duruma bir anlam vereme-miyotin.

"Onımandeki ağacın altına çöküp kaldık. Oğlan adama, 'Baba, neden böyle oldu?' diye sordu. 'İkimiz de yorgunkıktan öleceği.'

"Çok komuymuş!" dedi babası öğlerrin kafasına bir yama; polatı-
naak. "Yapa yolculuk hep böyle olur."

"Ama bütün bir eşyapın vardı baba. Hem de çok güçlü bir
çekti?"

"Kapa çenesi dedin sana? Bilmeyormuş gibi konuşuyorsun.
İkinci de eşyap üstündeyken, sen yoldan geçenlerin ne dediğini
duymadın mı? 'Şu komusuzluğa bakın, zavallı eşyap ikni bütün bin-
mişler,' demediler mi?"

"Evet, sen de indirmiştin beni çekitten. Ama en sonunda sen ra-
hattın, baba."

"Yatmadan geçen bir bakışınım, 'Mehmetoğlu adama baka,
kendü kurulmuş eşyap, çocuğunu süründürüyor,' dediğini duy-
dum. Tanıyordum o adamı, ağır gıreçti. Keyde bir dayaklırsa mil-
let ne der sonra?"

"Evet, sen çekitten irup beni bindirmiştin o zaman. Ama baba,
en sonunda ben rahattım."

"Karıdan gelenlerin kendi anlarında, 'Terbiyesizce bak! Bu-
tu ne deyip yere yığılıcak, kendü çek üstünde,' diye konuşuklarını
duydum. Benim yetiştirdiğim çocuğu karne 'terbiyesiz' diyemez.
Gördüklerini bu anlatırlarsa, millet ne der sonra?"

"Ama baba! Böylece ikimin de yapa kaldık."

"Şu be akıllı çocuk! En sonunda milletin dilinden kurtulduk."

Tam o sırada, az ilerideki bir adam yanındakine, 'Ahmakları
bak!' dedi, parmağıyla baba-oğlu göstererek. 'İçekten var, ama iki-
si de yapın kat eriler koca köy yoluna.'

"Baba kapıların kısılmıştı. Çocuk ise gülmüyordu. Sanaın
anlamış gerekini anlatıyış. Kükükler anlar."

"Çocuğun beni yama altına için iyice aculmuş olan kokumu
bütün gücümle karaya saldım, saltanat kokusunu alan çocuk he-
men buna döndü. Çocuklar saltanat kokusunu iyi tanırlar çünkü."

İkinci iyice kuzenim de beni yerimden tozla sükerik, eşyap is-
taze yeriyordu.

"Ayrılmadan önce Venüs bana son kez bakanak, 'San Çiçek,'
dedi. 'Kokumu korumak için ayrıldığına söylüyorsun ama, bütün
kokuu uçup gitmiş bile.' O bunu söyler söylemez yapıklarından
bir dansla yaş sürüldü. Anladım ki o gece Venüs kokusunu tama-
men kaybetmiş. Bir gül, bir değirmen aynıdır çünkü; bir değirmen
bakışında, ya kendi kokusuna ya da kendi kokusuzluğuna bakar."

"İrtesi sabah beni fark eden babası, eşyap bir daha 'gereksiz
çekir' yüklenmemesi konusunda öğlunu uyardı. Sonra da beni pa-
nar yerine götürüp attı. Utun bu sız eiden ele doluydu. Ama
sonunda, bir gülsaver tansından, kaybolmaya yün tutmuş koku-
nu geri kazanmak üzere bahçeleriz yollandım. O günden beri çok
muttayım, ama köy meydanından ayrılmadan yoldanlarımızda
Venüs'e düşünmeden edemiyorum işte."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Eğer sana birşeyse, San Çiçek'e bir şey söyleyebilir miyim?"
diye sordu Dina.

"Tabii ki, dedi Zeynep Hanım."

"San Çiçek, sır gıreç güller, yapay güllerin uşğından eşyap
sahatsızlık duyuyor olmalısın?"

"Neden dayalım ki?" dedi San Çiçek, Zeynep Hanım'ın ağus-
dan. "Yapay güllerin varlığı, sahicı güllere değerinizi gösterir. Ger-
çekçi değerli olmayan bir şeyin sahtesini yapabilir mi ki?"

Dina San Çiçek'e katıldığını belirtircesine başını salladı. An-
dından Zeynep Hanım'a dönerik, "İminizle size bir şey söylemek
istiyorum," dedi. "San Çiçek'in baba ve öğluya ılığ anlatıkla-
rını sanki bir yerlerden hatırlar gıyım. Sanki çok eskiden an-
nem buna benzer bir şey anlatmıştı bana. Sana yandırıp elati-
li miyim?"

"Yanıldığını sanmıyorum. San Çiçek'in yaşadığı bu olup bitide de Nasrettin Hoca öyküsü olarak bilinir. Ama bizim Hoca San Çiçek'in anlatdığı babaya pek benzemiyor, çok daha duygulu ve insani doludur o."

Diana kafası karışmış bir şekilde, bir açıklama bekliyormuş gibi Zeynep Hanım'a baktı.

"Burada yapılacak ne var kızım? Nasrettin Hoca'nın da gallesi vardı ve doğal olarak öykülerinin ilham kaynağı da evlendi."

Zeynep Hanım ayağa kalktı. "Evet, bugünlik bu kadar, Diana. Yarınki ders sabah 5.37'de."

31

Ertesi sabah yine erkenden kalktı Diana. Uykuasında, ilk derisi düşünmekten geç, ustaları kadar gölüne uyku girmemişti düşünce. Zeynep Hanım'ın düşünmekte, bahçeyi, San Çiçek'in söylediklerini, gallesi düşünme matematiğini...

Düşündükten sonraki epey meşgul etmişti, ama öte yandan da, derste öğrendiği formül onu biraz olsun teselli vermişti. Bladem ki bu derste öğrendiği formül cevap olacağı şayur olun her soru için geçmekteydi, o hâlde, annesine ne olduğu verusuna vereceği her cevap, "Galler hangi parkı söylüyor?" sorusuna vereceği cevaplar kadar doğru olabilecekti ancak. Buna göre, annesine ne olduğuna bile bilme ihtimali, gallerin hangi parkı söylediğini bilebilme ihtimaliyle aynıydı. Sadece bu yüzden, annesinin ne olduğuna düşünmesi anlamsızdı. En azından bunu fark etmesine sağladığı için de dersten memnun kalmıştı.

Derinci derste rütarasında varışabilmek için acele ediyordu. Üstüne masvi bir t-shirt, altına da karnik sergi kot giydi. Neyse ki bugün acıyla fazla uğraşmasına gerek yoktu.

Dersin başlayacağı 5:57'den önce taburemde oturabilmek için merdivenlerden koşat adamlarla indirdi. Geç kalmak üzüncüydü.

Taburelerin araya varığında, Zeynep Hanım'ın kendisinden önce yerini aldığını gördü.

"Günaydın Diana, saat kaç?"

Kerkurak saatine bakta. 5:58'i gösterdiğini görünce biraz rahatsız oldu.

"Günaydın. 5:58."

"Tut. Benim saatim de geç kaldığını gösteriyor. Bu sabahki dersimiz acaba ermişpin."

"Şaka yapıyor olmalı, dedi içinden.

"Aldersanız, bu konuda uyarıyorsunuz. Bir dakika bile olsa geç kalmamalıydım ama..."

"Affedilecek bir şey yok kızım. Ben zaten gülleri dayatabiliyorum. Zaman senin zamanındır. Bugünkü dersin geri kalanını yarın akşam saat 18.15'e erteliyoruz. Şimdilik hoşçakal."

"Bu elbise olamazmı?"

Zeynep Hanım bir tepki vermedi.

"İnatmıyorum buna. Sabahın beş buçuğunda kalktım, sümrümü dinleyip saçımı şekil vermedim, jet hırıyla banyo yaptım ve banyo koştum. Üstelik heralde. Ve şimdi en sadece bir dakika geç kaldığım için ders iptal ettiğinizi söylüyorsunuz bana."

Zeynep Hanım Diana'nın elinden nanköye tutarak, onu bahçe kapısına götürdü. Diğer elyle bahçenin bir ucundan öbür ucuna doğru geniş bir kavis çizerek, "Şuraya bir bak," dedi. "Orlardan gül açtı, yüzlerce gül, herkece tohumluk ve havadan inen gül kökürsün... Bu bahçeyi bugünkü haline getirmek seneler aldı, ama değdi değince. Muhtemelen bir marmara değdi mi?"

"Tam kalbimle kutluyorum sizi, ama ne demeye çalıştığınızı tam..."

"Oyna bu bahçeyi bahçe yapan tohumları bir dakikada serpilettiler. Bâkire, gördüğümün en uzun diğer bile bir dakikadan daha az sürer. Kim bilir, belki de dışerimin gerçekleştirmesi için bir anıya tutulmuş durumda olmadığınızı anlatmaya çalışıyorlar bana. Ya dağların her dakikadan gücünü anlatmaya çalışıyorlar. Az önce kaptığına o dakikaya bir daha ısla yakalama şansı bulamıyacakmış. Diana... Bilmiyoruz, belki de 21 Mayıs'taki 5:58'yi 5:58'e bağlayan o dakika, güllerin sesini duyabiliyoruz bir dakikaydı."

Diana odasına dönerken bu sabahki dersin akılda ettilenmediğini düşünüyordu.

Diana bir buçuk gün otele kapalıktan çıkılmamıştı çünkü akl hep Mary'yle meşguldü. Zeynep Hanım'a bu hafta içinde geleceğini söylediğine göre, belli bugün, belli yarın, ama en geç bir üç gün içinde karışılacağı emindi.

Buçukde geçirdiği zaman, özellikle de Sam Çiçek'in arlandığı, kendisi ve Mary hakkında derin düşüncelere dalmasına sebep olmuştu. Bu durum, ikisiyle konuşacak buluşmayı Diana için kolaylaştırmaktan çok, zorlaştırıyordu başkasını; ama her şeye rağmen bir an önce Mary'yle tanışmak istiyordu.

Zeynep Hanım her zaman olduğu gibi tam zamanında geldi.

"Başka nereden kınırsın? Herkes bahçeye geçebiliriz, süpürseni süpürsünlerdiyor olmalı..."

Bahçenin iç kısmına doğru ilerlemeye başladılar. Zeynep Hanım az sonra güllerden birinin önünde durup eğildi.

"Hayır o değil!" dedi gülle.

Gülen yanından biraz uzaklaştıklarında Diana'ya döndü. "Senin Mary olup olmadığını sorduk da"

"Sen dün Sam Çiçek'le konuşupken soracaktım ulanla, ama elinden çıkıverdi. Bu bahçede sanki her şey Mary'nin etrafında dönüyor gibi. Güller seneler önce bahçeye gelen birini nasıl biliyor ki?"

"Çiçeklerinin ömrü bir iki haftayı geçmeye de, gördüğün gül ağaçlarının çoğu Mary geldiğinde de buradaydı. O zaman ilerinde bulunan güller ondan çok etkilennmiş, hepsi sanki aynı bedeli etmişsine, 'Mary tipi su gibi,' demişlerdi. Gül dilinde en büyük istek su su gibi olmak. Çünkü güller de su gibidir; içleriyle dıştan budur. Bieden de aynımsı bekleler. Mary'nin bu beklentiyi ıslaklıkla karşılayabilecek bir olduğunu hissetmişlerdi güller."

"Burun yanında, onun çok değerli bir olduğunu ona söylememi istemişlerdi benden. Güllerin mesajını kendisine detayında utanmadan yitiririz kiymişti Mary'nin. 'Bu değerim varsa eğer, bu sadece su sevdiğim içindir,' diye karşılık vermişti güllere. Onun kendi değerini yalnızca güllere daydığı sevgiyle tanımlanan güllerin çok hoşuna gitmişti. Bir an önce Mary'ye sevgisini duyurmak istiyorlardı. Ama ne yapı ki bu o sırada imkânsız. Önce Mary'nin belli bir olgunluğa erişmesi gerekiyordu."

"Güller, ötede onun olgunlaşarak, kendilerinden nasiller sonra açacak gülleri duymak üzere buraya döneneçlerinden emindiler. Anladında bu toplantı yapıp ayınlığıyla önemli bir karar aldılar. Her gül selmadan önce, Mary hakkında bütün bildiklerini yeni açmakta olan gençlere aktarıcağı; bunlar da kendilerinden sonra açacaklara, onlar da bir sonraki... Böylece Mary'nin tüm özellikleri nasiller boyunca gülden güle dolup, O gün bugündür bu bahçede açan her gül, onunla konuşacak şaklı nasil güllere olmak için can atıyor."

"Bunun yanında, o toplanıştan çok önemli bir karar daha çıkmıştı. Mary'in, Sokrates isimli güllü duyması sağlanmıştı."

"Sokrates?"

"Bahçemin en nadide gülsüdür. Gülleri duyma sırasından en üst basamağıdır. Sadece güle konup, Mary buradaiken Sokrates ile görüşmemiştir, henüz hane değildi buna. İşte bu bahçemin gülleri senelerdir Sokrates-Mary buluşmasının heyecanıyla yapıyorlar."

Anlatılanlar masalsiymiş gibi dinliyordu Diana. Artık gerçek ile gerçek üste kafasında birbirine girmiş, ne düşüneceğini, ne hissedeceğini iyiden iyice şüpheleniyordu. Ama en azından Sokrates'in kim olduğuna biliyordu artık! İnter internet, bahçede diğerlerinden farklı duran bir gül aradı gözlemleriyle. Diğerlerinden güzelliği veya görünümlüyle öne çıkan hiçbir gül yoktu.

"Sokrates'i görebilir miyiz?" diye sordu Zeynep Hanım'a.

"Gerçekten istiyorsan görebileceğin tabii. Sana surprisim de buydur zaten."

Zeynep Hanım Diana'ya kendisine talip etmesini söyledi. Bir kaç dakika sonra en uçtaki gül ağaçlarını da geride bırakarak bahçemin sonuna ulaştılar. Yaklaşık yarım metrekarre büyüklüğündeki baş baş toprak parçasının önüne geldiklerinde Zeynep Hanım darda.

"Geldik işte."

Bahçede hemen hemen her kış toprağa güller ekiliydi. Bir tek onun hariç! Zeynep Hanım hiç kışlardan arada orada öylece duruyordu. Diana da bir süre hiç sesini çıkarmadan onun yanında bekledi.

Ama bir iki dakika geçince dayanamayarak, "Niçin burada böyle duruyorsun?" diye sordu. "Sokrates'e gittiğimizi sanıyordum ben!"

"Oman yanındaki arazi, Diana. İşte Sokrates bütün istiyorumu burada yapıyor."

"Şaka yapıyorsun değil mi? Lütfen bana şaka yapıyorsun söyle."

Zeynep Hanım avucuna bir güllü tutmuş gibi peki verip, elini başkaltı öylece tutmaya başladı.

"Şu gülleri güzelliğine bak!"

Sözünü bütün bitirmiş, başını eğmiş olmasına sağıdı. "Çok afedersen, Diana. Görmeyeceğin bir şeyin güzelliğinden sana bahsetmemeliydim."

Diana hayret dolu bakışlarla Zeynep Hanım'ı dinliyordu.

"Sokrates'in tam karşısında durduğuna inanıyorsan, değil mi?"

"Eh, bana inanmamı mı istiyorsun?"

"Peki söyle bana o zaman," dedi Zeynep Hanım. "Başkaları senelerce seni gülleri duymaya çalışmış ama inandıkları da, ben için seni bulmak, dakikalığına bir güllü görmeyeceğine inanmışlardır."

Zeynep Hanım Diana'dan bir cevap beklemeden öyle boş toprağı işaret etti. "Sokrates bir hafta önce işte tam burada ekiliydi. Otm Mary'ye armağan etmesi düşündüğünden, bunları ekilme için senin bir arkadaşına yolladım."

"Böyle bir açıklamaya gerçekten ihtiyacım vardı doğrusu. Ne sürprisim ama! Neredeyse kaçıp gidecektim yanından."

"Ba arada sana bir izdir barınmış oldu, Diana. Ne pembe, ne de beyaz yalan vardı çünkü, yalan yalandır. Ama eğer bir yalan, kendinden kat be kat daha büyük bir yalan ortaya çıkartırsa, senin gülleri duymaya çalıştığın yalanın mesela, o zaman hoş görüle-

bile anarım. Yine de serden döner diyor ve beni anlayıp kapılı
mam istiyorum."

"Onam yok," dedi Diana gülümseyerek.

Kapıya vardıklarında, "Yarın sabahki derisi saat 15:31'e orada
yeter," dedi Zeynep Hanım. "Ama saat dokuz buçuk gibi orada
bekle beni. Şöyle seninle güzel bir Boğaz turu yapalım, ne dersin?"

"Müthiş olur dersin."

33

Bayüleyici bir İstanbul gezintisinin ardından deni üstüne ka-
dar biraz dinlenmek için odasına çekilmişti Diana. Hâli geçirdiği
günün etkisindediydi.

Zeynep Hanım onu sabah erkenden odasından alıp ve Ortı-
köy diye aralan küçük bir sahil semtine götürmüştü. Orada önce
gözetme yemakler, sonra küçük bir teknayla tarihi caminin önün-
deki iskeleden denize açılmışlardı.

Boğaz'ın dungun, mazmaza sularında, Avrupa yakası boyun-
ca Yeniköy'e kadar yol almışlardı. Oradan Arpa yakasına geçerek,
Marmara Denizi'ne doğru derinleşer ve asırlarda kapalı kalık-
tan sonra birkaç yıl önce halka açılan Kız Kalesi'nde öğle yem-
ağı yemaklerdi. Açlında gözetmeyle yemek faslası hallettiklerini du-
yulmuştu Diana; ama sofraya bürben ardana gelen Osmanlı masla-
hının seçme yemaklerine ıtırı edememişti.

Zeynep Hanım deni üstüne kadar Mary ve güller hakkında ko-
nuşmaları yasakladığı, Diana da geçmiş bir gülsü gülsü de olsa unat-
mıştı inlediği için, pek fazla konuşmamışlardı. Ama bol bol gülsü

ve hatta yemeli boyunca bir ara bahçelerine fikri anlatma yarışına girmişlerdi.

Bu gerinin kosurunu olabildim için Zeynep Hanım'ın her de-
tayı duyduğuna gölemlenmişti Düna. Gün boyunca öylesine
el üstünde tutulduğuna kusretmeye ki, Zeynep Hanım beni yine
May'yle mi kayıttadı acaba, diye düşünmeden edememişti.

Düna ders için bahçeye merkeş, gün boyunca süzük gülen
Zeynep Hanım'ın yine "güllerini dayıma sanan"nın cildiyetine ba-
rınup bürünmeyeceğine merak ediyordu.

Saat tam derin başlayacağı dakikayı gösterdiğinde, Zeynep
Hanım'ın sesini işitti:

"Hiç vakit kaybetmeden bahçeye geçelim."

Düna hızlı adımlarla bahçeye doğru yürüyen Zeynep Hanım'ı
takip etti. Bahçenin ortasına geldiklerinde, yolun kenarında daha
önce görmediği büyük bir sakı dikikamı gördü Düna'nın. Sakıda
ailete iç içe geçmiş, sarmış güller gibi birbirine dolanmış iki ayrı
gül fidanı vardı. Fidanlardan birinin üstündeki gül kırmızı, diğ-
erindeki ise beyazdı. Kırmızı gül dimdik duruyor, beyaz olansa hafif
bükülmüş yere doğru büküyordu. İki gülün dalları ve yaprakları bir-
birine öylesine karışmış ki, saplarına dikkat edilmediğinde, ayrı
fidanın iki farklı renkte gül verdiği zannedilebilirdi.

"Sokratın bu mı yolu?" diye sordu Düna.

"Hayır, sakının üstünde ismi vardı."

Düna eğilerek sakıya kasırmay ismi okudu:

"EFES... Bir antik şehir değil mi?"

"Aynı öyle. Bir zamanlar bugünkü Selçuk civarında kuruluy-
muş."

"Oradan mı geldi bu sakı? Gözdeğirmen hadımla bahçedeki
büyük gül sakıda değil, onları da bahçeye mi eklettiklerini?"

"Doğru, Efes'ten gelmişti. Bir süredir içimdeydi, ama dün gece
bahçeye aldık onu. Efes güllerinin bahçeye ekilip ekilemeyecekleri
se tamamen onlara bağlı. Uç gün süzleri var. Ya buraya ekilecek-
ler ya da Efes'e geri yollanacaklar. Bir sınav vererekler anlayacağız."

Düna artık Zeynep Hanım'ın söylediklerine şaşırmanayı öğ-
renmişti. "Nasıl bir sınav?" diye sordu, sanki güllerin bir bahç-
ye ekilmekten önce sınav vermediklerinden daha doğal bir soru yor-
muş gibi.

"Bu bahçedeki güllerin en büyük özelliklerinden biri, renkleri,
dilleri, boyları ne kadar farklı olursa olsun, birbirleriyle büyük bir
ayrım içinde yaşayabilmeleridir. Kavgı, kışkırtık ve kibardan bir-
birleriyle anlaşarak bir havayı süzeler burada. İşte bu sebeple, bah-
çeye yeni bir gül ekirken çok seçici davranıyoruz. Güller birbirin-
den etkilenir ve zamanla çevrelerindeki güllerin hâline hâllenirler.
Bunun bunu anlatan güzel bir atasözümüz var. Üstün tarıma baka-
bakalarız. Bu yüzden bir gülü bahçeye ekmeden önce, diğer gül-
leri kötü yönde etkileyip etkilemeyeceğine bakarak isteriz."

"Hale Efes Gülü'nün çok özel bir durumu var. Bu da başlı gül,
birbirinden çok farklı özellikler taşıyan iki ayrı gülün aynı sakı-
ya ekilmesiyle oluşmuş. Zamanla köklerinin iç içe geçmesiyle, at-
tık onları bir daha ayırmak mümkün olmuyor. Sürekli çatırpa
hâlinde. Onları bahçeye ekilebilmesi için önce bize tek gül ek-
bileceklerini kanıtlanmaları gerekiyor."

Zeynep Hanım dışarıdaki güderik Efes Gülü'nü şöyle bir süzüp
süzüne derinle etti:

"Bu pek de kolay olmayacak anlaşılır. Eni de aynı yöre ve
topaktan gelmelerine rağmen, köklerine bakıldığında çok farklı.
Güllerden kırmızı olan, Efes'teki Artemis tapınağında ekilmiş."

Beyaz eları yine Efes'teki Meryemana'da. Kırmızı gül, kimsiden olca tanıca Artemis olduğuna inanıyor ve sadece bu isimle çağrılmak istiyor. Beyaz gülün ise bir isim tescihi yok. Ama bu son Meryem diyoruz."

"Olca tanıca mı dediniz?" diye sordu Diana kızıla bir senle. "Olca tanıca 'Diana' değil miydi? Hatta bir tanıcaanın ismini taşıdığı için arkadaşlarını sık sık bana 'tanıca' yakıştırmaya yararlardı."

"Doğru, Roma mitolojisinde olca tanıca Diana'dır. Ounan İli nan mitosundaki karşılığıysa Artemis'tir."

Diana dışıncelere daldığı kızı bir sessizliğin ardından sordu:

"Bu güller nasıl bir çatırma içindeler peki?"

"Anılarında geçen konuşmayı aktarmamı ister misin?"

Diana, Zeynep Hanım'a belli etmek istemesi de, Artemis-Meryem diyaloguna mutlaka dirmek istiyordu.

"Tabi, dinleyebiliriz, neden olmasın?"

Zeynep Hanım sakunun dibine oturdu. Diana da aynısını yaptı.

"Efes Gülü, izin verirken seni dinleyebilir miyiz?" diye sordu Zeynep Hanım. Ve bir süre sonra Diana'ya dönerek, "Artemis, 'Benim adım Artemis!' diye uyardı beni," dedi. "Madem o öyle istiyor, ben de Efes Gülü'ne iki ayrı isimle hitap edeceğim. Konuşmalarına aynen aktarmaya başlayorum, hazır mısın?"

Diana'nın gönderisi 'huzuru' aralarında kapatıp açması üzerine, Zeynep Hanım, Artemis ve Meryem arasında geçen konuşmayı aktarmaya başladı:

"Daha nazik olamaz mıydık?" dedi Meryem. "Dine hangi isimle hitap edildiğinin pek bir önemi olmasa gerek."

"Ne demek önemi yok," dedi Artemis. "Benim bir ismim var!

Dilden dile dolaşan, yerde ve gökte anılan bir isim var benim. Ar-ti-mis!... Nam aldığım tanırlar arasında. Güzelleri güzeli, ala tanıca Artemis'im ben. Ben bir çiçek değilim senin gibi. Çiçekler tapınacağın sâdeleri olabilir ancak."

"Ne çok 'ben' diyorsun!"

"Derim, ne olacaktım. Artemis 'ben' demeyerek de kim diyor? Senin gibi olmalı bir çiçek mi diyorduk?"

"Hep aynı şeyi söylüyorsun: Sen bir tanıcaan, ben bir çiçek. Oyna geçceği sen de biliyorsun."

"Neymiş geçecek?"

"Boş ver, seni üzmem isteniyorum."

"Sen mi! Sen mi üzmemişim beni? Hah hah ha!... Bir çiçek Artemis'i üzecekmiş! Hadi ne olur danma, üz beni."

"Ama sen önce yüceldiğinden söz et bize bence. Artemis'in kim olduğuna anlat, seni bu kadar mağnır yapan şey nedir, onu anlat. Anlat ki, bütün bahçe bilsin."

"Çok saçma. Yüce Artemis'i kim bilmez ki? Beni kim tanımaz ki?"

"Senin tapınığında değiliz, Artemis. Baran bir gül bahçesi. Güller seni tanımıyor olabilir. Yüce Artemis'i tanımak onların da hakkı değil mi? Sen bilirdiğin çok büyük! Lütfen, kimsinden bahsederek şırdelendir bizi!"

"Bu kez doğru söylüdes, çiçek. Evet, büyüdüğünü daymak herhesin hakkı. Yüce Artemis'in kim olduğuna güller de bilmez. Şimdi senen ve dinleysin söyleyem..."

"Ben tanırlar tanrı Zeus'un kızı Artemis! Efes'te yaşadım. Efes denince akla ilâ benim tapınığın gelin, Meryemana'daki o büyük, eski püskü ev gelmez yani. Yırpılır boyunca dınyanın yedi harikaundan biri olan görkemli evimde beni tapınmaya gelenleri

güzelde ben. Bir karınca sürüsü gibi gelirlerdi insanlar, bendeni siyah benim için gelirdi çok uzaklardan. Bana övgüler yağdırıyor, beni yüceltiyor, bendeni övmeye gelirlerdi. Birbirlerini sen mi gelirdi. İpe jandri arıdan mı çiçek, Artemis'in yüceliği? Ben ve senin gibiden koparıp vasolara takıptan insanlar benim kapım da bu kılıbı okurlardı. Ey bahçe gülünü, sen de dırdırdan, değil mi? Artemis'in dogasına artık sen de öğrendi mi, değil mi?"

"Tam senden duyup bu beklediklerimi söyledin," dedi Meryem. "Senden kendini anlatmanı istediğimde, sen, babamın kim olduğunu, vatanı göçmenlerden ve seni övendilerden söz ettin. Oysa bendeni hiçbirini sormamıştın ben. Senin kim olduğuna sormamıştım sadece."

"Zevce çiçek!" dedi Artemis. "Ne demeye çalışıyorsun sen? Büyüklüğümü ve yüceliğimi sormamış mıydın? Ben büyük ve yüce olmasın bendeniz insan öğrenir miydi benimle? Dilleri kurupana kadar övdüler miydi beni? Eziyet ettiler miydi?"

"Akl sen onları ezirsin, ama bu gerçekğin farkında değilsen ne yapıyorsun?"

"Kuşaklıktan ne dediğini bilmiyordum sen."

"Evet, akl sen onları ezirsin! Artemis ne ki! Halkın önce pekişilendirip sonra da tapmaya bir hayal sadece. Söyle, yalan mı? Artemis'i ortaya çıkaran halk değil mi? Önce nihilerinde tapaklı bir güc, bir güçlük, bir yücelik hayal edip, sonra da övgüleriyle seni pekişilendirdiler küpünsemediğin o insanlar, değil mi? Sonradan seninle bağlanmış olmalarına aldanma sakın, seni onlar eptirirler, övüklerini onlar beklediler, senin onlar bönükler. Övgülerin ama, başınan bir varlığı yok senin. Sen onları sayısında "sen"im unak. Onların övgüleriyle, tapınmalarıyla, çökmeleriyle varısın. Başkalarına bağlanmış sen!"

"Hakkı aptan zevce! Çiçek! Sen önce kendinin ne olduğuna bak. Sen kimin ki bendeniz böyle konuşabiliyorun?"

"Evet haklısın, ben öyle büyük bir şey değilim belki. Ama bir gülsen... İnsanlar beni övdüler de bir gülsen, övmeseler de. Herkes benim için deli olsa da bir gülsen, yarana hiç kimse uğramasa da. Sadece bir gül. Dedim ya, büyük bir şey değil, sadece bir gül... Ama gül ne demek bili misin sen, dostum? Güllü, övgülük demek! Başkalarına övgüleriyle varılmırmış, peçmesiyle pek olumamak demek. Yanış arıdan, ben de insanları severim; beni eziyet ettiler, beni kökümün altına isterim. Ama burra, onlara kokumu verememek için isterim yalnızca."

"Evet, belki senin tapınağına gelenler kadar çok eziyetçisin olmanmış benim. Belki Meryemana'ya uğrayan çoğu karıse ondaki o küçük güllü fark etmemişti. Ama insan, arıdan arı elin da beni görebilen dostlar da vardı. Ama sana tapınmaya gelirlerdi bir tatma ondan sakın."

"Nasıl tutabilirsin ki, komik çiçek. Bana gelenler birledeydi."

"Hattırıyor musun, günışli günlerde sana akın akın kapınlık gün gelince bir bir terk etmeye başlıyorlardı seni. Kaç iyice batırıncı da hiç kimseyi bulamıyordun yanında. Gururun seni yalnız bırakıyordu ve o kara gururun yüzünden ağlıyamıyordun bile. Bahardaki övgüler seni ne kadar yükseltmişse, sonbahardaki düşüşün de o denli yükseltikten oluyordu. Harman doğmamı yetle bir edemiyordun seni."

"Sonbahar hep öyledir."

"Oysa bir gül için bu böyle mi? Bir gül için, gül demek, yarınca demek. Gülsu demek, babara hamrık demek. Hem bu güllü eziyet edilerdiler sana tapınmaya gelirlerdi gül vatanı dışlarında. Tapınat kendileri için tapınat yalnızca, oysa beni eziyet edenler benim ko-

kuşu için geldiler. Karşında kuşçuklularını beklerken onlardan hiç. Bu sevgi olmasın; sevgi severken kuşçukluları, bayırda.

"Üçüncüm dostum ama, sana tutkulu bağlanırlar bir gün sen terk edersin. Çünkü onlar sana değil, kendi tutkularını taşıyorlar yalnızca. Ve bir gün gelecek, o tutkulan başka bir tanrıya bulacak. Senden daha güzel, daha güçlü bir tanrıya! İşte o zaman sen unutulacaksın. Kendi onların övgüleriyle var ettğin için de, unutulduğun zaman yok olup gideceksin."

"Hayır, ben sonsuza kadar yaşayacağım. Ölümle olan senin, unuttun mu?"

"Evet haklısın, ben ölümün değilim. Bir gün solacak ve toprak olacağın. Olacağın, ama haritan sen bulmayacak!... Çünkü o toprak başka bir güle bedel olacak. Beni kokum için seven dostların hiç, hiç kimse aramamayacak kokumu. Hiç kimse ölmüş bir gülin hâlâ buram buram güzel kokular saçabildiğine ihtimal veremiyor. Ama dostların uçup gittiği havayı soluduklarımda, yüreğimde gül gül bir gülümseme belirecek. İşte o zaman 'Ömrünü bosa gitmemiş,' diyeceğim kendi kendime. 'Gül verene kadar yaşadığım kasırlık bayırda değilmiş,' diyeceğim. 'İyi ki sade bir gül olmakla yetinmişim,' diyeceğim."

"Dostum gel, sen de bir gül olmakla yetin. Gerçeği ötmeyi bırak. Gül yürünü aç. Beni duy, bir el benimle. Gel hadi, bulacağın-dan sıkımsın karnamın isteyeğim. Hemen şimdi! Görmüyor musun, sabırsız güllere en gözbebek kapılar bile dar geliyor."

"Ben bir gül değilim," dedi Artemis. "Bir tanrıçayım ben!"

"Eğer takıntı o büyüklük maskesi seni rahatlatsaydı, hiç durma, takmaya devam et. Sırekli 'Ben!' demeye devam et. Ama bunun bir bedeli olduğuna da bil. Bil ki, sürekli 'ben' demenin bedeli, de benliğini unutturmaktır. Bir gül olduğuna unuttürün."

"Bilirsin! Taş kadar! Şu çiçeği bağrımdan al çabuk!"

"Bilmiyorum, artık ayrılmamazi istediğin değil," dedi Meryem. "İstedi de istemesek de birlikte yaşamak zorundayız. Ve bu dar sokakta iki ayrı sen olarak kaldığını düşünce, içimde buzer bulduğum gibi, diğer güllerin de huzuruna kaçacağı. Hatta insanlara bile... Ben koklayın her insanın içine birbiriyle çatışan iki ses olarak düşeceğim. Bir sen konuşacaksın, bir ben, bir Artemis, bir Meryem. Bazen de ayrı anda konuşacağız. Sakımsızdaki garaltı yetmiyormuş gibi, garültüme bir de insanların içine taşıyacağım. Oyna ve onları ne de kendimizi mutlu etmeye hak-karar var."

"İnsan eğer elimde olsaydı, ufk acrinde tek ses olabilmek adına, 'Ben Artemis'im!' diye ilan ederdim herhise. Ama yapamam! Bir gül olduğuna bildiğim için değil sadece, senin de bir gül olduğuna bildiğim için yapamam. Belki kendimden vazgeçebilirim, ama sendan da. Çünkü bir gülin güzelliğini sana bakarak gördüm ben. Kendimi sana bakarak bildim."

"Bu olanakın!" dedi Artemis. "Ben Artemis'im, sense ayrı bir çiçek."

"Artemis, sen ayrılanı koruyucusuymuşsun daydığuna göre. Ayrıca okumu, umuzun gelen tath bir ölüm sunmak için kullanmış-sın. Doğru mu buldun?"

"Tabii ki."

"Peki öyleyse... Madem ki ben ayrılm, öyleyse kora beni. Beni senden kora. Herken şimdi. Olmaya çıkan payına tak ve en tath ölümü sen kendine. Ölümle, yok olmayacaksın. Artemis zaten vâdî sahibi değil ki, yok olsun. Ama benliğin o tath ölümle koruyduğunda, sen, bir gül olarak dirileceksin yeniden. Bilmiyorum kolay değil ama yapabileceğin."

".."

"Hadi söyle, tutma kendini. Bir gül olduysun sen de anımsayın, sen, yunuscu musun?"

Zeynep Hanım onun bir süre sessiz kalış. Ardından Diana'yı dönerek, "Artemis Meriye'nin bir cevap vermiyor," dedi.

"Hiçbir şey söylemedi mi?"

"Hiçbir şey," diyerek ayağa kalktı Zeynep Hanım. "Sanırım bu görüş yeter kırm. Yarı sabahki döndüncü ve son denemesi saat oldu bir göz."

Buğa nihu olmak üzere, her yerinin uyuytuğunu hissediyordu Diana. Söylence istediği çok şey vardı. Ama sessiz kalmayı be-
cih etti.

34

Beyaz geceliği üstünde, otele bir numaralı odasının önünde duruyordu Diana. Zeynep Hanım'ın, geçici bir vakti kapısına dikilen davetsiz bir misafiri vereceği tepkiyi kestirmeye çalışıyordu.

Üç saat daha bekleyebilse, Zeynep Hanım'ı ayarlamak ve ona rahatlık vermek durumunda kalıyacak, bütün sorunlar istediklerini buluşta sona erecekti. Ama o zamana kadar yatağında bir o yana, bir bu yana dönmeyi gözlemliyordu. Bir kaç kez hafifçe varda kapıya.

Zeynep Hanım üstünde beyaz bir gecelikte kapıyı açtı. Diana'nın gözleri bir an onun kendisinininkine çok benzeyen geceleğine takıldı. Tıpatıp aynıydılar.

"Çok özer dikin sizden. Belki yatağınızı, belki kışkırtın-
nı çigneyorum. Ama bir türlü uyuyamadım. Sıcak odalıka kışkırt-
mam geliyordu. Ama zamanın geldim belki de."

"Yatmak üsreyden. Saat geçenin biri. Bu saatte değil benim
gibi bir duyanın, hiç kimenin kapısı vurulmaz."

Zeynep Harun sonuna kadar hıklıydı, ona kızıyordu. Yer yer, aklı da içine girerdi, dedi içinden.

"Bunun için gel," diye ekledi Zeynep Harun.

"Ama siz arıncınız."

"Gecezin bu saatinde kapıma dayanmanın sizin için ne kadar zor olduğunu bilmediğini mi sanıyorsunuz? Ama yaptın. Çünkü o, bir yataklı ayırmak buraya gelmekten daha zor geldi sana. Böyle bir kimsede her zaman düşünmeye değercek şeyler söyler. Hadi, gel."

Diana başı önde, gece lambasının aydınlattığı odaya yavaşça adanmıştı girdi.

Bahçeye bakan pencerenin önündeki sandalyelere karşılıklı olarak oturuldu.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedi Diana.

"İlâ ne kumandan başla, getirin getirin."

"Mary," dedi Diana. "Mary ve ben... Mary.. Akıldan hiç çıkmıyor. Biliyorum karıştırmamız çok arı kaldı. Kim bilir, belki de yarı. Ama bu bahçede yapıldıklarım..." Sustu. Kısa bir sessizliğin ardından devam etti:

"Şimdi tanıyana kadar, Mary'nin bir deli olduğuna inanmıştım kendimi. Diğer bütün olasılıkları bir kenara itmiştim. Mektuplarında güllerle konuşmaktan bahsediyordu ne de olsa. Ama kendimi ona butunıyla kapamamı asıl sebebi bu değildi sanırım. Annesinin gözlerini korku ve endişe içinde geçirmesine sebep olmuştu o. Bunun yanında, Mary'nin mektuplarını okurken ben şeyler hissetmiştim. Kendime bile tarif etmekte çekindiğim, beni yakıp yıkmıştımdan korktuğum şeyler..."

"Ne gibi?"

"Sanki Mary benim olmak isteyip de olamadığım kıpydı. Annesine çok benzediğini hissetmişim."

Diana bir an iç geçirip devam etti:

"Bu kimsenin annesine benzermesinde bir sakınca yok elbette. Ama herise bir yapıda anneveenden ayrıldığı hâlde, ona, yirmi beş senesini annesiyle geçirmiş olan kütenden daha fazla benziyorsa, bu diğer iki için epey zor oluyor. Üstelik o, kan, annesini tam ona karşıtmeye başladığı bir dönemde kaybetmişse. Üstelik, annesine bir kez bile ilerde tipki onun gibi biri olmak istediğini söylemeye fırsat bulamamışsa..."

Diana'nın gödesi dolmuştu. Zeynep Harun sandalyesini onun yanına çekti ve ellerini sücra tuttu.

"Anladımın yarımını... Ama hiç anlamı; öyle bir anın kimsenin söylemek isteyip de söyleyemediği her şeyi bilir zaten."

"Buraya gelince fark ettim ki, benim anneveenden almamaya didiğim şeyleri Mary'nden almalı. Benim onun gibi olamamam sebebi de işte bu."

"Niçin Mary gibi olamadığını düşünüyorsunuz ki?"

"Annenin, 'Kendini özel hissetmek için ihtiyacı olan tek şey kendisinin,' dardı. Ama ben bunu anlamak istemedim. Her başka şeylere ihtiyacı daydım: ilgiye, övgüye, gösterişe... Kendime kendime özel hissetmemi sağlayan bir şey."

"Beğenmeden yaşayabilecek bir değildim ben. Şehrini gördüğü anı sevirdim. Başkalarının gözündeki 'ben'i sevirdim. Belki de akl bu yüzden, en büyük düşümden, yarı oluştuktan vangiçtim. Başarılı bir avukat olarak çevremden daha fazla takdir göreceğime biliyordum çünkü."

Diana derin bir nefes aldıktan sonra devam etti:

"Mary'nin annesine yandığı ille mektup beni anlatıyordu sanki. Mary'nin çevresinden gördüğü aynı ilgiyi, onun bu ilgiye rağmen mutlu olamadığını, bakılan yüzünden en büyük düşünden vangiçmek üzere olduğunu anlatıyordu."

"Bak, göndün mü," diye süz giridi Zeynep Hanım. "Mary de benim şeyim yatacam. Sadece sen değil, bir elyanda hepimiz çevre müden kabal görmek için kendimizi odun vericek."

"Ama Mary sonunda kendi dışıma kovulmasını istediğini, başkalarının beklentilerinin esiri olmama benim gibi."

Zeynep Hanım tam bir şeyler söyleyeceği sırada Diana devam etti:

"İki derne, San Çiçek'i dinlerken ne düşündüm biliyor musun? Sanki San Çiçek Mary'yi, Venus ile ben! Sonra bir de Artemis ile Maryem var tabii ki."

Diana bir an durup, Zeynep Hanım'ın, kundağı bu paralellikle ne bir tepki verip vermeyeceğine baktı. Onun yüzündeki ifadenin değişmediğini görsünce sözüni sürdürdü:

"Artemis'in karşılığı Diana olduğu için söylemiyorum bunu. Ya da Maryem ile Mary arasındaki isim benzerliğinden dolayı söylemiyorum. İnsan, açıklanmadığını rastlantılar üstünde fişli kafa yormamayı çoktan öğrendim artık."

"Ama kafa yormanı gereken bir şey var. O da, benim tepki Artemis gibi, başkalarına bağımlı olduğum gerçeği. Ve bunu gizleyebilmek için de, tarıncı maskesiyle dolayan bir zavallı olduğum gerçeği!.. Lütfen söyleyin, hakur muym? Kendim ve Mary hakkında yazılmıyor, değil mi?"

"Diana... Hem Başkalarından şikayet ediyorsun, hem de kendin bir başkasına şikayet ediyorsun. Unutma ki, senin için ben de bir başkasıyım."

"Hayı, Zeynep Hanım, Mary sizin 'bambakla' biri olduğunuz söylüyor ve ben de onunda aynı fikirdeyim. Lütfen doğruyu söyleyin bana, kendim ve Mary hakkındaki hissemükilerimde yazılmıyor, değil mi?"

Zeynep Hanım bir süre Diana'yı peşlat dolu gülerle süzdi.

"Özellikle şuna söyleyeceyim kızım, önce kendine bakmalıs ediyorsun. Hiç burun kusarsın değil. Kusarsın olma konusunda da değil. Ayrıca senin de dediğin gibi, herkes beğenilmek ve yapıldığı çevrede kabal görmek ister, bu gayet doğal."

Diana Zeynep Hanım'a deni olmama gülerle baktı.

"Feli ya kendi hayatımın değil de, başkalarının bizim için seçtiği hayatı yaşıyoruz! Bu mu doğal olanı?"

"Ne ben ne de bir başkası senin yaşamını yargılamak hakkına sahip, yastım. Evet, gülen duyulabilen için sana öğretilmek yapıldım ben belli. O konuda sana bel bel öğit verebilirim; babacda, şuna yap, buna yap, dayebilirim hiç durmadan. Çünkü güleni dayma sanatı benim bildiğim, senin bilmediğin bir şey ve sen benden önce sana öğretilmeni istedin. Ama bana kendini sonra Diana... Ben sen bilemem. Ve hiçbir zaman da seni sana öğretemem."

"Mary'ye gelince... İnan bana, onun hakkında yazmaktığından çok daha acı biliyorum. Seni ne kadar gördüysem, onu da o kadar gördüm. Ama tanıdığım kadarıyla çok cesur bir kız o."

"Bir de," diye ekledi Zeynep Hanım. "Senin kadar gürlü."

Diana gülmüdü. Minnet dolu gülerle Zeynep Hanım'ın gözlerinin içine baktı bir süre. İyi ki kapıyı çalması, diye düşündü. Odasına dönmek bir içinden gelmiyor; Zeynep Hanım'ın yanında kalmak, sabaha kadar onu dinlemek istiyordu.

Ama bu neyi değiştirdi ki? Annesinin yanında yirmi beş sene kalmama mıydı?

Gözen saatine kaydı.

"İminle ben gitsem iyi olacak artık. Geçerin bu saatında bana zaman ayırdığını ve söyleşdiklerim için size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Ben bu soy paşamdan," dedi Zeynep Hanım, Diana'yı geçirmek üzere ayağa kalkarken. "Ama hâklesin, artık biraz dinlenmek iyi olacak. Son ders, derslerin en zorudur çünkü."

35

Hava ufuk kararmıştı. Diana bahçeye indiğinde, ders saatine hâlâ 19 dakika vardı. Bu sabah güllerle biraz yalnız narsan geçirmek için erken uyanmıştı.

Tam bahçeye girmek üzereyken, teni adamlarla yakaşan birinin ayak seslerini duydu. Hiç de Zeynep Hanım'ın gelişiye benzemiyordu; o daha önceki buluşmalarını hep tam zamanında gelmişti. Ne bir dakika geç, ne bir dakika erken. Ayrıca adamları ağır ve sessiz olurdu. Oysa gelenin adamları güderik bir konuşuyor, otelin portekelerinden çıkan taktı taktı seslerden neredeyse koştığını andırıyordu.

Gelen Zeynep Hanım'dı. Yüzü kan teni içindeydi.

"Diana, biliyorun," dedi titreyen bir sesle, "bana kendini çok hatırlamıştı ama..."

"Yoksa, yoksa Mary!?"

Zeynep Hanım başını öne eğdi.

"Ne oldu? Lütfen, bittü bu soy olmadığın söyledin bana."

"Mary anamaj. Ben uyuyordum. Neyse ki menaj baskımı. Çok acil bir durum çıkıncı ve hemen San Francisco'ya gittim. Greek'ı getirdim."

"Aman Tanrım! Annemin hastalığını haberi almış olmalı. İlk uçakta eve dönmeliyim."

Eve mutlaka Mary'den önce varmalıydı ama, bu pek de mümkün görünmüyordu. "Umarım annemin ölümünü öğrenmemişti," diye meraklandı. Hayatını annesine kavuşmaya adanmış bir kız acaba annesinin ölümünü öğrenirse ne yapardı? Bu an akılda dâgen bu soru Diana'nın haykırını içertmeye yetmişti.

Tek tesellisi, Mary'nin "acil bir durum," demiş olmasıydı. Mary bir mesar görmek için bu kadar acile atıyordu herhâlde.

"Aldersinin, hemen hatırlanmış lüzum."

"Tabii yarım. Ben de ilk uçakta yer ayırtayım sana."

Diana otelde açılan kapıya yönelmişken birden durdu. Gerçe deneyi hush adamları bahçenin ortasına doğru ilerledi. Sarı Çiçek'in yanına varınca dü göktü. Parmak uçlarıyla onun taçyapraklarını okşadı ve "Habibim Sarı Çiçek," dedi. "Bence de bir gülsü gül yaprakı, kokusuzdur her şeyden önce."

36

Neyse ki öğlen kalkan uçağa yer bulablmışlar ve tam vaktinde havaalanına varmışlardı.

Diana pasaport bünyesine girmeden önce Zeynep Hanım'a sordı.

"Her şey için çok teşekkür ederim size, burası karışıkla rusi edeyebilirim, bilmiyorum. Yarıyorda hayatının en güzel günlerini geçirdim belki de. 'Belki' diyorum; annemle tanışmayı istiyordum, onunla sadece 'belki' denemide yetindığını anladım."

"Kendine teşekkür et, güzel kıran. Bu haftayı özel yapas, ne ben, ne de yanına kalan derdinizde. Bu haftayı özel yapan şey, senin güllerin karışına geçme yürekliğindi. Bunu hiç kimse bir başkasına veremeli."

"Sen buraya iyi öğrenime gittin, birçok şey bilen bir olarak geldin. Ama bu özelliklerimin hiçbirini sana güllerle bulak veremektir de koymada. İnan bana, bu hiç de kolay değildi. Daha iyiye, iyiyi tek etime cesaretine sahip olmalıydım ya da. Seni buraya salıyım."

Diana gülmeydi.

"Tabii ki seni hak ettiğini düşünmesem de, seni tanımalıyım çok gülmeli. Bilen ki, kalbini burada bırakıyorum. Ve bu gün gül bahçemler etrafı dönererek, yarım kalan dersleri tamamlayabilmeyi umut ediyorum."

"Bu her zaman kalbimin olduğu yerdiydi, Diana. Eğer kalbin buradaysa, hiç ümitsiz. Bedenin bahçeden ne kadar uzakta olmasın olsun, dersler tamamlanır, bundan hiç şüpheli olmuyor."

Zeynep Hanım çantasından küçük bir parfüm şişesi çıkarır,

"Azeriden paketlenmeye fırsat bulamadım. Bahçedeki güllerin kokusundan harmanlanarak elde edilmiş bir esans bu. İçinde, Sokrates'inkyle benzerlikte tam yün-farklı koku var. En büyük özelliği, her kokuya bu başka kokusu. Sana da çok yakışacak."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum... Benim için tahmin edemeyeceğini kadar anlamlı bu. Ama benim size bırakabileceğim bir hediyem yok ne yazık ki."

"Bakalım bile. Misafirim olman bana verebileceğin en büyük armağandır."

Diana tam Zeynep Hanım'ın yanından ayrılmak üzereyken, onun gel-gül parıldayan gözlerinin içinde bir an annessini görür gibi oldu. O anda çantasına yere bırakıp Zeynep Hanım'a son bir kuz daha sarıldı.

"Anneme o kadar çok benziyorsunuz ki..."

Zeynep Hanım Diana'nın kulağına eğilerek, "Bir gün sen de güllerin duyacağını yarım," dedi. "O zaman bunu bir mucize olarak görece uykun; bu sana hayatın her anının bir mucizesi olduğuna inanıtınar. Sadece güller değil, her şey konuşur çünkü."

37

Yolcular ne yapacaklarını aşırıyor, pilotun emriyle beklemek bir şey olmadıkları anona etmesini bekliyorlardı. Uçak bir eli metre yukarıda, bir yüz metre aşağıda hata boşluğunda gidip geliyor, karutları kopacakmış gibi sarılıyor, alçalışınan daında duyulan her mekanik ses, Diana hariç herkesin yüreğini ağzına getiriyordu.

Kalbin dolabından gülmüşünü alabilmek için, "Kemerlerinizi Bağlayın!" uyarı lambasının sönmemesi bekliyordu Diana.

Sonuçta yak arının! Emniyet kemeri çıldı. Diğer yolcuların ve uçağın arkasında oturan hosteslerin bakışlarına aldırılmamasın ayaga kalktı. Tam o anda uçak şiddetli bir şekilde sarıldı ve kendisini yanındaki yolcunun kucagında buluyordu.

"Çok akidesini."

"Bir yentimi incele-bledimdir bayan, oturanma iyi olur," dedi yaşlı adam.

Hostesler de uyardı oturanma işaret ediyor, yolculardan bazıları kulaqlarını çevirmiş, "ne yapmaya çalışıyor bu ki?" der gibi ona bakıyorlardı.

Tekrar doğmuş dolaba dibindeki çantasına sığınmaya çalış-
tı. Çantası gibi kopmuş ağırlayan çantaların yollarının kadısına
düşmesi an meselesiydi. Neyse ki kanunî belası çantasına alâhîde
sarılmış. Uçağın sarımsımsın halifeliği ardan kılıpıp eğni buğay
harikeler yarattığı kılıpıde:

Annem,

Bir şey sormak istiyorum sana...

Mary benden önce doğmuştu, değil mi? Benden önce yunmuş, ik ko-
nuşan o olmuştu, değil mi?

Neyse ki şimdi de benden bir adım önde. Belki de ben bu satırları
yazarken o senin yanına gelmek üzere.

Azıncı sana çok daha önce kavuşman hak etmişti. Mary. Seni benden
daha fazla hak etmişti. Seni deliler gibi seviyor.

Tanışıklık, ben de seni çok seviyorum, em az olsun kadar. Ama o
seni senin kızı olmanın tadını hiç bilmeyen sevd, senden hiç ayrı-
lmak istemiyor, korktuğunda kollanına sığınmaktan, iki göğsünde hiç uy-
yamadan sevd. Sen hep "Sevgi, sevgi değildir: seven karşılık beklerse"
derdin ya.

Şimdi soruyorum sana anneciğim. Bu durumda senin kızı olmayı han-
gimiz daha fazla hak ediyor? Mary mi, ben mi? İvan, cevabı duymaktan
korkuyordum artık. O benim kızım. Hep onu takip ettiğime göre, bel-
ki bir gün ben de senin kızı olmayı hak edebilirim.

Bugüne kadar onunla aynı kadın paylaşmamış mıydı ne de olsa? Anne-
si veya babası büyümek, girmemeden gördüğümüz ilgi, öykü sevd-
me, rüyalar, Zeynep Hanım ve gül bahçesi... Aslında bu oralamaya ba-
kılınca, çok yakında benim de bir güle konuşmam gerekiyor ama... Bu

pek de ille görünmüyor. Bilemiyorum, bir yolum olsa böyle şeylerin
sadece masallarda olabileceğini söylüyor.

Yine de kalem kımıldayan bir şey var, anne... Masal kahramanları tut-
mayacakları sözler vermezler, değil mi? Eğer gül bahçesinde anlatılan-
lar bir masalıysa, o halde Zeynep Hanım da bir masal kahramanı olma-
yor mu? Öyleyse sözünde durmak zorunda. Bana, "Bir gün sen de gül-
leri bulacaksın," dedi de.

Bilemiyorum...

Masal gerçek, korku-umut, Ben-Mary... Nasıl da iç içe geçiverdi her şey
Senin duymaya o kadar istiyordum var ki...

Küçük kız,

Diana

Evinde kalıp beklemekten başka hiçbir şey gelmiyordu zihinden. Kulağı kapı ve telefonda, nereden de olsa evin içinde dolunup durdu. Ne anıyan vardı, ne de soran.

Bu bekleyiş, gece yarısına doğru yorgun bedeni kanepede uyuya yirik düştü kadir öndü.

38

Kendisini kaspalamaya gelen otel şöförünü görür görünür sordu:

"Merhaba Paul, ben yokken otele annemi sormaya gelen biriyim mi? Bana çok benzeyen biri?"

"Bildiğin kadıyla hayır, Bayan Stewart."

"Otele bir uğrayalım, oradan eve geçelim."

Dikkatleri saydığı bir yolculuk sonrasunda otele vardılar. Önce otel personeline, ardından da ev çalışanlarından aynı yanıtı aldı. Annemi soran kimse olmamıştı. Bir ikisi olduğunu yitirdiği saklamak istediğinden, onlara, "Geçtiğimiz hafta içinde beni gördünüz mü?" diye sormayı bile denememiş. Seyahatte olduğu bilindiğinden, bu sorusu pek ciddiye alınmamıştı.

Mary'nin otele ya da eve uğramaması olması, annesini kaybettiğini henüz öğrenmediği anlamına gelebilirdi. Bu iyi haberi. Annesine de, annesinin ölüm haberini başka bir yoldan öğrenme olarak yüzünden içi rahat değildi Nana'nın.

Kapı zilyle ırkılarak uyandı. Kızarak Bayan Lopez'den önce kapıyı açtı. Gelen postacıydı. Aman uzattığı küçük zarfı alarak ka-
pıyı kapattı. Zarfın üstünde gönderenin ismi veya adresi yazmıyor-
du. Ama içinden bir his, dilinde tuttuğu bu mektubun Mary'yle il-
gili olduğunu söylüyordu. Zarfı telaşla yattı.

Annem,

Bugün San Francisco'ya vardım. Öldüğünü söylediler inanmadım.

Anneciğim, neredesin? Tam birtanıma kavuşacakken nemlere gittin?

Seni çok özledim. Sen de beni özledin, değil mi?

O hâlde gel al beni buradan. Sana yolladığım döndürücü mektuptaki ad-
resteyim.

Geleceğini biliyorum çünkü sen yaşıyorsun.

Gelmelisin...

Çünkü eğer gelmezsen, Babacığımın doğru söylediklerini kabul etmek
zorunda kalacağım. Sana bu dünyada kavuşamayacağıma inanmı-
şsındı kalacağım.

Ve işte o zaman sana kavuşmanın bedelini ödeyip ben sana geleceğim.

Mary

Başından aşağı kaynar sular boğandığına hissetti Diana.

"Aman Tanrım," diye mıldırdı. "Dördüncü mektup zarfında
değildi."

Zeynep Hanım'a telefon açıp, onu gelen mektuptan haberdar etti. Ardından, belki bir yerlerden çıkar diye kayıp mektuba evin her yerinde aradı. Antika sandık, annesinin odası ve kütüphanenin yanı sıra, bir mektubun hiç girmediği yerlere bile bakması- na rağmen, mektuba bir türlü bulamadı.

Akşamı doğru telefon çaldı.

"Selam Diana, mektuptan bir haber var mı hanım?"

"Her yere baktım, yok! Çıldırarak üsteırım."

"Endişelenme. Mary annesinden bir cevap alamayınca tekrar onu sarmayı deneyecektir."

"Herkese sordum burada, ne eve ne de dışarı gelmiş. Annemin öldüğünü kimsen öğrenmiş, hiç bilmiyorum. Bir çılgınlık yaptırmasınlar korkuyorum."

"Hayır hayır... Böyle düşünme. Annenden bir haber alamayınca en azından beni arayacaktır, korkma. Ben yarın sana acil pos-

tayla bir paket yollayacağım. Onu aç ve eğer Mary gelirse, ona ver. Ondan için küçük bir teselli olur belki. Sen de bu arada mektubu aramaya devam et, olur mu?"

"Belki de öyle bir mektup hiç yok."

"Zarh var dememiş miydin? Zarh varsa, mektubu da olmalı."

Dünya iki gün boyunca arayışı hiç durmadan sürdürmüştü, ama tüm çabaları yine sonuçsuz kalmıştı. Sen çare olarak annesinin mezarına giderek mektubun yerini sormuş, ama oradan da bir yanıt alamamıştı.

Eve dönünce alt katteki kütüphaneye uğradı. Yüzlerce kitabın bulunduğu rafları şöyle bir göz attıktan sonra, kalın kitapların arasından geçerken okuduğu Küçük Prensi'ni çıkıp aldı. Mary evden ayrılırken babusuna bıraktığı veda mektubunda, Küçük Prensi'nin neler sonra tekrar okuduğundan bahsediyordu. "Kitap tamamen değişmiş!" diyor. Hakkı mıydı acaba?

Üstündeki tozu alıp kapagını çevirdi.

Bir saate yakın bir sürede okumayı bitirdi. Duvana yaslanıp bir süre kitabın uğradığı değişim üzerine düşündükten sonra, sehpanın üstünde duran güldüğüne uzandı.

Sevgili Mary,

Biliyor musun, az önce Küçük Prensi'ni ben de tekrar okudum. Yıllar sonra ilk kez. Halden kitap tamamen değişmiş!

Sanırım ben de yavaş yavaş "bir gülden sorumlu olmayan" ne demek olduğunu anlamaya başlıyorum. Ama bu, gülünden gerçekken sorumlu olabileceğimi anlamına gelmiyor ne yavaş ki! İşte seninle benim ayrıştığımız nokta bu. Mary! Sen gülünden sorumlu olmayı başaramamışsın.

Gülünün kaybolduğunu benden çok daha önce fark edebilmiş onu bulabilmek için elinden geleni yapmışsın. Güllüne sahip çıkmışsın kocası.

Né düşünüyorum, biliyor musun? Keşke babam giderken yerine beni almayı da seni annemle bırakmayı. Keşke annem hayatını benim yerime sana adanmış olsaydı. Annem, hukuk eden sendin.

Yeni perisi anlamaya başlıyorum... Annem seni bana emanet etmedi aslında. Emanet, edilen bendim. Sana hırsızım olduğunu biliyordun o.

Doğruyu söylemek gerekirse, ben de biliyorum artık.

İşte bu yüzden buraya gelmişim. Anneme bu dünyada kavuşabileceğime tekrar inanabiliydim. Onun Tanrı'nın yanında olduğunu, Tanrı'nın da her an bizimle olduğunu hissedebiliydim.

Çocukluk günlerini anımsa... O günlerde sana annemin artık burada olmadığını ya da bilinmeyen bir yerde olduğunu veya ona bu dünyada kavuşamayacağına söyleyen başkalarına verdiği tepkiyi anımsa. "Mudala bir başka cevap olmalı!" dememiş miydin?

Peki şimdi ne oldu da ilirini deşmiş? Yoksa sen de mi "büyüdü" ben nimen gibi?

Ben her gece rüyâmın, buraya gelip beni bulacağından ümidini kayı-
yorum. Çünkü kalbim bana şöyle diyor:

"Sen Mary'yi aramadan önce, o seni aramaya başlamıştı bile..."

Diana

42

Günlüğünü kapatmasının ardından herün buluş; dakika geç-
mişti ki, kapı çaldı. Açmak için koştı.

Gelen Gabriel'di. Kucağında büyük bir koli vardı.

"Günaydın Diana, ekspres paketin var İstanbul'dan. Yine kimin
kalbini çaldın senelerde?"

"Umarım çalabilmisimdir," dedi Diana, Zeynep Hanım'ı akın-
dan geçirecek.

Koli o kadar sıkı sarılp sarmalanmıştı ki, bir marmeyi andırı-
yordu. Gabriel kolyeyle bombier bir de sarf uzaftı. Diana onu içten
bir gülümsemeyle karşıladıktan sonra sarf açtı.

Sevgili Diana,

Kutunun içinde, Sokrates'in yanına Mary'nin rüyâsında gördüğüne ben-
zer büyük güllerden örülmüş bir tac var. Mary ancak Sokrates'i dinle-
dikten sonra annesinin sesini duyabileceğine inanıyor. Umarım onun bu
dileği en kısa sürede gerçekleşir.

Bu arada San Çiçek'in senden çoklu bir nicası var.

San Çiçek Nâzretin Hoca'nın bir anası Mary için uyarlanmış. İkünde karpazlığında bunu ona okumayı ediyor senden. Mary Sokrates'in me-natlarını dinledikten sonra bir anahtar arayacakmış ve onu ancak aşağı-daki byku sayesinde bulabilirmiş...

Hazine Anahtarı

Hoca bir gün hazinesinin anahtarını kaybetmiş. Anahtarını, evinin önün-deki sokakta, komşu evlerin önlerinde, köy yolunda arıyor ama bir şun-lu bulamıyormuş.

Derken komşularını yardına çağırması ve anahtarı bulabilmek için tüm köyü kang kang aramışlar hep birbide. Ama boşuna! Sanki yer yan-mış da anahtar içine girmiş. Neye ki bir süre sonra komşulardan biri Hoca'ya kormayı akl etmiş

"Ei Hoca... Sen anahtarı evin dışında düşürdüğünden eminisin, değı mi?"

"Evet," demiş Hoca, "içinde düşürdüm de, dışarı içinden daha aydın-lık, onun için burada arıyorum."

Ve San Çiçek Mary'ye diyor ki:

"Mary anahtarı dışında değil, içinde anırsın."

Belli de bağucundaki çekimcede

San Çiçek ve ben yardımlarından dolayı sana şimdiden teşekkür ed-yorum, yarın...

Zeynep

43

Kolunun dışındaki kalan şifalar korumayı kesip, zanaatçısının diye içine doldurulmuş mahremeleri boşalttı. Sokrates'in üstünde ama erken güneş rengi bir kumaş parçası kalmıştı yalnızca. Sakonun önünde seçip parısı üstüne koydu ve sanki bir haykel açılışı yapıyor-muş gibi örtüyü üstünden aldı. Ve...

Sokrates!!

"Aman Tıttım," diye sürüklandı Diana

Yeni çıktı. Gözünü karpazdan, nefes bile almıyadı Sokrates'e bakıyordu. Üstünde sıyah güller olan bir gül ağacıydı Sokrates! Dört sıyah gül!...

Zaman sanki durmuştu. Ve Diana o durmuş zamanda Sokrates'i seyretmeye devam etti.

Dört sıyah gül!

Aniden yerinden fırladı ve anasının ona son doğan günü be-diğini olarak verdiği güneş çarçeveye koytu. Parmaklarını çarçeve-

nan kimselerini dinleyen dört sıyah gülün üstünde girdi bir süre.
Ve sonra çerçeveside dörtlüğe okudu:

"Hayır, sandığın gibi değil!

Sen beni hiç kaybetmedin.

Her şeyle selerinin sana

Naturaları ötesinden.."

Göleri mezarların üstünde görünürken, geçmişte bir yolculuğa çıkıyıştı sanki.

Mary'nin mektuplarında yer alan bazı sözleri anımsıyordu. Mary'nin Başkalarına "Hayır, sandığın gibi değil," diye tiraz edip... Rüyasında annesinin onu, "Sen beni hiç kaybetmedin," diye teselli edişini. Ve Mary'yle konuşan pembe gülün onu "Annen sana her şeyle uyduruyor!" dediğini..

Bahçede geçirdiği günleri anımsıyordu. Artemis ve Maryem'in aynı sitede iç içe geçmiş görüntüsü geliyordu görünen ösüne. Bu iki gülün konuşmasından bilgiler yankılanıyordu kulaklarında. Zeynep Hanım'ın sözlerini anımsıyordu. Tıpkı Mary'nin mektuplarındaki sözler gibi, o sözler de annesinin sözleriydi sanki.

Zeynep Hanım'ın gözlerinde annesini gördüğü an canlanıyordu zihninde. Sanki Zeynep Hanım'ın gözlerine bir kere daha bakıyordu şimdi. Sanki o güler Zeynep Hanım'a ait değildi; annesinin o şifalı şifalı puntlayan lütfiye gözleriydi onlar.

Eskiden annesinden hannesinin anahtarını istediği zamanlar, onun da "Senin hannesinin anahtarını ben de değil ki," dediğini anımsıyordu. Annesinin anlatığı öyküler... San Çiçek'in Mary için gönderdiği hatine anahtar öyküsünü... Bayan Johanna'nın annesinin mezarına bırakıp san güllerini anımsıyordu.

Dörtükteki her bir mase ona Mary'nin mektuplarından birini çağırıyordu; geçen her saniye, karp mektuba biraz daha yaklaşıyor gibiydi.

"Hayır, sandığın gibi değil!" Mary'nin Başkalarına "itina" ettiği ilk mektuba... "Sen beni hiç kaybetmedin" Mary'nin annesinin sesini duyduğu rüyayı anlatan ikinci mektuba... "Her şeyle selerinin sana" ise, pembe gülün annesinin Mary'ye her şeyle uydurduğünü söylediği üçüncü... O halde, dördüncü mektuba gitenecek ipucu da dördüncü mısra da gülü olmalıydı.

Dünya tekrar tekrar okuyordu:

"Hatıraların ötesinden.. hatıraların ötesinden.. hatıraların.."

"Hatıralar.. hatıra.."

"Ötesi.."

Beden sınıtı ve annesinden hatıra kalan çerçeveye uzandı. Onu yaraça duvardan alarak, arkasını çevirdi.

Yanılmamıştı! Sağ üst köşesinde minicik bir anahtar deliği vardı.

San Çiçek'in Zeynep Hanım'ın mektubunda verdiği tavsiyeyi dıpuşen Diana, çerçeveyi masaya bırakıp odasına koştu. Bujacındaki çekmecesini açtı. Elini, kışık ve kalemle dolu olan çekmecenin içinde gezmeye başladı. Çok geçmeden, çekmecenin dibine bantla tutulmuş minik bir anahtara takıldı parmakları.

"Teşekkürler San Çiçek," dedi anahtarı avucunda tutarken.

Salona döndü. Beşer güllerden ösülmüş taci Sokrates'in dalaından alarak, ösüle bapına yerleştirdi.

Ardından gülmüş çerçeveyi eline aldı. Anahtar o kadar büyüktü ki, deliğine yerleştirmişken yere düştü. Ama ikinci denemede çerçeveyi açabildi. Çerçevesinin içinden, arkasına minik hatırlık bir

mekrup kuzenim olan bir levha çıktı. Osa tutarken Diana'nın kulağıyla bana bir şeyler söyledi ki, nevedeysen sesini duyarsak.

Bir ayna gibi parıltıyan gülmüş levhası göğüsünün hizasında tıpta. Levhanın üst kısmında iki kelime yazılıydı "Mary'nin adresi." O kelimelerin hemen aşağısına ise yüzü yazıyordu.

Hafifçe arkaya kapanmış olan tacını elyle düzdükten, "Tıpta düşlerindeki gibi," dedi içinden. Bu damla yüz vuruşunda yanaktırdı. Ve gülenin annesinin kelimelerine çevirdi:

Sevgili Diana'm, ya da babanın seni çağırıyor gibi, Mary...

Mary... Babam, bebekliğimde hep bu ismi fıldırır kulağına. Onun vefatından arındıran sana hiç bu isimle hitap etmek istemedim yavrum. Ta ki sen, bu ismi qarıştıttığı yönünü tanımaya hazır olana kadar.

İzledim ki, evimi terk etmek, bir olayımsı sızmak ve kurni kaybetmenin korkusunu yitirmek zorunda kal ki, bir daha hiçbir güç sana bu ismi unutturamam.

Senin Mary'nin peşine yollarken sana gerçek de şeyler söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm yavrum. Yine daralan zamanım bana başka bir seçenek bırakmadı ne yazık ki. Bir an evvel o gül bahçesine uzanan bir yolculuğa çıkmamı istiyordum.

Ekim seyahatlerinin küçük bir provası sayılabilecek bu yolculukla, sana düşlerini unutturan ve seni mutlu eden o cana kıymamı istiyordum.

Bu mektup eline geçtiğine göre, güllerin yolunda iyi bir başlangıç yapmış olmalısın. Gördüğün o gül bahçesinin farkına varmış olmalısın.

Eğer gerçekten dölseyse... Eğer o bahçe senin için, diğer bahçelerden farklıysa... Sokrates senin için diğer güllerden farklıysa... Eğer o bahçe-

deki "sen," diğer "sen"lerden farklıdır. Ve bu farklılık sana, istenildiğinde, tüm dünyayı kucaklama hissi veren bir farklılıktır. O zaman Zeynep ve ben seni elimde Efen'e davet ediyoruz! Mary'yi sana en güzel ekim seyahatleri tavsiye ederiz çünkü.

Kim bilir, belki ben de tüm Eski kurtuluşları alt üst eder ve uçan bir at üstünde yanına gelirim. Efen'e kurni kucaklayabilmek için, Ekim yağmurlarının altına kurni birlikte girebilmek için...

Amma sen beni orada göremesen dahi, Efen'teki seslere iyi kulak ver yavrum. O zaman fark edeceksin ki, Efen'te iki değil, tek bir ses varmış. Mary'm'in sesi. Senin sesin.

Eğer o ses bir gün sana "Hukuk bürolarına yolladığın tüm iş başvurularını geri çek, önüne boş bir sayfa al ve melek hayranın ilk kitabını yazmaya başla," diyecek olursa, o zaman sana bir önerim var yavrum... Kitabında bazı evrenin en eski öyküsünü anlat.

Senden başlayan ve yine sende biten bir yolculuğa...

Bu öyküyü yapıyarak çoktan yarıdan zaten, sadece sayfaları dök.

Belki o sayfaların birinde, Zeynep'in sana güleri duyma öyküsü olanak vaat ettiği sözü de kullanmak istersin. Bir Türk şafak Yurus Emre söylemiş:

"Bir Ben vardır bende, benden içim."

Bir tarihçem. Seni seviyorum ve her an seninleym.

Annem

Üçüncü Bölüm

19 Eylül

Annem,

Aylar sonra sana tekrar kavuşma ihtimali bile bana tarifsiz bir mutluluk veriyor. Tam bir ay sonra Eile'e geliyorum! Ekim yağmurlarının altına annemle birlikte grebilmek için.

Son dört aydır ilk romanım üzerinde çalışıyorum. Şu anda kitabımı sana okuyabilmeyi çok istedim, ama ne yazık ki henüz tam hazır değil. Yine de öykümü seninle paylaşmak istiyorum.

Kitabımın öyküsü bir gül hakkında, anneciğim. Gülün adı Eile. Güle, İlahi kokusuyla yaratılmış bir gül. Kokusunun kendine özgü bir sesi var. Mutlu bir ses. Düplenden ve meleklerden bahsediyor. Tanrı'ya bu dünyada kavuşmaktan bahsediyor.

Ama gül büyüdükçe, kendi sesi zannettiği başka bir ses duymaya başlıyor. Sürekli ben diyen, epeyce yüksek çıkan bir ses. O kadar yüksek ki gül artık kendi öz sesini duymaz hale geliyor.

Kendi sesini telkar duyulmasını için kokusunu korusunlar, gerekmiyor gü-lün. Ama öyle bir yere ekilmiş ki, orada onu kokusu için sevmiyorlar. Sadece onun rengine, gövdesine ve taç yapraklarına önem veriyorlar.

O da onların sevgisini kazanmak uğruna, kendini başkalarının beklen-tisi doğrultusunda şekillendirmeye başlıyor. Büyü dediklerinde, büyüyor kendini parlat dediklerinde, sesiz bir telaşla denilen yapıyor. Çok geçmeden de, ihmal ettiğ kokusu uyuş gitmeye başlıyor.

İnsanlar onu önce şekillendiriyor, sonra sanki bir tanımayışmışına öy-güler yapıyorlar. Öyle ki, bir süre sonra gül daha bir tanıma olduğu yalanına inanıyor. Kendini özel hissetmesi için bir gül olduğunu ha-sretlimesinin yeteceğini anlayamıyor bir türkü. Buruk bir şey değil. Sade-ce bir gül.

Ve her geçen gün daha mutsuz hissediyor kendini. Geriye hayatta tek mutluluk kalıyor. Annesi. Ama tam annesini kaybetmeye başladığı, tam annesine en çok ihtiyaç duyduğu sırada, annesini sonsuza dek kay-bediyor. Daha doğrusu, kaybettiğini düşünüyor.

Aslında, bu öykü bir gül hakkında değil, annedir. Bu öykü bir anne hakkında. Gerçek güllerin hiçbir zaman ölmeyişi, solduktan sonra dahi etraflarına koku vermeye devam ettiklerini kavrılayan bir anne hakkında. "Hatırlaması" için gülün sakasını şöyle bir sırsamak zorunda kalan bir anne.

Bu mümkün olabilecek mi? Gül unuttuklarını hatırlamay ya da öğren-diklerini unutmayı başarabilecek mi? Kokusunu geri kazanabilecek mi? Ve en önemlisi, kendi öz sesini duymayı başarabilecek mi?

Ummanı...

[İvet, annedir. romanın öyküsü aşağı yukarı böyle. Ama doğru düz-

gün anlatabildim mi, bilmiyorum. Bence bu anlatılmaktan çok, yapılmaması gereken bir öykü. Zeynep Hanım'a bir şeytini tadını bile anlata-madım ben, gül bahçesinin büyüsunu nasıl anlatabilirim ki?

Ama başaramamış olam bile, sorun değil. Doğru düğün anlatamayıp sam da, başkaları beğenmeyecek olsa da sorun değil. Bu öykü benim için anlamsız. Çünkü senin hakkında, iyili de anlatmam. Aslında kayan bu öyküyü ben anlatmadım. Sen bana anlattın. Hem de, hem de bana bir daha hiç öykü anlatmayacağını düşündüğüm bir zamanda.

Teyzelerler, Anne.

Havada kokunu duyuyorum. Her koldaygımda fanik kokuyor.

Gül kokusu. Her yerde.

Dianu

Romanımı bitirmek isteriyken, gökyüzüne üçer beşer gruplar halinde yükselen mavi balonlar görüyorum pencereden. Nereden geliyor elabirler acaba?

Bakmak için pencereyi açıyorum. Parkta bir hareketlilik var. Zor da olsa, dev bez afişte yazanları okuyabiliyorum:

"California'nın Değişen Sahilleri"

Sokak Resimleri Sergisi, 24-27 Eylül

Romanıma, mavi balonları gördüğüm bu bölümü ekledikten sonra açılışa katılmak üzere evden çıkıyorum.

Sergiye varınca, yan yana dizilmiş yirmiye yakın deniz resmiyle karşılaşıyorum. Gözlerim Mathias'ı arıyor, ama onu bir türlü görmüyorum. Buradayken yaptığı resmi görebilmek için etrafına bakınmaya başlıyorum. O sırada falcı-dilencimin bana el salladığını fark ediyorum.

"Görün aydın küçük hanım, bak kim geldim."

"Dur bakalım. Niçin geldiğini bilmiyoruz henüz."

"Yaşayalım güzelim."

"Yaşayalım göndüm," diyorum. "Ha, umutmadan, dün Bayan Johnson'la konuştum, sana çok selâmı var. Hâlâ onun hediyesini neden kabul etmediğini merak ediyoc."

"Neden kabul edeceğim ki? Ben onurlu bir adamım, malleğime saygım var. Gerçekten fala bakmamışsam, ne fal parası alırım, ne de hediye."

"Olsun, belki fahma bakmamıştın ama, sonuçta bir şekilde o mektupları okumamı sağladın. Bayan Johnson'a ve anneme yardım

etmiş oldun. Hediyeyi bu (yılığın) küçük bir karpalığı olarak kabul edemez miydin?"

"Yılığın karpalığı, ha? Ona alışveriş derler, küçük hanım. İyilik olur..."

Bir an durup şöyle diğer dilencileri işaret ediyor.

"Ordan görüyor musun? Eskiden sabah akşam karıların dolaşırdu. İlaletin en paralı dilencileriydi onlar. Akşam yürüyüşlerinde hiç gövünü açıp bakmış mıydın ne pedüklerine? Hepimiz günün yemekleri yedik alımsıyımı kaplarda. Her sabah bir göç yemeğini getirir ve giderdi. Senelece devam etti bu kavvara. Yemekleri kimin gönderdiğini hep merak eder, öğrenmek için sıkıştırdık genç, ama ağzından laf alamadık. Diğerleri o yadlamamam kim olduğunu hâli bürseler. Ama ben biliyorum artık. Biliyorum çünkü bize yemek gelmeyecek tam altı ay oldu. Şimdi söyle bakalım küçük hanım, sence kim gönderiyordu o yemekleri?"

Bilemiyorum anlamam ellerimi iki yana açıyorum. Alımın, yam kaplar benim de diklatımı çekmişti aslında. Söyladik karıların işidir, diye düşünmüştüm.

Gülümseyor. "İşte iyilik denen şey," diyor. "Yaptığın yarımdan kısmın dahi bilmemesidir"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama içimi sevinç kaplıyor. Bir kez daha annemin kızı olmanın onurunu yaşıyorum.

"Alırdersin, bilmiyordum," diyorum. "Otelde hiç kimse bu konuda bana bir şey söylemedi. Otele döner dönmez yemek servisi ne bildiririm duruma."

"Hiç gerek yok," diyor. "Ben sadece o tatlı bayanın hediyesini neden geri çevindiğini anlatmak istedim, hepsi bu. Hadi sen şimdi bunları boş ver de, git biraz rumlere bak. Hiçbirin satılmadan yemiş."

"Peki peki, göşüp bakayım buru," diyorum sirtına sımsıkı sarılı ve vedalaşıyoruz.

Oran yarından aydıdıktan sonra, an ileride toplanmış bir grup insanı doğru ilahıyorum. Mathias'ın buradıkten yaptığı resmi seyrediyorlar. Benim aklı görüyle bakınca, Mathias'ın benim için döşemediğini anlıyorum. Serçiyi en güzel resmi yaptığı yerde açacağını söylemişti çünkü. Bu resmi gerçekten de serçenin en güzel resmi ne yank ki. Dalganın hiddeti daha da artmış. Üst köşede bulunan martı ise hilla tek başına. Bu boş yalnız çıkmaktan usanmış mıdır hiç?

Gösterim Mathias'ı aramayı sürdürürken, grubun ortasındaki, sırtı bana dönük gencin o olduğunu fark ediporum burden. Tam orurmda. Oran benim yanımda, elinde fiyat listesi tutan takım elbiseli bir adam ona bir şeyler anlatmakla meşgul. İyice solukları kalak kabartıyoram.

"Özellikle de bu resmi çok beğendik," diyor adam. "Eşim de asrar ediyor. Küçük bir indirim yaparsanız, ona almak istiyoruz."

"Önemli olan resminizi beğenmeniz. Resim de en beğendiğiniz resim o. Memnuniyetle istediğiniz indirimı yaparız."

Serçim yanda kesiyor. Yanında durduğumun fark ettiği için olsa gerek. Şaşkınlık içinde yüzüne bakıyor. Ne bir 'merhaba', ne bir selam, dili tutulmuş sanki. Gözleri sanki dıranan en acıyıp şeyini görmüş gibi alnına kıldırım, sımsıkı tek bir noktaya bakıyorlar. Şüphelenmeye başlıyorum, acaba alnında bir şey mi var, diye.

On beş yirmi saniye kadar sürüyor bu bakış. Ardından müstemle dönersek cümlesini tamamlıyor. "İndirim yaparsanız ama... Prensip olarak benizi beğenmediğim bir resmi satmam."

Adam aldığı cevaba sprey bucağıyor ve bir anda istediği ayıncak satın alınamayan bir çocuğa dönüşüyor.

"Madem senmi bitirmedin, niye fiyat listesine koydunuz öyle?"

"Bunun için sizden çok ötür diliyorum bayım. Ama onu bitirmedigini daha yeni anladım." Elayla denizi izletir diyor. "Bu resmi tam bu saatlerde, işte tam parça bakarak yapıyordum. Bakın, şimdi de bu saate denizin yüzündeki ışık daha fazla değil mi? O zaman bu kadar aydınlık olduğuna ilâk edemeyişim ne yazık ki. Sizi bu resimden alıyordum hatam için tekne ötür diliyorum."

Mathias'ın bu ötür cümlelerini tarif ederken arada bir bana bakmam adamı iyice çilelen çıkarıyor. Karısının kulağına bir şeyler komurlanarak yaklaşıyor.

Mathias bana diyor: "Ne duyduğumu bilemiyorum..."

"Bir şey söyleme," diyoram.

"İyi misin?" diye sormuyorum, çünkü gayet iyi olduğuna görüyorum. Görünmeyeli neler oldu, merak ettim doğrusu."

"Uzun hikâye," diyoram. "Hatta roman bile olur!"

"Anlatmanı çok isterim."

"Gel o zaman benimle."

Gülünüyor ve henüz bitmediğini andığı resmi koşturmanın altına alıyordum. Yanına fırça ve bir tüp beyaz boya aldığım sonra beni takip etmeye başlıyor.

47

Sordugu sorulara panat almasıyla kısa bir yoldaki sonusunda eve varıyoram.

"Sen şu perdenin yanındaki kabağa geç," diyoram ona, "ve ben söyleyene kadar oradan kopamayacağına söz ver. Benim bir şeyler yazmam lazım da."

"Peki ne yapalım, söz," diyor ve resmine övüne alarak oturuyor.

Remartinin ilk sayfalaman çıkışını almak için yazıcıya komut veriyorum. Ben öykümün sonuna yazmaya devam ederken, o da resimle uğraşıyor.

Tam pakdan eve döndüğümde kadar olan kuru yazmamı bitiriyorum ki, Mathias fırçasını bırakarak, beni ayırtmaya başlıyor. Yüzünde çocuksu bir ifade var... Hmm, acaba onu da film'e davet etsem mi, diye düşünüyorum bir an.

Ama onu nasıl davet edeceğim ki? Orada neler yapıcağımı hakkında en küçük bir fikrim yokken. Zeynep Harun'da ne vermem konusunda en az anırem ve Bryan Johnson kadar zorlu çözü-

tı. Tek bildiğin, oraya Mary'yi daha yakından tanıyabilmek için gittiğin. Bunu Mathias'a nasıl anlatabilirsin ki?

Bunun topladığın üç beş ansiklopedik bilgi, dünyanın o kadar uzaktaki bir kasabası olan için canip kula mı acaba? Efes'te Maj. hana için ne var ki? Antik bir şehrin kalıntıları... Artemis tapınağı... Meryem Ana'nın evi... Umanın bunlar gelmesini sağlayabilir.

Bir de orada ben olacağım tabii ki! Bu oranın gelmesi için yeter de artar.

"Yine kasalardan bakıyorum," diye düğüncemı bolüyor Mary. Son zamanlarda hep böyle oluyor zaten. Ne zaman içimdeki Artemis başını çıkarsa, sağ olsun Meryem ona hemen 'biraz' ediyor. Bazen Diana'nın sesi daha yüksek oluyor, bazen Mary'nin... Görünen o ki, ikisi bir gül olana dek biraz zaman geçecek. Ama şimdiki en azından ikisinin sesini ayırt edebildiğim için mutluyum.

Acaba Mathias geçtikten gelir mi Efes'e?

Eğer bir gelecek olursa...

Belki bir ekim akşamında Bulbul Duğunu karnıma alır, Meles sapının kıvrına oturur ve gün batımına isteriz birlikte.

Belki oracıkta Mathias'a iki bin sene öncesinde Efes'te yaşananlardan söz ederim. Kitaplardan okuduğum kadarıyla. Ya da belki, eski Efes'ten yükselen sesleri bizzat kendim duyarak.

Sonra da belki birat insanın yaratılışından bahsederim:

"Bir anlamda hepimiz Efes şehri gibiyiz, içimide hem Artemis'i, hem de Meryem'i barındırıyoruz."

Ve kafamı iyice karıştırmak için, ona bir de Artemis'in ikizi Apollon'dan bahsederim. Sonra bir an durur, kapılarını çatarak ona şöyle derim:

"Öyle karışmış kurulumuş Apollon'u dinleyeceğine, haydi kalk, sen de ara kayıp çıkizir!"

Eğer bütün bunlar övünüşteki ay, bir ekim akşamında, diğle-
diğin gibi gerçekleşecek olursa, o zaman Zeynep Hanım'ın sesini
nün doğruluğuna ben de temlik edebilirim.

"Diğerler gerçekleşecek olursa mayasızdır."

120

Sen bölümü yazmaya başladığım sırada, Mathias'ın resmi bana doğru tıttığını görüyorum. Küçük bir eklemeyeyle yenilenen resimde, martının kanatlarının arasından parlayan bir üçüncü kanat, onun arkasına gizlenmiş bir ikinci martıyı ele veriyor...

Gözlerime resimden ayıramıyorum bir türlü, ama yazmaya devam ediyorum. Bir kaç cümle daha ve sonra... Romanımın ilk sayfalarını yarıcıdan alacak ve Mathias'a uzatacağım.

Ardından ilk bölümdeki ikiz şişeleri düşüneceğim bir an için. Başlangıç ile sonu düşüneceğim. Mathias'ın anlattığı öyküdeki iki dalgayı... Artemis ile Meryem'i düşüneceğim. Resimdeki iki martıyı... Mary ile beni düşüneceğim. Ve en önemlisi, annem ile beni...

Kalbim bunlar hakkında hep aynı şeyi söyleyecek bana. Ve kalbimin söylediğini Mathias da bilmek diye, ona romanımın ilk cümlesini ben kendim okuyacağım:

"İkisi de Ben..."

Efes! İkizlerin şehri. Aynı anda hem Artemis'e, hem de Meryem Ana'ya ev sahipliği yapan şehir. İçinde hem egoya, hem de ruha barındıran, kibrin ve tevazunun, esaretin ve özgürlüğün iç içe geçtiği şehir. Efes! Zatların birbirine dolandığı, insan gibi bir şehir.

Bir ekim akşamında, içte o şehrin, Efes'in yakınındaki Meles suyu kıyısında otarıyodardı. Güneş, kimsa boyadığı Balbul Dağı'nın ardına saklanmak üzereydi. Göklerin dilsiz konuşmaları, yaklaşan yağmuru müjdelemişlerdi her ikisine de.

"Saint John halka Meryem Ana'dan bahsediyor," dedi Diana. "Ağlayan, homurdanan, küfeden kalabalık sen de duyuyor musun? Binlerce insan, yeni gelen dinin, tapındıkları tanrıyı yasaklamasına ısrar ediyor; ayaklarını yere vurarak tempo tutuyor, hep bir ağızdan bağırıyorlar: 'Meryem de kim! Biz Artemis'e tapıyoruz!'"

"Artemis?" diye sordu Mathias. "Şu tanrıça? Haru Romalıların Diana dedikleri?"

"Baş var ama," dedi Diana. "Halkın önce şekillendirip, sonra da taptığı bir hayal e sadırca."

"Onun hakkında çok şey biliyor gibisin?"

"Onu kendisi bildiğim gibi bilirim."

"Madem öyle, biraz ondan bahsedemez misin?"

"Onun hikâyesi."

"Dinleyebilirim."

"Pekâlâ," dedi Diana. "Dinde e halde... Artemis, Nemi-i diğer Diana. Oğuz tanrıça. Okunu 'anması' gelen tath bir olamı' varmak için kullanırmış. Özgür ruhla ama tutsak, bağımlı fakat yine de ki, birli. Sancılarla kıvrılan anımsı Leto, bir seytin ağacına yaslanarak doğmuş ama ve..." Bir an durdu, derin bir nefes aldıktan sonra ekledi:

"Ve kimisi..."

Ardından Matthias'ın gözlerinin içine bakarak, "Artemis'in ikizi Apollon'a sonra geleceğim," dedi. "Onun, cephesinde 'Günış Sırtına' yasanı tapırından ve bir gün oradan geçerken gözlerini bu iki kelimeden alanıyan büyük filozof Sokrates'ten bahsedeceğim ama. Güneş Sırtına, ipir tüm evrenin yaratılma sebebini anlatan iki kelime, Varoluş sebebini mi."

"Ama önce, izin verirken, Artemis'in gül ikizinden söz edeyim biraz. Bugüne dek, ne kendisinin ne de Homeros'un bildiği bir ikizden."

"Efsaneye göre... Bir gün Artemis, bambaşka bir ikizi olduğunu öğrenir anesinden. Onu atamak için evini terk eder, bir okyanus aşır ve bir gül bahçesine girer. Bahçede kendisine tath bir olamı' varmak için kullanırmış. Özgür ruhla ama tutsak, bağımlı fakat yine de ki, birli. Sancılarla kıvrılan anımsı Leto, bir seytin ağacına yaslanarak doğmuş ama ve..." Bir an durdu, derin bir nefes aldıktan sonra ekledi:

"Bahçede geçen günlerin ardından evine döner ve ona ikizine gelececek bir anımsı bulur bahçesinde. Anımsı bulduğu için sevinir ama, aynı zamanda, bahçede yaşadıkları dair bir anımsı soru vardır kafesinde. Ama sonra, bahçedeki ilk gününde bahçenin suyu yitiripine getirdiği açıklamaı hatırlar ve göksa yaratır. 'Kahine dıkarılen bir iz,' dermiş bahçeyi. 'Şu anda uluk bulki, ama zamanı gelince belagileyecek."

Ufuktaki yağmur bulutlarını bakarak, "İşte e zaman belli de şu zaman, Jon," diye ekledi Diana. "Bak, skin yağmurun geliyor..."